

Giới thiệu Em Dám Trèo Tường

Triệu Nhã Đình là một cô nàng nhỏ nhắn, đáng yêu. Cô hiện là sinh viên trường đại học A vô cùng danh tiếng.

Hàn Tử Quân cũng là sinh viên của trường đại học A. Là chàng trai trong mộng của nhiều cô gái, học giỏi và chơi thể thao rất giỏi.

Nhã Đình thi đỗ trường đại học, lên thành phố học và 2 người gặp nhau tại đây, từ đó câu truyện bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đỗ rồi sao

Sau tiếng gọi như heo bị chọc tiết của má mì, tôi cuối cùng cũng phải nhấc người khỏi chiếc giường thân yêu. Nhưng sao hôm nay, má mì lại gọi tôi dậy sớm như vậy, kì thi đại học mới kết thúc thì phải cho tôi nghỉ ngơi bù chứ.

-“Nhã Đình, con bé chậm chạp này, làm gì mà còn chưa chịu súc cái xác xuống đây? Mau xuống nhanh lên có thư thông báo điểm thi đại học rồi này.”

Đã có thư thông báo kết quả rồi sao? Trời ơi những ngày bình yên của tôi sẽ không còn nữa sao?

-“Má mì mở thư đi”- tôi bây giờ đang rất lo sợ và hồi hộp.

-“Nhã Đình con mở đi, mẹ hồi hộp lắm nhờ xé rách thì sao?”

-“Ấy daz, mẹ với chị cứ như vậy làm gì, mau mở ra xem điểm đi, mà thôi đưa đây con mở.”-thằng em trai quý tử của tôi nói xong liền lấy phong thư từ tay mẹ tôi và chuẩn bị mở

-“Dừng lại!”-Tôi lên tiếng và giật lại phong thư-“từ trước đến giờ mày với chị lên trái ngược nhau. Nếu mày mà mở ra thì chắc chắn sẽ có điều xui xẻo nên để chị mày mở.”

-“Thôi! Mở nhanh đi.”- Mẹ tôi nói

Tay tôi run run mở phong thư ra, tôi lo sợ, nhắm mắt bên mắt đọc lướt qua thì lơ mơ thấy chữ “trường đại học A”.What? Sao lại có trường đại học A ở đây?. Tôi ngạc nhiên, liền mở to vòng mắt để nhìn. Sau khi đọc xong, tôi ngây người ra, mẹ tôi và thằng em trai thấy lạ liền giật tờ thông báo trên tay tôi:“Sao vậy, lẽ nào trượt ượt.....”

Chưa kịp nói hết câu thì cả 2 người họ cũng ngây người như tôi.Một hồi sau, thằng em chết tiệt của tôi la lên khiến tôi và mẹ giật bắn mình

-“What?Sao bà chị ngốc nghếch của tôi lại có thể thi đỗ trường đại học A danh tiếng của thành phố H đấy.OMG thật không thể nào tin được.”

Nói xong thì thằng nhóc liền bị mẹ tôi cốc 1 phát vào đầu:“Ai nói là chị con ngốc, chị con giỏi thế này mà nên mới thi đỗ trường đại học A chứ. Ôi!Con gái mẹ giỏi quá cơ.....À mà phải báo luôn cho ba con mới được, tối nay gia đình ta sẽ tổ chức buổi liên hoan ăn mừng thật hoành tráng.”

Trong khi má mì đang hớn hờ đi khoe với papa, thì thằng em trai tôi vẫn chưa hết kinh ngạc, nó bỗng nhiên quay sang hỏi tôi:

-“Này,bà chị ngốc nghếch có phải bà đi mua điểm không vậy chứ sao lại đỗ được vào 1 trường danh tiếng...?”

Chưa kịp nói hết câu, thì có chiếc dép tông bay thẳng vào gương mặt đẹp trai của nó, và chủ nhân chiếc dép đó chính là của mẫu thân,rồi bà liền đến gần véo tai nó nói:“Thằng mất dạy, sao nguoi dám ăn nói với chị nguoi như thế? Chị nguoi vì được hưởng cái gen di truyền của ta nên thông minh và đỗ đầy hiểu chưa.....”

-“Vâng, con biết con sai rồi, mẹ tha cho con đi, đau quá mẹ ơi.”-Nó meo máo xin tha.

Tôi thì vẫn đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ như đang ở trên thiên đường, trong đầu tôi bây giờ chỉ có 4 chữ “trường đại học A”. Tuyệt quá.

Mình lần đầu tiên viết truyện nên chưa có nhiều kinh nghiệm nên Xin mọi người cho ý kiến ạ, cảm ơn ạ

Mong mọi người ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Là thực hay mơ đây

Một lúc sau, thì con bạn thân của tôi-Trương Uyên- gọi điện cho tôi

"Này Nhã Đình, tao thi đỗ trường học đại học B của thành phố Q rồi đó."

"A, vậy sao, chúc mừng mày nha"-tôi trả lời

"Ừ. Vậy mày thì sao, đỗ trường gì?"

"Mày đừng sốc nha, tao...tao thi đỗ trường đại học A ở thành phố H."-tôi ấp úng trả lời.

Nghe tôi nói xong, nó liền im lặng 1 hồi lâu, tôi còn đang do dự có nên tắt máy không nữa vì điện thoại Trung Quốc khi gọi điện sẽ mất tiền cả 2 chiều mà, thì Trương Uyên hét lên:

"Sao cơ? Trường đại học A ư? Nhã Đình, mày có nhìn nhầm không vậy?Sao có thể chứ?"

"Tao không nhìn nhầm đâu, tổng cộng có 8 con mắt nhìn vào tờ thông báo rồi."

"Mày.Sao có thể như thế được, tao học bù đầu như thế mà chỉ đỗ đại học B thôi,mà mày lại có thể.Cái vận cứt chó của mày mà cũng thi đỗ trường đại học danh tiếng như thế."

"Ừ, tao cũng chẳng thể nào tin được"

"Không thể như thế được, phải đi ngủ đã, chắc chắn là mình nghe nhầm "

Tút...tút...tút.

Nó nói nhanh như gió xong cúp máy luôn không kịp để tôi chào tạm biệt

Ai daz, cũng không thể trách nó được.Tôi-Triệu Nhã Đình- 1 con nhóc cũng khá khá nhưng lại hơi ngốc, gia đình thì bình thường, học lực khá mà giờ lại đỗ đại học A, đúng là không phí bao công sức mình phải thức suốt mấy đêm để học. Thôi kệ đi, bây giờ mình phải tận hưởng nốt cuộc sống vui vẻ,bình yên này đã.

Hai tuần sau là ngày nhập học rồi,phải chuẩn bị đồ đạc thôi. Thành phố E cách thành phố A khoảng 300 cây nên tôi quyết định đi tàu hỏa đến đó. Trước ngày nhập học 2 ngày, tôi phải tạm biệt gia đình để bước vào con đường đại học của mình, ba mẹ đưa tôi đến nhà ga rồi tạo nên vờ kịch chia tay đầy xúc động.Chỉ còn vài phút nữa là tôi lên tàu rồi.

"Tiểu Nhã à, hay để ba con đi cùng đi,chứ đi 1 mình ba mẹ không yên tâm chút nào."-Mẹ tôi nói.

"Má mí không phải lo cho con đâu, giờ con đã là sinh viên đại học rồi mà.Mẹ yên tâm đi."-tôi nói

"Thôi mà em, con bé đã nói như vậy rồi mà. Nó cũng lớn rồi phải để con tự lập chứ."-Ba tôi lên tiếng

Tiếng loa tàu kêu lên,thông báo tàu đến giờ khởi hành.

Tôi tạm biệt ba mẹ rồi lên tàu to

"Nhã Nhã,giữ gìn sức khỏe, học tập tốt nhé và lên đấy tìm bạn trai nha con.Con gái yêu của mẹ"-Mẹ hét to dặn tôi khiến ai cũng phải nhìn.

Trời ơi, mẹ thật là, có ai lại đi dặn dò con mình đi học đại học nhớ phải tìm bạn trai bao giờ không cơ chứ.Con vẫn còn nhiều thời gian mà

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lần đầu gặp mặt

Sau một giấc ngủ dài 4 tiếng đồng hồ trên tàu đến sân ga của thành H. Xuống tới sân ga, có một bé gái nhìn thấy tôi rồi kéo tay áo ba mẹ nói:

- Ba mẹ đâu phải mỗi con ăn kem làm bẩn áo đâu chị ấy lớn thế kia ăn kem cũng thế mà.

Ủa tôi ăn kem khi nào chứ? Tôi nhớ lúc trên tàu tôi chỉ ăn 2 gói bim bim, 3 kẹo mút hoa quả, ăn 5 cái đùi gà và uống 1 chai soda thôi mà. Chẳng lẽ OMG...tôi có một tật xấu từ nhỏ đó là đi ngủ hay nhỏ nước miếng. Trời ạ mắt mặt quá đi, tôi vội vã lau nước miếng ở má rồi chuồn khỏi sân ga sau lưng vẫn nghe thấy tiếng cổ nhin cười của mọi người.

Ra khỏi sân ga tôi đang chuẩn bị bắt 1 chiếc taxi để đến trường đại học A. Một chiếc taxi đang tiến đến chỗ tôi vậy mà có một người lao ra từ phía sau chỗ tôi đứng mở cửa xe taxi ngồi vào. Không phải chứ là tôi bắt xe trước mà. Tôi vội bỏ hành lý xuống giữ chặt cửa xe lại, nói:

- Này anh chiếc taxi này là do tôi bắt trước mà.

- Của cô? Chiếc taxi này là tôi đã gọi hẹn trước rồi.- Anh ta kéo cửa xe lại nói.

- Làm gì có chuyện đó cơ chứ rõ ràng là nó dừng chỗ tôi cơ mà. Anh mau xuống xe, đàn ông con trai gì mà cướp xe taxi của một cô gái chân yếu tay mềm cơ chứ. Chẳng có chút ga lăng gì cả.- Tôi không chịu thua, kéo cánh cửa taxi

Giống như đang thương xót chiếc xe yêu quý của mình bác tài xế vội xuống xe giảng hòa hai bên.

- Cô gái à, thật sự là cậu ấy đã gọi trước cho bác rồi. Cháu hãy gọi xe khác đi

- Cô đã nghe rõ chưa bây giờ thì bỏ tay ra, cô đang làm mất thời gian của tôi đấy.- Rồi anh ta kéo cửa xe cái phịch một nhát.

- Cháu chờ xe khác nha- Bác tài xế an ủi tôi rồi lái xe đi luôn

Con mẹ nó không phải chứ vừa mới đến thành phố H mà đã gặp bao nhiêu chuyện xui xẻo rồi.

Tôi tức giận nhìn theo chiếc xe đến khi nó biến mất. Trời ạ giờ lại đi bắt xe khác không biết có đến muộn không nữa.

Đi một đoạn mất tầm 10 phút tôi cuối cùng cũng đã bắt được chiếc taxi khác. Người tài xế còn là đồng hương của tôi nữa.

- Cháu gái thi đỗ trường đại học A ở đây à?

- Vâng ạ- tôi đáp

- Cháu giỏi thật đấy trường đại học đó là trường nằm trong top đầu của Trung Quốc đó. Hai năm trước con gái bác cũng thi đại học nhưng mà không đỗ được phải học đại học D của thành phố G đấy.

- Cháu cũng là do may mắn thôi ạ.

- Thế cháu đi đại học mà ba mẹ không đi cùng à?-Bác tài xế hỏi

- Cháu muốn tự mình đi trải nghiệm thử ạ.

Thực chất là để tránh ba mẹ nhiều chuyện suốt ngày nói này nói nọ và thằng em kém tôi 3 tuổi mà chẳng thèm coi tôi ra gì.

- Thế à. Vậy cháu học khoa gì thế?

- Cháu học khoa tiếng Đức, vậy con gái bác học khoa gì?

- Nó ấy à, nó học khoa tiếng Trung.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Gặp lại anh

-Đến trường đại học A rồi này cháu.-Bác lái xe nói

-Đến rồi ạ, may quá còn 20 phút nữa là 11 giờ. Hết bao nhiêu vậy bác?

-Hết 30 tệ

-Cháu gửi tiền ạ.

-Lần sau nếu đi đâu gọi bác, số điện thoại của bác đây.- Vừa nói bác vừa đưa số điện thoại cho tôi.

- Vâng cảm ơn bác

Tôi xách đồ vội chạy vào trường. May là do sợ mang nhiều đồ nên mẹ tôi gửi bưu điện trước rồi, hôm nay tôi chỉ mang một vali và một ba lô theo.

Bỗng nhiên phía trước có một người lao ra đâm sầm vào tôi.

- Ui da, này anh có mắt không hả?

-Tôi đương nhiên là có mắt.Chỉ có cô là không thôi.- Anh ta nói

- Lại là anh. Tại anh làm tôi từ sáng đến giờ tôi toàn gặp chuyện xui xẻo

-Không nói nhiều với cô nữa bây giờ tôi có việc gấp rồi. -Nói xong anh ta đi luôn không chờ tôi dậy.

-Này tên kia

A tên đáng ghét, đồ chết bầm nếu để tôi gặp anh một lần nữa tôi sẽ giết anh lấy da, rút xương, uống máu của anh...hừ hừ. Tôi vừa nghĩ vừa đứng dậy.

-Em có sao không?

Một giọng nói vang lên phía sau lưng tôi. Tôi quay lại thì thấy một anh soái ca.

-Em không sao, anh là?- Tôi nói

-À anh là bạn của cậu ta. Anh thay mặt cậu ta xin lỗi em, cậu ta đang có việc gấp lên không chú ý.-Anh trả lời

-Không sao, không sao vấn đề nhỏ í mà.- Tôi tỏ ra không để ý việc vừa rồi cười nói. Đùng hòng tôi tha lỗi cho anh tôi nhất định sẽ rút xương lọc da của anh nhưng trước hết phải dịu dàng với soái ca này đã.

-Vậy thì tốt. À xin tự giới thiệu anh tên Ưông Thiệu Minh gọi là Tiểu Minh là được, sinh viên năm hai, anh học khoa Pháp luật. Em chắc là sinh viên mới phải không?- Vừa nói anh vừa đưa tay ra bắt tay với tôi.

-Vâng, em tên là Triệu Nhã Đình gọi em là Tiểu Nhã rất vui vì được làm quen với anh.- Tôi cúi búi ở tay do lúc ngã vừa nãy rồi mới đưa tay bắt tay với anh.

-Được rồi, vậy em vào trường đăng kí không muộn mất.- Anh nói.

- A anh không nói thì em quên mất. Em phải đi đăng kí đã.- Tôi vội cầm hành lí. Nhưng đăng kí ở chỗ nào?

-Anh có thể dẫn em đến chỗ đăng kí được không? Em không biết chỗ.- Tôi bối rối gãi đầu hỏi anh.

-Được chứ sao lại không. Chúng ta đi thôi Tiểu Nhã.- Anh vui vẻ nói

-Cảm ơn anh Tiểu Minh.

- Không có gì.

Lúc đăng kí xong cũng đã 11:30. Tuy đã ăn nhiều đồ lúc trên tàu nhưng lúc này bụng tôi đã tiêu hóa hết và bắt đầu lên tiếng phản kháng.

-Ọc ọc ọc.. -Trời ơi xấu hổ chết mất thôi trước mặt soái ca mà lại

-Em đói rồi sao?- Anh nhìn đồng hồ -Cũng đã 11:35 rồi chúng ta đi ăn cơm thôi Tiểu Nhã.

-Vâng

Đến căn tin, anh đi lấy đồ ăn mang về tôi chỗ ngồi.

-Chúng ta ăn thôi. Hôm nay có món sườn xào chua ngọt này.- Anh nói

-Vậy ạ, ngại quá mới gặp nhau lần đầu mà làm phiền anh nhiều quá.

- Không sao, lần sau em mời anh ăn cơm là được rồi.- Anh tươi cười nói

- Lần sau nhất định em sẽ mời anh một bữa thật ngon.

- Được rồi mau ăn đi thôi cơm nguội sẽ không ngon đâu.- Anh nói

- Vâng

- À, thế em học khoa gì?- Anh hỏi

- Em học khoa tiếng Đức, tại môn toán của em dở lắm nên phải học khoa đó để tránh môn toán.- Tôi trả lời

- Vậy sao? Sau này nếu có vấn đề gì khó thì em có thể hỏi anh. Tiếng Đức của anh cũng được.- Anh khiêm tốn nói

- Vậy thì sư muội phải đa tạ sư huynh trước rồi mong sư huynh sau này chỉ giáo thêm.- Tôi nhại giọng giống mấy bộ phim cổ trang

- Không dám, không dám.- Anh cũng hòa theo giả giọng.

Sau đó là tiếng cười của hai chúng tôi. Đó là giờ cao điểm lên sinh viên đến rất đông lên ai cũng quay ra nhìn chúng tôi với ánh mắt kỳ quái làm tôi và anh đều ngại đến đỏ mặt.

- Ấy da sư muội ai cũng nhìn chúng ta kìa.- Anh cúi xuống nói nhỏ

- Anh vẫn còn đùa được sao.

Bỗng nhiên có hai người đi đến, một người nói:

- Bất quả tang lão đại nhà chúng ta nha. Đang hẹn hò hả? Chào chị dâu anh là bạn cùng phòng của Tiểu Minh tên là Tạ Dương gọi Tiểu Dương là được. Còn đây là Mặc Tử gọi là Tiểu Tử ui da.

- Cậu muốn chết à? Chị dâu đừng nghe cậu ta chị gọi em là Tiểu Mặc.- Người còn lại nói.

Tôi còn chưa kịp trả lời thì Tiểu Minh đã nói:

- Hai cậu đã giặt hết đồng tăt thối chưa? Lão tam tối nay sẽ về kí túc xá đấy.

- Lão tam đã về rồi ư? Chết rồi! Chị dâu lần khác gặp nha.- Hai người vừa chạy vừa nói.

- Em đừng để í bọn họ.- Anh nói

- Không sao họ thật vui tính.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạn cùng phòng

Sau khi ăn xong Tiểu Minh lại dẫn tôi đến chỗ ký túc xá nữ.

- Cám ơn anh Tiểu Minh hôm nay đã làm phiền anh nhiều rồi.

- Không có gì, lần sau nhớ mời anh ăn cơm là được.- Tiểu Minh cười đùa nói

- Được, bao giờ ăn em sẽ gọi cho anh.- Tôi cầm điện thoại vừa lưu số của anh lên làm hiệu rồi chạy vào ký túc xá nhận chìa khóa phòng từ chỗ di quản lý. Phòng của tôi là phòng số 812 ở tầng 5. Leo đến tầng thứ 5, tôi thở hổn hển. Trời ạ, thế này không cần giảm cân tôi cũng thành que củi mất thôi. Tôi nhìn lên biển của từng phòng cuối cùng cũng tìm được phòng số 812 ở cuối dãy của tầng. Không giống các phòng khác, phòng 812 không mở cửa mà đóng. Chẳng nhẽ mình là người đến sớm nhất? Tôi mở cửa ra thì thấy bên trong có ba người họ đang giống như đánh trận vậy.

- Cậu là ở phòng này sao?- Cô gái để kiểu tóc tomboy quay ra hỏi tôi.

- Phải, tôi ở phòng này.- Tôi trả lời

- Vậy thì tốt rồi. Mau đóng cửa của chúng ta tiếp tục giải quyết chuyện nội bộ.- Cô gái mặc bộ váy màu vàng lên tiếng.

Tôi đóng cửa lại để hành lí vào cạnh một giường bên dưới còn trống.

-Được rồi, lúc cậu chưa tới bọn mình quyết định phân chia cấp bậc theo ngày sinh. Vậy cậu sinh ngày bao nhiêu? - Cô gái mặc chiếc váy màu hồng bên trên là áo phông trắng in hình chú mèo Tôm ngó nghiêng lên tiếng.

- Tôi thấy phân chia theo ngày sinh này quá quen rồi hay chúng ta phân chia theo cách khác đi.- Tôi nói

- Cậu có cách gì?- Cả ba hỏi

- Chúng ta phân chia theo địa hình từ gần đến xa ai gần nhất sẽ làm lão đại. Bởi vì người gần nhất sẽ hiểu mọi thứ ở đây hơn có thể giúp mọi người cùng thích nghi với hoàn cảnh sống nhanh hơn. Đó là suy nghĩ của tôi mọi người thấy sao?-Tôi nói

-Được thôi, tôi là người của thành phố H vậy để tôi làm lão đại.-Cô nàng để tóc kiểu tomboy nói - Tôi tên là An Khê.

-Được rồi cậu làm lão đại.-Tô nói.-Còn hai người.

-Tôi ở thành phố G, tôi tên Lư Ly.-Cô gái mặc váy màu vàng nói

- Mình ở thành phố Z, tên là Bảo Ngọc.-Cô gái mặc áo in hình mèo Tôm nói.

-Vậy là tốt rồi Lư Ly làm nhị lão. Tôi ở thành phố E tôi làm lão tam, còn Bảo Ngọc làm lão tứ.

-Mà các cậu đều đến một mình à?-Tôi nói

-Phải, mình ngay đây nên không cần ai đưa đi. Còn các cậu thì sao?-Lão đại nói

-Mình cũng ở gần nên không cần người đưa đi.-Lư Ly nói

-Còn mình thì có chị họ đưa đi nhưng chỉ đưa đến trường thôi vì chị ấy có việc gấp. Mà mình cũng không có chị ấy đi cùng chị ấy nói nhiều lắm. Vậy còn cậu thì sao, lão tam?-Bảo Ngọc nói

-Mình cũng giống cậu thôi muốn được yên tĩnh, tự do hưởng thụ cuộc sống đại học.-Tôi nói

Sau khi chúng tôi dọn dẹp đồ đạc xong thì cũng đã 5 giờ chiều. Bụng đứa nào cũng réo ầm ĩ nên.

-Một chết mất, dọn mãi mới xong. Nè các cậu chúng ta đi ăn tối ở đâu? Xuống căn tin hay ăn ở ngoài.- Bảo Ngọc thờ hồn hển nói

Lúc này lão đại từ phòng tắm đi ra nói

-Lần đầu tiên gặp mặt để tôi mời các cậu một bữa toàn đặc sản nổi tiếng của thành phố H.

-Lão đại của chúng ta muôn năm.-Cả ba đồng thanh nói.

Rất mong mọi người sẽ ủng hộ và cho mình thêm ý kiến để mình có thể hoàn thành tác phẩm một cách tốt nhất.

Xin cảm ơn!≡ ☆

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trả thù

Lão đại đưa chúng tôi tới một cửa hàng nhìn tuy không mấy là sang trọng nhưng cách trang trí trông rất được.

-Đây là cửa hàng của một người từng là sinh viên của trường chúng ta mở dành riêng cho những sinh viên đến ăn. Đồ ăn ở đây vừa ngon lại còn rẻ nữa, toàn là những món đặc sản của thành phố H thôi.-Lão đại nói

-Tuyệt thật! nơi này lại gần trường đại học A nữa. Tien thật, lần sau có gì chúng ta lại đến ăn ở đây.-Lão tứ nói.

-Phải ăn thử đã chứ. Nhìn phong cách trang trí ở đây cũng rất được, rất yên tĩnh.-Lư Ly nói

-Đương nhiên là phải yên tĩnh rồi cửa hàng này là dành cho sinh viên đến vừa có thể ăn uống, lại vừa có thể học bài nữa.-Lão đại nói

-Lão tam sao từ nãy đến giờ không thấy cậu lên tiếng gì vậy? -Lão tứ nhìn tôi kỳ lạ hỏi

Thực ra thì tôi cũng chẳng biết nhận xét thế nào, mà tôi bây giờ rất muốn đi WC nha.

- À mình không sao, các cậu lát nữa gọi món ăn thì gọi hộ mình món sườn xào chua ngọt nhà. Mình đi nhà vệ sinh một chút. Cảm ơn.-Tôi nói rồi chạy nhanh đi tìm nhà vệ sinh.

-Đi thẳng rẽ trái là đến nhà vệ sinh.-Lão đại chỉ đường Đi thẳng rẽ trái, kia rồi nhà vệ sinh kia rồi. Tôi vội lao vào nhà vệ sinh giải quyết bầu tâm sự. Thật là thoải mái. Ra khỏi buồng vệ sinh tôi đến bồn rửa tay thì một người đàn ông bước vào.

-Á á á biến thái, có biến thái... - Tôi hét lên

-Dừng lại, cô hét cái gì?-Tên đó nói

Giọng nói này tôi ngẩng lên nhìn kỹ hẳn chính là anh ta. Cái người làm tôi xui xẻo sáng nay.

-Thì ra là anh. Tôi biết ngay mà loại người như anh chẳng tốt lành gì. Hôm nay tôi sẽ phải dạy cho anh một bài học tên biến thái kia.-Nói rồi tên đi đến gần anh ta.

-Cô định làm gì.-Tên đó ngây thơ hỏi.

-Tôi sẽ cho anh biết thế nào là sự lợi hại haaaaa.

Tôi nhắm đúng vị trí hạ bộ của hắn dùng lực đá vào.

Tên đó cố nhịn đau khụy xuống, nói với tôi.

-Cô...bị... điên à? Sao...cô dám?

-Sao tôi lại không dám. Đồ biến thái dám vào nhà vệ sinh nữ nhìn trộm hôm nay tôi chẳng qua chỉ là thay trời hành đạo mà thôi.-Tôi cúi đầu nhìn hắn đang nhịn đau đến nổi trán đầy mồ hôi nói

-Cô nói... nhắm cái gì thế?..Đây là nhà... vệ sinh nam...mà.- Tên đó cố nói

-Vớ vẩn giờ còn dám nói tôi đi nhầm nhà vệ sinh - Tôi đang nói thì cửa nhà vệ sinh bị đẩy ra một người đàn ông bước vào. Người đó nhìn chúng tôi rồi lại nhìn lại cửa nhà vệ sinh rồi lại nhìn tôi. Chẳng lẽ mình. Tôi nhìn xung quanh nhà vệ sinh thì thấy mấy cái bồn cầu dành riêng cho nam giới.

-Xin lỗi đã làm phiền.-Nói xong tôi chạy nhanh ra ngoài không dám ngoảnh lại.

Mắt mặt quá đi à. Sao lúc vào mình không để ý cơ chứ. Tôi vừa đi vừa nghĩ. Nhưng mà dù sao mình cũng đã được hắn một cú đau đời như vậy coi như cũng không uổng công lần mất mặt này ha ha.

Nghĩ vậy tôi nhanh chóng đi ra chỗ 3 người kia đang chờ.

-Ây da món sườn chua ngọt của mình đâu.-Tôi nói

-Tạo nữa sẽ có mà sao cậu đi giải quyết gì mà lâu thế hả. Bọn mình còn sợ cậu đi lạc.-Luu Ly nói

-À nhiều tâm sự quá lên cần chút thời gian giải quyết í mà.-Tôi cười đùa nói.

-Vậy mà bọn mình cứ tưởng cậu gặp anh chàng soái ca nào rồi lên bỏ lại bọn mình ở đây cơ.-Lão tứ nói

-Đúng đấy.-Hai người kia phụ họa cùng

-Làm gì có cơ chứ.-Tôi nói. Chỉ gặp một tên biến thái đẹp trai mà thôi.

-Thôi không đùa nữa đồ ăn đến rồi kìa.-Lão đại nói.

-Đồ ăn đến rồi mau ăn thôi.-Tôi nói

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khai giảng

Hôm sau, lần đầu tiên chúng tôi tham gia lễ khai giảng của đại học A và chính thức trở thành một thành viên của trường dưới sự chào đón nhiệt liệt của thành hiệu trường. Sau buổi lễ, chúng tôi đi đăng ký lớp học. Nói về việc chọn lớp này cũng cực kỳ làm tôi khó khăn trong việc chọn lựa. Khoa tiếng Đức này được chia làm 3 lớp học, lớp thứ nhất là của giáo sư họ Hồ nghe nói ông giáo sư này cực kỳ khó tính học sinh sau giờ lên lớp phải học thuộc hết từ mới lại còn phải học cách giao tiếp với người khác bằng tiếng Đức, mà sau mỗi buổi học từ mới cứ phải nói là max luôn. Lớp thứ hai thì là một giáo sư họ Trình dạy nhưng tính tình của ông giáo sư này còn kinh khủng hơn giáo sư họ Hồ kia có thể nói là thay đổi còn nhanh hơn thời tiết: sáng thì nắng, chiều mưa, giữa trưa thì lại nổi cơn giông bão. Vì vậy tôi quyết định chọn lớp học thứ 3 do một giáo sư nữ họ Quế mới giảng dạy tuy tôi chưa biết tính cách như thế nào nhưng còn hơn là chọn hai lớp kia, Luru Ly cũng chọn lớp này cùng tôi. Phòng của tôi không ai trùng khoa với nhau cả. Lão đại học khoa kinh tế xã hội, Luru Ly học khoa công nghệ thông tin sở dĩ cô ấy học cùng tôi lớp học tiếng Đức là muốn nâng cao trình độ tiếng nước ngoài mà thôi, lão tứ thì học khoa hóa môn mà tôi ngu nhất.

Buổi học đầu tiên giáo sư chủ yếu là dành thời gian giới thiệu và làm quen với các sinh viên. Giáo sư họ Quế tên đầy đủ là Quế Hồng, giống như tên giáo sư là một người xinh đẹp như hoa hồng rất hòa đồng nhưng sự nham hiểm gấp 10 lần sự hòa đồng. Tôi ngồi cùng với Luru Ly, chỗ tôi ngồi nằm ở gần cuối lý do chọn nó cũng rất dễ hiểu thôi. Vì chỗ ngồi đó sẽ giúp ích cho tôi ngủ gật vào những môn mà tôi ghét ví dụ như môn triết học tôi đang học chẳng hạn. Sau tiếng chuông hết giờ học Luru Ly đánh thức tôi dạy chào giáo viên rồi chúng tôi rời khỏi phòng học.

Trên đường về kí túc xá tôi đang phân vân hôm nay nên ăn gà rán hay vịt quay vào bữa trưa thì lão đại và lão tứ đã đến chỗ tôi với Luru Ly.

-Luru Ly, lão tam chiều nay chúng ta đi xem đấu bóng rổ đi. Hôm nay trường chúng ta đấu với trường đại học K đấy.-Lão tứ cực kỳ hưng phấn nói.

-Trường mình đấu với trường đại học K á?-Luru Ly nói.

-Phải, khó khăn lắm bọn tớ lấy được vé vào xem đấy.-Lão đại nói.

-Tớ không đi đâu, xem đấu bóng rổ thì có gì hay cơ chứ, thà tớ đi về ký túc xá ngủ còn hơn.-Tôi uể oải nói

-Cậu chỉ suốt ngày ăn với ngủ thôi. Cậu đã ngủ cả tiết triết học rồi còn gì, bây giờ mà cậu còn ngủ nữa thì cậu sẽ tiến hóa thành con heo, lặn còn nhanh hơn đi đó.-Luru Ly đe dọa nói

-Đứng đấy, cậu đi xem đấu bóng rổ đi tớ với lão đại phải vất vả lắm mới kiếm được bốn tám vé này đấy. Hơn nữa tớ còn nghe nói trận này còn có đại soái ca trường chúng ta Hàn Tử Quân thi đấu nữa đấy.-Lão tứ kích động nói

-Đứng đấy, cậu nhất định phải đi xem với bọn tớ.-Lão đại nói

-Áy da, soái ca gì cũng không bằng ngủ, ngủ vẫn tốt hơn.-Tôi ngáp ngủ nói, soái ca gì chứ làm sao mà bằng anh Tiểu Minh được cơ chứ.

-Cậu không đi chứ gì? Vậy thì cậu mau về ký túc xá giặt quần áo, dọn nhà vệ sinh, nhà tắm và lau phòng đi nha.-Lão đại nói

-Đứng đấy.-Hai người kia còn gật đầu phụ họ cùng.

Nghĩ đến đồng việc chất đồng ở kí túc xá tôi lại ngao ngán. Thôi thì hi sinh giấc ngủ vì không phải làm việc nhà tôi quyết định chọn đi xem bóng rổ.

-Đi thì đi, ai sợ ai cơ chứ. Xem bóng rổ cũng tốt cho sức khỏe chúng ta xem bóng rổ thôi ha ha. - Tôi cười nịnh nọt nói.

(xem bóng rổ mà tốt cho sức khỏe thì cho mình xem cả đời cũng được -Tác giả nghĩ)

-Vậy chúng ta mau đi thôi đến nhận chỗ trước mau lên.-lão tứ nói

☐ phải tạm biệt chiếc giường thân yêu của tôi rồi hu hu.

Do cần có thêm nhiều ý tưởng để viết nên bắt đầu từ tuần sau lịch đăng sẽ vào tối thứ 3, 5, 7 hàng tuần.

Xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đi xem bóng rổ (P1)

Bởi vì trận bóng sẽ diễn ra vào lúc 2 giờ chiều nên chúng tôi quyết định sau khi ăn trưa tại căn tin rồi về phòng thay đồ rồi đến sân bóng lúc 1 giờ. Lúc chúng tôi đến sân bóng là 1 giờ 5 phút, vậy mà sân bóng đã đông nghẹt người.

-Kính khùng quá đi mất, không phải chứ. Giống như kiểu có người nổi tiếng về đây luôn ấy.-Lão tứ nói

- Phải đấy.-Tôi ngạc nhiên nói

-Đương nhiên, các cậu không biết đấy thôi. Hàn Tử Quân chính là soái ca số 1 của trường chúng ta, anh ấy vừa đẹp trai, vừa học giỏi, gia thế lại tốt, là người mà cô gái nào cũng mong muốn mình được trở thành bạn gái của anh ấy. Không những vậy anh ấy còn chơi thể thao giỏi nữa nhất là bóng rổ. Nhưng rất ít khi anh ấy tham gia thi đấu, thế nên ai cũng mong muốn được nhìn ngắm anh ấy chơi bóng.-Lão đại với giọng hâm mộ nói.

-Đúng đó, anh ấy là đàn anh của mình. Mình đã nghe danh anh ấy từ rất lâu rồi. Chính vì anh ấy lên mình đã chọn khoa công nghệ thông tin đấy.- Luru Ly nói.

-Oa, mình thật sự muốn gặp anh ấy một lần quá đi. Dù chỉ là cái nhìn từ xa cũng được.- Lão tứ mơ mộng nói.

-Một lát nữa là cậu sẽ được nhìn thấy anh ta ngay í mà. Chúng ta mau tìm chỗ ngồi đi mình mời cả chân rồi này.-Tôi ưỡn oai nói.

-Cậu thật là làm người ta tụt hết cả cảm xúc.- Lão tứ nói

-Phải đấy, cậu cất ngay cái bộ dạng ưỡn oai này ngay cho mình.-Luru Ly nói

-Thôi được rồi, chúng ta đi tìm chỗ ngồi thôi. A, Vũ Hằng!-Lão đại gọi một người đứng gần đó.

-Tiểu An, em đến rồi sao. May quá anh sợ là không giữ được ghế ngồi cho em. Đây là bạn cùng phòng của em sao?-Người được gọi là Vũ Hằng hỏi

-Phải, họ là bạn cùng phòng của em. Xin giới thiệu đây là Luru Ly, Nhã Đình và Bảo Ngọc. Còn đây là bạn trai của mình Vũ Hằng -Lão đại giới thiệu

-Xin chào các em, phải nhờ các em chăm sóc cô ấy rồi.- Vũ Hằng nói

-Anh cứ làm như em là trẻ con không bằng ấy.-Lão đại nói.

-Không có gì, đều là bạn cùng phòng nên quan tâm nhau mà.-Luru Ly nói

-Phải đó, phải đó nên vậy mà. Anh cứ yên tâm giao cô ấy cho bọn em.-Tôi và lão tứ phụ họa

-Cảm ơn các em! chỗ ngồi của các em anh đã sắp xếp hết rồi ở hàng đầu tiên kia. Các em ra đó ngồi,bây giờ anh có việc phải đi trước đã.- Vũ Hằng nói

-Vâng, anh cứ đi trước đi bọn em sẽ trông chừng cô ấy cho anh.-Tôi nói

-Cậu nói cái gì thế hả?-Lão đại nói

-Vậy cảm ơn em- Vũ Hằng nói xong rồi đi còn chúng tôi đi đến chỗ ngồi.

-Ấy da, nhờ có lão đại mà chúng ta mới có chỗ tốt để xem bóng nha.-Tôi nói

-Phải đó, không ngờ lão đại của chúng ta đã có bạn trai rồi nha.-Luru Ly và lão tứ nói

-Các cậu thật là.-Lão đại ngại ngùng nói

-Oa lão đại nhà chúng ta còn biết ngại ngùng kia ha ha.-Ba chúng tôi cùng nói

Khi trận đấu bắt đầu nhưng không hề thấy nhân vật chính đâu cả làm người đến xem ai lấy cũng xôn xao cả lên.

-Để mình đi hỏi Vũ Hằng xem sao anh ấy ở trong CLB chắc sẽ biết.-Lão đại nói

-Ừ cậu đi đi.- Luru Ly nói

-Phải đó, sao giờ chưa thấy anh ấy ra sân nữa.-Lão tứ sốt ruột nói

-Chắc là anh ta bị tai nạn hoặc tào tháo đuổi lên không đến được í mà.- Tôi vừa mới nói xong thì đã cảm nhận được những ánh mắt sắc như dao chiếu đến.

-Hi hi, mình chỉ đoán thôi mà.-Tôi cười ngây thơ nói

Lão đại đi một lúc rồi quay lại với vẻ mặt buồn tôi đoán chắc là tên soái ca không đến rồi.

- Vũ Hằng nói vừa có người gọi điện thông báo Hàn Tử Quân không đến được vì hôm kia tại cái nhà hàng mà mình dẫn các cậu đến ăn đó, anh ấy bị một kẻ biến thái tấn công trong nhà vệ sinh giờ đang nằm viện.-Lão đại u buồn nói.

-Hà, ai mà dám tấn công thần tượng của mình nếu mà biết tên đó là ai thì mình sẽ băm hấn ra làm trăm mảnh mới được.-Luru Ly tức giận nói.

-Đúng đó, phải lột da, róc xương hấn thì mới hả giận. Vì hấn mà mình không được gặp soái ca.-Lão tứ nói

Biến thái tấn công, trong nhà vệ sinh, hôm kia tại nhà hàng đó.... Tên biến thái đó không phải là mình đấy chứ?????

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trận bóng rổ và số phận tên biến thái khi bị phát hiện (p2)

Trận bóng rổ kết thúc vào lúc 5:30 chiều, kết quả trường đại học A thắng với tỉ số 30-25. Sau khi trận bóng rổ kết thúc, chúng tôi về ký túc xá. Trên đường về, tất cả trừ tôi ra đều mang tâm trạng tức giận vì không được nhìn thấy soái ca của họ.

-Thật là tức chết đi được! chỉ vì cái tên biến thái chết bầm đó mà tớ không được gặp anh ấy.-Luru Ly tức giận nói.

-Phải đó, tuy Vũ Hằng ở trong CLB bóng rổ nhưng cũng nói là cơ hội gặp anh ấy một lần còn khó hơn nhìn thấy sao băng. Khó khăn lắm mới có cơ hội vậy mà. Thật là tức chết đi được, a a a...-Lão đại nói

-Hu hu, cuộc đời của mình sao mà đen đến vậy là cùng. Mãi mới có cơ hội nhìn thấy soái ca. Cái tên biến thái chết tiệt! hu hu...-Lão tứ nói

-Nếu để tớ biết tên đó là ai thì tớ sẽ cho tên biến thái đó chết không toàn thây. Hừ hừ, phải cho hấn biết sự lợi hại của karate mới được.-Lão đại dơ nắm đấm ra nói

"Đừng mà tớ không muốn chết sớm thế đâu"-Tôi sợ hãi nghĩ

-Đúng vậy, phải cho tên đó sống không có nơi ở, chết không có chỗ chôn còn nữa chết phải cho hấn làm ma đói.-Lão tứ nói

□ sao các cậu ác vậy hu hu.-Tôi

-Ma đói gì chứ? lúc nào cậu cũng nghĩ đến ăn được là thế nào hả? -Luru Ly nói

-Vì mình hết cách rửa rồi. Vậy cậu nói thử cái khác xem.-Lão tứ nói

-Mình á, mình chửi hấn sau này có con sẽ không có mông.-Luru Ly nói

"không có mông, không có mông"-Tôi tưởng tượng tương lai sinh con ra không có mông."chúc mừng cô đã sinh ra đứa bé không có mông" O_O||

-Đừng mà, đừng mà a a a...-Tôi hét lên

-Lão tam, cậu sao vậy?-Lão tứ lo lắng hỏi

Tôi thoát khỏi tưởng tượng.

-Tiểu Đình cậu sao thế?-Luru Ly và lão đại nhìn tôi ngơ ngác lo lắng hỏi

-À, mình không sao, không sao tại mình tưởng tượng tên biến thái kia sau này không biết sẽ như thế nào thôi.-Tôi trả lời

-Vậy sao, tại lão đại với lão tứ nói kinh quá mà.-Luru Ly nói

-Gì chứ? Cậu cũng nói mong con hấn sau này không có mông nữa cơ

mà.-Lão tứ nói

-Thôi được rồi, chúng ta mau đi căn tin ăn cơm không hết đồ ăn ngon bây giờ đó.-Lão đại giảng hòa

-Đúng đó, tớ đói chết đi nè.-Tôi nói

-Nhắc mới nhớ mình đói quá đi mất. Mau đi ăn cơm thôi.-Lão tứ nói

-Cậu suốt ngày kêu đói lúc trưa với vừa nãy cậu ăn bao nhiêu đồ rồi mà.-Luru Ly nói

-Kệ mình, mình sinh ra là để ăn. Trẻ con mà không ăn làm sao lớn.-Lão tứ nói Đến căn tin, lúc đó cũng khá đông nên Lưu Ly và lão tứ nhận đi giữ chỗ.

-Lão tam à, cậu mời mình một bữa nha mình không có mang theo thẻ ăn.-Lão tứ nói

-Được.-Tôi nói

Nhắc mới nhớ tôi còn nợ anh Tiểu Minh một bữa cơm trả ơn. Vì vậy tôi quyết định mai sẽ mời anh ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, về đến ký túc xá tôi gọi điện cho anh Tiểu Minh.

-Alô.-bên kia nhắc máy nói

-À, anh Tiểu Minh có phải không?-Tôi nói

-Thieu Minh không có đây, lát nữa hãy gọi lại, tút tút...-Đầu dây bên kia ngắt máy

-Đồ vô duyên, tôi còn chưa nói gì mà đã cúp máy là sao.-Tôi chửi thầm

Bên kia

-Lão tam, cơm của cậu.-Tiểu Minh đưa cơm cho Hàn Quân nói

-Cám ơn, vừa nãy cậu có điện thoại tôi nghe hộ, là con gái.-Hàn Quân nhận cơm nói

-Vậy sao, thế cô ấy nói gì?-Tiểu Minh cầm điện thoại xem

-Không nói gì, tôi nói cậu không có đây lát nữa hãy gọi lại. Mà cậu quen con gái từ bao giờ vậy?-Hàn Quân nói

-Gần đây, là người mà cậu đứng ở trước cổng trường đại học hôm trước đó.-Tiểu Minh cười nói

-Đứng ngã trước trường, a là cô ta.-Hàn Quân suy nghĩ rồi ngạc nhiên nói

-Phải, là một cô gái thú vị.- Tiểu Minh trả lời

-Đúng, rất thú vị.- Hàn Quân nói với vẻ mặt thâm trầm

Tôi đang đọc ngôn tình trong nhà vệ sinh bỗng thấy lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Oan gia tái ngộ

Vào lúc 7 giờ tối, tôi đang phân vân có nên gọi cho anh Tiểu Minh hay không thì điện thoại reo lên bài nhạc Sứ thanh hoa quen thuộc của Châu Kiệt Luân. -Alô, anh Tiểu Minh? -Tôi vội bắt máy hỏi

-Phải, là anh. Xin lỗi, vừa nãy anh ra ngoài có chút việc không mang theo điện thoại. Nghe bạn anh nói là em gọi nên anh gọi lại. Em gọi anh có việc gì à?

-Tiểu Minh từ tốn nói

-Không sao, không sao.-Tôi vội nói -Em gọi cho anh là muốn hỏi ngày mai anh có rảnh không? Em muốn mời anh ăn cơm.

-Vậy à, ngày mai anh rảnh.-Tiểu Minh cười nói

"Yeah, anh ấy rảnh, anh ấy đồng ý ăn cơm cùng mình, ha ha ha" Tôi kích động

-Tốt quá, vậy anh lựa chỗ ăn đi, em mới đến thành phố H nên không biết chỗ nào tốt.-Tôi vui sướng

-Vậy thì chúng ta đi ăn ở Trịnh Kim đi, nơi đó gần trường đại học A, món ăn cũng khá được. Em có biết chỗ đó không?-Tiểu Minh nói.

Trịnh Kim a chính là nhà hàng lần trước lão đại dẫn chúng tôi đi. Nhưng hôm đó do sợ tên bị tôi đánh tìm thấy nên trả có tâm trạng thường thức gì cả, chỉ ăn đại vài món rồi mau rời khỏi chỗ đó.

-À, chỗ đó em biết. Vậy 10 giờ trưa mai chúng ta đến đó được không?-Tôi nói

-Được, mai gặp.-Tiểu Minh nói

-Mai gặp, tạm biệt anh!

-Tạm biệt! chúc em ngủ ngon.-Tiểu Minh nói với giọng nhẹ nhàng, ầm ầm rồi cúp máy.

"Anh ấy chúc mình ngủ ngon a a a soái ca chúc mình ngủ ngon" Tôi đỏ mặt nghĩ

-E hèm...-Một âm thanh phát ra

Tôi quay đầu lại thì thấy 3 người kia đã đứng sau tôi từ bao giờ.

-Các cậu làm gì vậy hả? Làm người hết hồn à.-Tôi hốt hốt vừa nói vừa vỗ ngực

-Bọn mình có làm gì đâu. Chỉ là ra ban công hóng chút gió thôi trong phòng nóng quá mà, đúng không?-Luu Ly giả bộ hóng gió xong quay ra nói với lão đại và lão tứ.

-Đúng vậy, ai da trong phòng nóng quá đi mất ở đây thật là mát.-Lão đại và lão tứ vội vàng phụ họa.

-Đấy, cậu thấy chưa. Bọn mình chỉ ra đây hóng mát chút mà thôi. Chỉ có ai đó có tật giật mình mà thôi. Cậu mau nói nhanh thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.- Luu Ly đe dọa nói

-Đúng, nghiêm trị.-Lão đại và lão tứ phụ họa

-Nghiêm trị cái gì cơ chứ, các cậu nói gì vậy.-Tôi sợ hãi nói.

-Đừng có giả bộ ngây thơ, có phải cậu có bạn trai rồi đúng không?-Lão đại

-Mau nói đi, cậu có bạn trai có đúng không?- Luu Ly

-Phải đó, bạn trai cậu là ai? ở đâu? làm gì? có đẹp trai không?...-Lão tứ

-Nè, cậu hỏi gì mà kĩ thế? tớ còn tưởng cậu là mẹ cậu ấy đang tra hỏi con gái về con rể í.-Luu Ly

-Dù sao thì cũng phải hỏi thì hỏi luôn cùng một lúc cho nhanh.-Lão tứ nói

-Được rồi, mau quay lại nhiệm vụ chính nhanh lên.-Lão đại giọng lãnh đạo nói

Vì vậy, mục tiêu lại chuyển về tôi nên tôi đành phải kể lại hết cho họ nghe.

Một lát sau.

-Oa, Ưông Thiệu Minh chính là soái ca của khoa Pháp luật. Anh ấy là sinh viên xuất sắc nhất của khoa năm ngoái còn đạt giải nhất cuộc thi biện luận quốc gia đó.-Luu Ly

-Ừ, mình cũng từng nghe Vũ Hằng kể về anh ấy. Không những đẹp trai lại còn học giỏi nữa.-Lão đại

-Oa vậy thì lão tam cậu phải nhanh tay cướp về đi, không thì mất đấy.-Luu Ly

-Phải đó, hay là mai cậu cho bọn mình đi cùng đi được không. Mình hâm mộ anh ấy lâu lắm rồi.-Lão tứ

-Ừ, để bọn mình đi cùng rồi đánh giá anh ấy cho. Cậu yên tâm tiền com bọn mình tự trả. Phải không lão đại, lão tứ?-Luu Ly

-Phải.

Vậy là buổi tra xét kết thúc và ngày mai tôi phải đưa họ đi cùng. "Ôi buổi hẹn gặp riêng với anh ấy của mình hu hu "

Mười giờ trưa hôm sau khi bọn tôi đến nhà hàng thì đã thấy Tiểu Minh ở đó rồi.

-Xin lỗi, anh Tiểu Minh em đến muộn.-Tôi ngượng ngùng nói

-Không sao, là anh đến sớm thôi. Đây là?-Tiểu Minh nhìn 3 người đứng sau tôi hỏi

-Xin chào sư huynh, em là bạn của Tiểu Đình tên Luu Ly

-Chào sư huynh, em tên Bảo Ngọc. Sư huynh gọi em là Tiểu Ngọc là được

- Xin chào, em tên An Khê

- Xin chào các sư muội.

Sau màn giới thiệu và chào hỏi cuối cùng tôi cũng được nói.

- Anh Tiểu Minh đây đều là bạn cùng phòng của em. Họ rất hâm mộ anh nên muốn em dẫn đi cùng.

- Vậy sao, nếu đều là bạn của Tiểu Nhã thì cứ gọi anh là Tiểu Minh là được không cần phải gọi là sư huynh đâu.

- Vâng thưa anh Tiểu Minh.- Cả 3 gần như đồng thanh nó

- Đã làm quen xong rồi thì chúng ta mau ngồi xuống gọi món thôi. - Tôi nói

Tất cả mọi người ngồi vào chỗ, tôi đang định gọi phục vụ thì có ba người khác đi đến.

- A lão đại cũng đến đây ăn cơm sao.- Một người nói

- Có cả chị dâu cũng ở đây nữa này.- Người đi sau nhìn tôi nói

Tôi nhìn người đến, a là bạn cùng phòng của Tiểu Minh tên là Tiểu Dương và Tiểu Mặc.

- Sao các cậu lại ở đây? còn nữa không được nói lung tung. - Tiểu Minh ngạc nhiên nói

- Là lão tam muốn ăn cơm ở đây nên bọn em đến đây ăn cơm cùng lão tam không ngờ lại tình cờ gặp anh ở đây.- Tiểu Dương nhanh nhẩu nói

- Đúng vậy đó lão đại.- Tiểu Mặc

- A đây là bạn cùng phòng của anh lần trước em đã từng gặp rồi tên Tiểu Dương, Tiểu Mặc và lão tam Hàn Quân.- Tiểu Minh giới thiệu

Giờ tôi mới để ý đến người đi vào cuối cùng do chỗ ngồi gần của kính lên anh nắng chiếu lên làm tôi chỉ nhìn thấy dáng người của anh ta khá cao.

Nhưng khi tên đó đến gần thì...

- Xin chào, tôi là Hàn Tử Quân.- Anh ta vừa nói vừa đưa tay ra bắt tay

Tôi: A a a sao sao lại là anh ta??????????????

- Sao các cậu lại ở đây? còn nữa không được nói lung tung. - Tiểu Minh ngạc nhiên nói

- Là lão tam muốn ăn cơm ở đây nên bọn em đến đây ăn cơm cùng lão tam không ngờ lại tình cờ gặp anh ở đây.- Tiểu Dương nhanh nhẩu nói

- Đúng vậy đó lão đại.- Tiểu Mặc

- A đây là bạn cùng phòng của anh lần trước em đã từng gặp rồi tên Tiểu Dương, Tiểu Mặc và lão tam Hàn Quân.- Tiểu Minh giới thiệu

Giờ tôi mới để ý đến người đi vào cuối cùng do chỗ ngồi gần của kính lên anh nắng chiếu lên làm tôi chỉ nhìn thấy dáng người của anh ta khá cao.

Nhưng khi tên đó đến gần thì...

- Xin chào, tôi là Hàn Tử Quân.- Anh ta vừa nói vừa đưa tay ra bắt tay

Tôi: A a a sao sao lại là anh ta??????????????

Mình đang có ý định sẽ ra chương mới vào CN. Các bạn nghĩ sao? Hãy comment để mình biết nha

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bữa cơm không thuận lợi

Tôi cố giữ bình tĩnh bắt tay với anh ta, nói

-Xin chào, Triệu Nhã Đình. Lần đầu gặp mặt, ha ha.

-Hừ, lần đầu gặp mặt?-Anh ta híp mắt nhìn chăm chăm tôi, tay thì bóp chặt bàn tay của tôi.-Phải rồi lần đầu gặp mặt, dù sao cũng tình cờ gặp mặt rồi vậy chúng ta hãy ngồi ăn cơm chung luôn đi.-Anh ta nói xong bỏ tay tôi ra rồi rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống chỗ đối diện tôi.

-Hàn Quân, lần này là Tiểu Nhã mời cơm cậu phải hỏi ý cô ấy trước đã.-Tiểu Minh nói với Hàn Quân

-Vậy sao, vậy Tiểu Nhã tôi có thể ngồi ở đây cùng được không?-Anh ta nói

"Ê cái tên tiểu Nhã ai cho anh gọi cơ chứ "

Tôi đang tìm cách từ chối khéo thì ba bà cô bên cạnh từ mộng tỉnh lại đã vội vàng nói.

-Đương nhiên là được, sao lại không được cơ chứ. Được ngồi ăn cùng sư huynh Hàn Quân chính là niềm vinh hạnh của bọn em.-Lão tứ nịnh nọt

-Đúng đó, sư huynh cứ ngồi cùng bọn em đi.-Lão đại

-Sư huynh ngồi ăn cùng bọn em đi dù sao vẫn còn nhiều chỗ càng đông càng vui. Vội lại giờ sắp là giờ cao điểm tí nữa nhiều khách đến ăn đông, chúng ta ngồi cùng có thể nhường chỗ cho những sinh viên khác. Phải không Tiểu Đình? -Lulu Ly nói rồi còn quay qua tôi nháy nháy mắt ra hiệu tôi mau nói đồng ý đi.

-À đúng đó, càng đông càng vui mà.-Tôi giả bộ cười nói

Ngồi chung cái đầu anh á! Đúng là một lũ mê trai a a. Mà thôi kệ đi dù sao cũng không phải mình trả tiền cơm.ha ha ha

-Vậy thì tốt rồi.-Anh ta nói xong thì với lấy quyển menu rồi nói với người phục vụ vừa đi ra.- Cho tôi một món sườn chua ngọt, gà hầm, vịt quay Bắc Kinh...vv.

Đại khái khoảng 7-8 món anh ta mới đưa cho người khác. Trong lúc chờ món ăn mang lên thì tôi định nói chuyện với anh Tiểu Minh để tìm hiểu thêm về cũng một phần vì mấy đứa bạn cùng phòng thì chỉ mãi ngắm cái tên soái ca Hàn Tử Quân kia thôi.

-Anh Tiểu Minh, lần trước gặp anh vội quá cũng không nói chuyện được gì nhiều. Vậy anh là người thành phố nào thế?-Tôi

-Anh với Hàn Quân đều là người của thành phố H, còn em?-Tiểu Minh đáp

-Vậy sao, em từ thành phố E đến. Em được biết anh là sinh viên xuất sắc nhất của khoa Pháp luật, năm ngoài còn đạt giải nhất cuộc thi hùng biện quốc gia nữa vậy mà lần trước anh cứ khiêm tốn.-Tôi

-Thành tích đó cũng không có gì đáng nói cũng một phần nhờ may mắn mà thôi.-Tiểu Minh khiêm tốn nói

-Đúng vậy, con người nên biết khiêm tốn một chút. Đứng lúc nào cũng tự cho mình là đúng, chưa nhìn rõ đúng sai mà đã hành động thì thật là không đúng, phải không Tiểu Nhã?-Tên Hàn Quân kia đang ngồi yên này giờ bỗng lên tiếng chen ngang

Cái tên chết tiệt Hàn Tử Quân kia ta biết người chính là đang cố ý nói móc ta chứ gì.

- Đúng đúng, a món ăn lên rồi kìa.- Tôi cố gắng nhẫn nhịn rồi mau chóng đánh trống lảng.

Không khí bữa ăn thật là kỳ quái. Ba người bạn của tôi thì cố gắng bắt chuyện với tên Hàn Quân kia. Tiểu Dương và Tiểu Mặc thì cũng cố bắt chuyện với ba người bạn cùng phòng của tôi. Tiểu Minh thì thỉnh thoảng nói vào cùng. Còn riêng tên đáng ghét kia thì cứ thỉnh thoảng nhìn tôi rồi lại cắt miếng thịt trong đĩa tôi nhìn hần mà cảm giác như mình chính mình là miếng thịt kia vậy, khi nào có câu hỏi như hần học khoa nào, ở khu nào... thì hần trả lời ngắn gọn rồi lại tiếp tục ăn. Tại hần nhìn tôi làm tôi càng thêm căng thẳng,cuối cùng cũng không chịu được nữa đành phải đứng dậy nói muốn vào nhà vệ sinh một chút.

Sau khi giải quyết nỗi buồn xong tôi rửa tay rồi đi ra ngoài thì thấy tên Hàn Quân đứng dựa vào tường chỗ đi ra nơi ăn. Lúc này tuy có nhiều người đến ăn nhưng nơi này rất vắng chỉ có Tôi và anh ta. Không phải anh ta định trả thù đây chứ.

Nghĩ vậy, nhưng tôi cố gắng bình tĩnh đi đến dù sao thì cũng phải chết thôi thì chết sớm hơn vậy. Tôi đi đến trước mặt hần rồi nói

-Xin lỗi, lần trước là tôi sai. Tôi không nên chưa làm rõ sự việc đã đánh anh. Tiền viện phí của anh hết bao nhiêu để tôi trả.

Nhẫn nhịn bây giờ nhất định phải nhẫn nhịn

-Không cần, chỉ là mong nữ hiệp lần sau có thay trời hành đạo thì hãy nhớ xem xét kỹ sự việc rồi hãy hành đạo mà thôi.-Nói rồi hần quay lưng đi rồi bắt ngờ quay lại.-À quên, cô hãy sửa cái tật đi ngủ chảy nước miếng với nghiến răng đi nha.

Nói xong anh ta đi luôn để lại mình tôi suy nghĩ.

" làm sao anh ta biết mình đi ngủ có tạt chày nước miếng với nghiêng răng cơ chứ???? OMG không thể trùng hợp thế chứ. Anh ta chính là cái người thanh niên đẹp trai cho mình tựa nhờ mà hai mẹ con kia kể. A a a sao có thể như vậy cơ chứ "

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thư viện

Sau một hồi làm công tác tư tưởng, tôi cuối cùng cũng vẫn phải đi đến chỗ mọi người.

Lão tứ thấy tôi đi ra, chỉ chỉ miếng sườn chua ngọt - Tiểu Đình, cậu đi gì mà lâu thế hả? May cho cậu nha tớ đang định ăn nốt miếng sườn chua ngọt cuối cùng này.

- Vậy cậu ăn đi, tớ không muốn ăn nữa đâu.

Lão tứ chỉ cần nghe vậy liền vội vàng gấp miếng sườn ăn luôn.

Lão đại thấy kỳ lạ hướng tôi hỏi - Sao thế không phải mọi lần cậu luôn dành ăn sườn sao. Cậu không khỏe à?

- Minh không sao, chỉ là thấy no rồi nên không muốn ăn nữa thôi. - Tôi xua tay nói

- Nếu thấy không khỏe thì em nên đi bệnh viện xem thử, không nên chủ quan đâu.- Tiểu Minh nhìn tôi nói

- Ai da lão đại quan tâm Tiểu Đình quá nha.- Tiểu Dương nháy nháy mắt với Tiểu Mặc

- Đương nhiên rồi! Cậu thật là ngốc. Tiểu Đình nghe lời lão đại đi khám đi không lão đại lại lo lắng.- Tiểu Mặc hướng tôi nói

- Thật sự không sao mà! Mọi người không cần phải lo lắng đâu ha ha.- Tôi cười nói. Lúc này tôi nhìn liếc qua thấy tên Hàn Quân kia hình như đang nghịch điện thoại bỗng nhiên cũng ngẩng đầu lên hai ánh mắt chạm nhau thì tôi vội quay sang nhìn hướng khác. Nhưng hình như lúc tôi lúng túng quay đi nhìn thấy một bên khóe miệng của hắn nhếch lên như cười như không cười vậy.

Bữa cơm kết thúc, thì anh Tiểu Minh nói còn phải đi có việc nên không thể về trường cùng rồi vội cùng ba người kia đi. Trên đường về trường, cả ba người kia không dứt miệng nói gì mà bữa cơm này thật không uống công có thể gặp mặt được soái ca lại còn được ngồi ăn chung một bàn với anh ta a... Thật là, nếu các cậu biết cái bộ mặt thật của tên đó thì xem các cậu còn nói được như thế không.

Sáng hôm nay là chủ nhật vậy nên tôi quyết định đến thư viện để tìm tài liệu để viết báo cáo. Vốn muốn rủ ba người kia đi cùng nhưng lão đại thì nói đi hẹn hò với Vũ Hằng, Lưu Ly thì nói phải đi mua sắm, còn lão tứ thì khỏi phải nói đối với cậu ấy ngủ và ăn là việc hàng đầu vì vậy chủ nhật là thời gian ngủ nướng cực kỳ tốt. Khi đến thư viện tôi để ý thấy tuy hôm nay là chủ nhật nhưng thư viện khá ít người tới. Oa thư viện còn có cả Tiểu Thuyết ngôn tình nổi tiếng nữa. Kia không phải tác phẩm mới nhất của tác giả Lục Xu sao, nhưng mà cao quá không biết có với tới không nữa thang lấy sách cũng không thấy đâu. Tôi cố kiên nhẫn lên " cố lên sắp được rồi ". Bỗng có một cánh tay vươn ra từ phía sau rồi rất nhanh nhấc lấy được cuốn sách. Cánh tay đó khá to và dài, da trắng còn có cơ bắp nữa chắc là của con trai. Tôi quay lại, người này rất cao nha, tôi cao 1m6 vậy mà chỉ đến ngực anh ta. Anh ta mặc áo sơ mi màu trắng, quần tây.

Đột nhiên anh ta lên tiếng với giọng điệu mỉa mai:

-Đừng nói với anh ấy tôi còn yêu. Ấu trĩ, không ngờ cô lại thích thể loại sách này.

Giọng này, hóa ra là anh ta -Kệ tôi, tôi thích là được.

Tôi đưa tay định giành cuốn sách lại thì anh ta lại nhấc tay dơ cuốn sách lên cao.

-Đưa đây.-Tôi hét lên

Vì tôi hét lên làm cho mọi người xung quanh nhìn tôi với ánh mắt vô cùng phản cảm. Tôi chỉ đánh cúi người nói xin lỗi vì đã làm ồn.

-Anh mau đưa đây.-Lần này tôi nói nhỏ.

-Nhưng cuốn sách này là tôi lấy xuống.-Hàn Quân nói

-Nhưng tôi là người thấy nó trước.-Tôi vênh mặt nói -Bằng chứng đâu cho rằng cô nhìn thấy nó trước mà không phải là tôi.

-Bằng chứng gì chứ? Không phải anh nói đọc thể loại sách này ấu trĩ sao còn giành của tôi.-Tôi nén giận nói

-Đương nhiên là tôi không đọc những loại sách ấu trĩ này.

Nói xong anh ta cầm quyển sách để lại chỗ cũ.

-Anh...

-Sao vậy? Không phải tôi đã để lại chỗ cũ rồi sao bây giờ cô có thể lấy nó.-Anh ta nói với giọng điệu khinh khỉnh rồi đi ra chỗ khác tìm sách.

"Hừ bà đây tâm tình đang vui không thêm chấp người"-Tôi nghĩ vậy rồi đi tìm thang.

Sau khi tìm những cuốn sách cần thiết tôi đang định đi tìm chỗ ngồi thì lại phát hiện ra thư viện sao bồng dung đông vậy. Nhìn xung quanh một lượt, rồi nhìn mọi người ở đây con gái chiếm số đông nhưng chủ yếu chỉ cầm quyển sách hoặc máy tính xong thỉnh thoảng ngoảnh nghiêng nhìn về phía tên Hàn Quân kia, có người còn lên chụp ảnh. Trong thư viện tất cả ghế ngồi đã hết trừ chỗ của tên Hàn Quân kia là có một mình anh ta ngồi rộng thênh thang.

Lúc này có một cô sinh viên cầm sách đến chỗ anh ta giọng ngọt ngào hơn cả kẹo mút:

-Học trưởng, em có thể ngồi ở đây không?

Tên đó ngẩng đầu lên nhưng không nhìn cô ta mà hình như liếc mắt qua chỗ tôi. Rồi lại cúi xuống nhìn máy tính, không biết anh ta nói gì làm cô gái kia mặt sưng như hai trái hồng đào đi ra chỗ bạn.

Sau một hồi suy nghĩ đắn đo cuối cùng tôi lấy hết can đảm đến chỗ nói

-Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây được không?

Một phút trôi qua, 2 phút trôi qua.

"Hừ không trả lời thì bà cũng cứ ngồi đấy làm gì được nhau" nghĩ vậy tôi nhanh chóng ngồi xuống chỗ đối diện anh ta. Tôi cầm cuốn tiểu thuyết ra đọc. Lúc này anh ta mới ngẩng mặt khỏi chiếc máy tính nhưng chỉ liếc tôi một cái rồi lại chăm chỉ nhìn máy tính, môi khẽ nhếch miệng có chút nâng lên cười như không cười làm cho tôi lạnh run cả người.

"Không biết anh ta lại định làm gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thư viện (2)

Đến 10 giờ trưa, tôi cũng đã đọc được gần nửa cuốn tiểu thuyết mà tên đối diện còn chưa một lần rời mắt khỏi cái máy tính.

-Oc ọc ọc...-Cái bụng của tôi đang kháng nghị muốn được nạp năng lượng.

Chết tiệt! sao lại kêu a. Mất mặt quá, mất mặt quá đi à. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta thì thấy anh ta đang gấp máy tính lại rồi đứng dậy nhìn tôi.

-Không phải cô đói rồi sao, còn ngồi đó làm gì?

A chẳng lẽ anh ta đang muốn mời mình ăn cơm. Nghĩ vậy tôi nhanh chóng đứng lên cầm sách đi theo anh ta đến chỗ mượn sách làm thủ tục.

Lúc này tôi mới để ý thấy mọi người trong thư viện không biết từ bao giờ cứ nhìn chúng tôi rồi lại thì thầm với nhau gì đó. Đến khi tôi đi lướt qua một nhóm người đang thì thầm to nhỏ. Tôi nghe lóng thoáng

-Tại sao anh ấy lại cho cô ta ngồi cùng bàn chứ?-Cô A

-Ai mà biết được, nhưng các cậu không biết thôi tở vào nhà vệ sinh rửa tay thì nghe thấy hoa khôi của chúng ta gọi điện cho bạn cô ta vừa khóc vừa nói khi cô ta đi đến chỗ anh Hàn Quân xin anh ấy ngồi nhờ thì anh ấy bảo cái gì các cậu có biết không? -Người B

-Nói gì? mau nói đi a.-

Người A,C...sốt ruột nói

-Anh ấy nói là "xin lỗi, chỗ này đã có người rồi" a a -Người B

Tôi đang nghe thì tên Hàn Quân hình như không thấy tôi liền quay lại gọi.

-Triệu Nhã Đình, còn không đi nhanh lên.

Mấy người kia nghe vậy liền im bất hướng tôi nhìn, rồi lại quay qua nhìn Hàn Quân.

-Đến đây.- Tôi thấy vậy mau chóng chạy đến chỗ anh ta

-Nè, anh không tò mò vì sao mọi người lại nhìn chúng ta vậy à?-Tôi nói

-Vì sao phải tò mò? Họ nói cái gì thì liên quan gì đến tôi?-Anh ta dừng dừng nói

-Sao lại không liên quan. Họ nói chúng ta...-Tôi ngập ngừng nói

Anh ta bỗng ngừng lại quay sang nhìn tôi.

- Chúng ta làm sao?

Tôi bị anh ta nhìn đến nỗi nói lắp.

-Chúng... chúng ta... thì có thể làm sao cơ chứ. Tôi đói rồi, chúng ta mau đi ăn thôi.

Rồi nhanh chóng hướng căn tin đi. Tôi đi được khoảng 2 mét thì anh ta đuổi kịp tôi. Chúng tôi cùng đi đến căn tin của trường.

Đến căn tin, vì bây giờ là thời gian ăn cơm trưa nên căn tin rất đông. Khi chúng tôi bước vào thì rất nhiều người nhìn chúng tôi. Tôi thấy vậy liền lùi lại cách Hàn Quân một khoảng nhìn giống như chỉ tình cờ gặp nhau ở cửa rồi đi vào cùng mà thôi. Nhưng anh ta hình như không hiểu ý tôi, quay lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh đến nỗi làm tôi cảm giác như mình đang ở Bắc cực vậy. Anh ta nhìn một lúc rồi xoay người lại đi đến chỗ lấy thức ăn. Tôi thở phào nhẹ nhõm." OMG, nhìn cái gì mà kinh vậy?".Tôi cũng nhanh đi đến xếp ở một hàng khác chờ lấy đồ ăn. Lúc tôi quay sang nhìn trộm anh ta thì thấy anh ta cũng đang nhìn tôi, tôi vội vàng quay sang chỗ khác nhìn.

Hàng của Hàn Quân đứng có một người cãi nhau với bác lấy đồ ăn là không được cái gì đó vào đồ của anh ta. Vì vậy lên hàng của tôi tuy đông nhưng lại nhanh hơn. Tôi nhận đồ ăn rồi đi tìm chỗ ngồi. Tôi nhìn đồ ăn cảm thán. Haizz, thôi quên đi muốn ăn cơm không tốn tiền cũng không dễ dàng gì a.

Bỗng có một người để khay đồ ăn xuống. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là Hàn Quân. Tôi vội nhìn xung quanh thì thấy mọi người đều đang nhìn về phía này khi thấy tôi nhìn thì họ vội quay đi chỗ khác.

-Anh có thể ra chỗ khác ngồi được không?-Tôi nhẹ giọng nói

Anh ta làm như không có gì nói - Tại sao?

Anh còn có thể hỏi tại sao à. Tôi tuy là một người mặt dày nhưng không dày đến mức đó đâu.

-Còn nhiều chỗ trống mà, anh tìm chỗ khác đi.-Tôi lại cúi đầu nhẹ giọng nói

-Tôi thích chỗ này.-Anh ta nói

-Anh...

-Xin chào, anh có thể ngồi đây cùng không?

Tiểu Minh không biết từ đâu đến nhìn tôi nói.

-Đương nhiên là được rồi.-Tôi vội nói

-Hai người có vẻ thân nhau hơn rồi nhỉ?-Tiểu Minh nhìn chúng tôi nói

-Làm gì có.-Tôi

-Đúng vậy.-Hàn Quân

Tôi và Hàn Quân đồng thanh nói, rồi cùng ngác nhiên nhìn nhau.

-Chỉ là tình cờ thôi ạ.-Tôi cười nói

Hàn Quân không nói gì mà lại cúi đầu tiếp tục ăn.

-Vậy sao.-Tiểu Minh nói

Cuối cùng bữa cơm ngọt ngào cũng kết thúc. Tôi vội chào hai người họ rồi nhanh chóng về ký túc xá.

Về đến phòng, vừa mở cửa ra thì thấy ba người kia đều ngồi ở bàn nhìn chăm chăm tôi đang đứng ở cửa.

-Hi, các cậu ăn cơm chưa?-Tôi vẫy tay chào nói

-Cậu và anh Hàn Quân rốt cuộc có quan hệ gì? - Lulu Ly vẻ mặt như tra hỏi phạm nhân nhìn tôi hỏi.

- Tôi... và anh ta...thì có quan hệ gì.-Tôi không hiểu hỏi lại

-Cậu đừng giả ngu nữa, cả trường này đều biết rồi. Có người đã đăng ảnh hai người ở cùng nhau trên diễn đàn trường rồi.-Lão tam cầm điện thoại chỉ chỉ nói

Tôi cầm điện thoại lên nhìn là ảnh chụp lúc tôi và Hàn Quân ngồi ở thư viện, có cả ảnh hai bọn tôi đi cùng nhau ở sân trường. Ảnh khá mờ chắc là chụp bằng điện thoại khoảng cách xa.

-Không phải hôm nay cậu đến thư viện sao? Khung cảnh ở đây chính là thư viện của trường chúng ta còn gì.-Lão đại nói

- Thật ra chuyện là tôi với anh ta chỉ tình cờ gặp thôi. Lúc đó ở thư viện quá đông người nên tôi đành ngồi cùng anh ta. Rồi đến giờ ăn cơm lên chúng tôi đi cùng nhau thôi.-Tôi vội giải thích thích

-Không đúng, ngay cả hoa khôi trường chúng ta còn không được ngồi vì sao cậu lại được cơ chứ.-Lão tứ

Đỗ Thu Hiền

Cả ba lạ nghi vẫn nhìn tôi. Thật là cả chuyện này cũng nói nữa sao.

-Ai mà biết được, chắc tại anh ta nể mặt mình là bạn Tiểu Minh thôi.-Tôi nói

Ba người kia tuy vẫn nghi ngờ nhưng cũng không hỏi gì nữa.

Haizz, gặp anh ta thật là chẳng có gì tốt. Lần sau cứ cách xa anh ta ra cho an toàn

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Nhưng thật ra tôi cũng chẳng cần phải tránh mặt anh ta. Trường đại học A rất rộng cơ hội gặp nhau khá thấp với lại hai người khác khoa, ký túc xá nam thì cách xa ký túc xá nữ nên việc đụng mặt nhau gần như là rất thấp. Còn ảnh đăng chưa được một ngày đã bị gỡ xuống một cách kỳ lạ.

Lão tứ ngồi đối diện tôi trong căn tin cầm đũa chỉ chỉ tôi nói.

-Lão tam nhà chúng ta suýt nữa thì làm người nổi tiếng của trường nha.

-Nổi tiếng cái gì? Suýt nữa thì cậu ấy ôm bom vào người thì có.-Lão đại

Nghe lão đại nói vậy làm tôi sợ đến nỗi toát mồ hôi.

-Làm gì mà nghiêm trọng đến vậy.

-Còn không phải vậy? Nếu cậu với Hàn Quân thật sự có gian tình thì đảm bảo bây giờ cậu được nằm trên bàn mổ của phòng thí nghiệm được mọi người nghiên cứu rồi. Cậu nghĩ xem Hàn Quân là soái ca số 1 của trường chúng ta tất cả mọi phương diện đều hoàn hảo đến từng mm là niềm mơ ước của các cô gái. Vậy mà hoa khôi của trường anh ấy cũng không cần mà lại cần cậu đương nhiên đừng nói đến họ ngay cả mình cũng muốn tìm xem cậu có điểm nào khiến anh ấy chú ý.-Lulu Ly nói

Tôi "Không đến nỗi vậy chứ "

-Mà phải nói thật kỳ lạ nha. Mấy bức ảnh được đăng nên biến mất không để lại chút dấu vết nào.-Lão tứ nheo mắt như conan nói

-Phải nói thật là lạ. Bình thường diễn đàn trường chỉ có trường mới được gỡ bài, mà trường học có bao giờ để ý những việc này bao đâu.-Lulu Ly nghi hoặc nói

- Dù sao thì lão tam của chúng ta nhờ vào đó mà thoát nạn, nhưng vẫn có rất nhiều người đang để ý nha. - Lão đại ra hiệu, bọn tôi nhìn xung quanh thì ai trong căn tin cũng đang hướng chúng tôi không phải nói chính xác là tôi với cái nhìn sâu soi như kiểu tôi là người ngoài hành tinh mới xuống trái đất vậy.

Ăn xong tôi vội vàng muốn đi về ký túc xá thì.

- Triệu Nhã Đình?

Là cô gái sáng nay xin tên Hàn Quân kia cho ngồi nhờ ở thư viện. Phải nói là thật xinh đẹp. Nhưng giờ không phải là lúc nghĩ việc đó vì đằng sau cô ta còn có thêm vài người nữa đều là con gái. OMG đây chẳng lẽ là đánh ghen trong truyền thuyết à mà đối tượng bị đánh là tôi.

- Phải - Tôi nói

- Lão tam đó là hoa khôi của trường chúng ta Trương Huyền đó. - Lão tứ nói thầm với tôi

Hoa khôi? Thế nào lại xinh đẹp như vậy.

- Tôi là Triệu Nhã Đình, có việc gì sao?

- Không có gì, hôm nay tôi đến chẳng qua là muốn nhắc nhở cậu là mong cậu sau này cách xa anh Hàn Quân ra. - Trương Huyền nói như ra lệnh

- Tại sao? - Tôi nói

Trương Huyền có vẻ lúng túng cô bạn đứng bên cạnh ghé vào tai Trương Huyền thì thầm gì đó. Hóa ra cô bạn này mới là chủ mưu.

Trương Huyền sau khi nghe cô bạn kia xong liền nói

- Chẳng vì sao cả, cậu tốt nhất cách xa anh ấy ra. Hôm nay tôi chỉ là cảnh cáo thôi nếu tôi còn thấy cậu ở gần Hàn Quân thì cậu đừng có... đừng có...

- Đừng có gì? Cậu muốn làm gì tôi - Tôi nói -

Con người tôi ấy thường luôn thích làm những gì mà người ta không cho mình làm. Nhưng mà lần này cậu yên tâm, không cần cậu nói tôi cũng sẽ cách cái tên đó thật xa. OK? Bây giờ thì cậu tránh ra tôi muốn đi về ngủ rồi, bye bye.

Nói rồi tôi nhanh chóng đi ra khỏi căn tin còn không quên huých vai vào cô bạn đứng bên cạnh Trương Huyền.

- Oa, lão tam nhà chúng ta thật là chất nha. - Lão tứ

- Phải đó, từ trước đến giờ tớ chỉ thấy người bị đánh ghen là bị đánh tã tời nhưng với lão tam thì người đánh còn bị thảm hơn người bị đánh. Chắc giờ cô ta đang tức chết rồi ha ha ha. - Lưu Ly ôm bụng cười

Lão đại bên cạnh bình tĩnh nói - Cậu đừng có nghe 2 người này nói, hôm nay chắc là do bạn thân của Trương Huyền kích động cô ta thôi. Cô bạn này có vẻ như rất quý kẻ đa đoan đấy.

Lão tứ bên cạnh nghe lão đại nói liền - Ấy da lão đại của tôi ơi cậu không cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề nên làm gì.

- Minh thấy lão đại nói đúng đấy. Chắc chắn là cô bạn kia kích động không người ngực to óc bằng quả nho như Trương Huyền thì làm gì biết cái gì. Đừng nói là đánh ghen người như cô ta một là khóc, hai là nháo, ba là đòi chết thôi.

Thấy mọi người đang cùng nhau nghiêm trọng hóa vấn đề tôi liền nói

- Thôi được rồi, các cậu đừng để ý làm gì. Chỉ cần lần sau tôi cố gắng cách xa tên Hàn Quân kia là được chứ gì. À, cậu làm gì đó Lưu Ly?

Lưu Ly quăng gối vào người tôi hùng hổ nói - Việc gì phải sợ cô ta, nhưng mà cậu không gần anh ấy thì càng tốt.

- Cậu thật là

Bốn chúng tôi lao vào cuộc chiến tranh với vũ khí là gối.

Cứ như vậy, cuộc sống của tôi lại trở về với quy luật vốn có của nó ngoại trừ giờ lên lớp thì tôi chủ yếu cùng với ba người họ đi ăn, ngủ thảnh thơi đi mua sắm không thì nằm ì trên giường đọc tiểu thuyết ngôn tình. Cứ như vậy thời gian một tháng yên lặng trôi qua rồi việc phải đến thì sẽ đến thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tập thể dục

Sau một tháng làm con sâu lười trong tổ, hậu quả đó chính là tôi tăng thêm 5 kg, bụng tăng mỡ đến nỗi không thể mặc vừa chiếc váy tôi mới mặc duy nhất một lần đó là ngày lễ tốt nghiệp cấp 3. Tôi oán hận nhìn lão tứ người đã kéo tôi tham gia quá trình biến thành sâu lười. Hu hu, tại sao trên đời có người ăn mà không hề tăng cân cơ chứ?

Lão tứ nhìn tôi với ánh mắt vô tội, nói:

-Lão tam à, cậu đừng nhìn mình với ánh mắt đó chứ. Dù sao cũng do thể chất của cậu quá tốt đi. Cái gì cũng hấp thụ cho được.

-Cậu...,nếu không phải cậu rủ rê mình thì mình cũng không tiến gần với số phận thành heo này.-Tôi oán giận nói

-Tiểu Đình à, không phải tớ đã nhắc nhở cậu trước rồi sao đừng nên nghe lão tứ. Giờ thì sao?Chúc mừng cậu sau này cậu không cần phải đi nữa.-Lão đại nói với vẻ mặt 'vì cậu không nghe tôi thì hãy tự nhận lấy hậu quả'

-Sao lại không cần phải đi?-Lão tứ nói

Lưu Ly từ nhà vệ sinh đi ra nhìn tôi với chiếc váy đang mặc dở dang, lại nghe lão đại nói liền hiểu ra chuyện

-Còn vì sao nữa, ý lão đại là sau này lão tam nhà chúng ta sẽ lăn còn nhanh hơn đi chứ sao.

-Ha ha ha

-Nè, các cậu mau nghĩ cách cho mình đi còn ở đó mà cười nữa.

-Vậy cậu ít ngủ nướng đi.-Lão tứ

-Cậu nên ăn kiêng đi - Lão đại

-Còn nữa, cái này cái này quan trọng nhất cậu! hãy! tập! thể dục! đi. -Lưu Ly trịnh trọng kết thúc

Vì một tương lai tốt đẹp hơn, vì một thân hình có vóc dáng chuẩn không cần chỉnh tôi quyết định hi sinh giấc ngủ vàng ngọc của mình để tập thể dục vào buổi sáng.

Trường đại học A có một sân tập rất rộng là một nơi lý tưởng để tập thể dục. Nói về bạn đi cùng tập, chắc chắn là không có ai cả. Cả ba người họ đều cực kỳ coi trọng giấc ngủ vàng ngọc của mình nên không ai chịu hi sinh cùng tôi dậy sớm để tập cả.

Sáng sớm 5 giờ, tôi bị đánh thức bởi 6 chiếc đồng hồ báo thức mà tôi được mọi người tặng vào mỗi dịp sinh nhật cùng tiếng la hét của ba người kia.

Lúc đến sân tập vì sân thì rộng cùng với sắp đến mùa đông lên trời vẫn còn khá tối nên tôi chẳng nhìn thấy ai cả.

"Haizz, Triệu Nhã Đình ơi là Triệu Nhã Đình làm sao mà mày có thể gặp được anh chàng soái ca nào nhờ vào việc tập thể dục để giảm cân cơ chứ". Vừa nghĩ tôi vừa chạy, chạy khoảng gần nửa vòng sân thì tôi bỗng thấy một bóng người đang chạy ở phía trước.

"Chẳng lẽ lão tứ nói đúng, đi tập cũng có thể gặp soái ca"

Nghĩ vậy tôi nhanh chóng tăng tốc độ đuổi theo người. Người đó chạy rất nhanh làm tôi đuổi hơn nửa vòng sân mới kịp. Nhưng vừa đuổi kịp tôi thấy rõ anh ta là ai thì tôi chính thức hối hận vì." Tại sao có thể là anh ta cơ chứ? Trường này có mấy nghìn người vì sao người tôi gặp lại là anh ta? Tại sao?Tại sao?"

Tôi kêu gào trong đầu. Người mà tôi không hề hi vọng sẽ gặp thì lại xuất hiện lù lù trước mắt tôi, Hàn Từ Quân cái tên âm hồn không tan kia vì sao lại ở đây a. Anh ta mặc một bộ quần áo thể thao màu xám kết hợp với đôi giày Nike màu trắng, tai đeo tai nghe cũng màu trắng. Anh ta ngạc nhiên bỏ tai nghe ra nhìn tôi nói.

-Triệu Nhã Đình, không ngờ người như cô cũng tập thể dục nha.

-Vì sao anh có thể mà tôi thì không?-Tôi nói

Tên Hàn Quân kia sắc mặt không hề đổi nhìn tôi với cái nhìn đầy châm chọc nói

-Vì tôi cảm thấy rất ngạc nhiên khi nhìn thấy heo đi tập thể dục mà thôi.

Tôi tức giận nhìn anh ta

-Anh nói ai là heo cơ chứ?

-Tôi không nói ai cả, chỉ có người nào đó tự chột dạ mà nhận thôi.-Anh ta với khuôn mặt vô tội nhìn tôi nói

- Anh...,hử hôm nay không thèm chấp với anh.

Tôi nén giận rồi chạy nên trước

Anh ta đột nhiên chạy nhanh vượt qua tôi." Hử, dám khiêu khích bà hả con còn non và xanh lắm". Tôi tăng tốc độ đuổi theo anh ta. Tôi cứ cố đuổi đến 2, 3 vòng mặc dù đã cố hết sức nhưng cũng không thể đuổi kịp anh ta. Tốc độ dần dần càng ngày càng yếu, anh ta bỗng nhiên quay lại nói

-Nè, đồ ốc sên bò kia. Cô vì sao chạy chậm hơn cả ốc sên vậy hả?

Tôi tức, tuy thành tích thể thao của tôi không cao nhưng cũng chưa từng phải thi lại lần nào. Chẳng qua chị đây lâu không vận động mà thôi.

-Tôi chạy như thế nào thì liên quan quái gì đến anh cơ chứ.

Vì khoảng cách khá xa nên tôi không rõ vẻ mặt anh ta như thế nào và. Nhưng rất nhanh một giọng lạnh lùng vang lên:

-Đương nhiên là không liên quan đến tôi, chỉ là tôi tò mò cô chạy chậm như vậy mà lại tham gia CLB bóng rổ,hử?

-Làm sao, làm sao anh biết được tôi tham gia CLB bóng rổ.-Tôi kinh ngạc nói

Đúng là mấy ngày trước khi nhà trường yêu cầu sinh viên chọn CLB. Lúc tôi không biết nên chọn CLB nào thì Luru Ly nói cậu ấy tham gia CLB bóng rổ vì có tên Hàn Quân kia, còn muốn tôi cùng tham gia bằng cách lấy anh Tiểu Minh ra làm mồi nhử. Tôi lại lười suy nghĩ liền đăng kí tham gia luôn.

-Tôi vì sao biết được không quan trọng mà điều quan trọng ở đây là tôi muốn nhắc nhở cô CLB không là nơi yêu đương. Vì vậy tôi rất mong cô đưa ra lựa chọn đúng đắn.

"Không lẽ anh ta biết mình tham gia là vì anh Tiểu Minh"

-Tôi đương nhiên là có lựa chọn đúng đắn cho mình rồi. Vì vậy cũng mong anh không cần phải lo chuyện bao đồng đâu.-Tôi nói

-Vậy thì tốt.-Nói rồi anh ta quay lưng về phía tôi rồi tiếp tục chạy

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CLB bóng rổ

Sau buổi sáng không mấy gì tốt đẹp, buổi chiều tôi nhận thông báo tôi và Luru Ly đã được nhận vào CLB bóng rổ, 2 giờ chiều mai phải đi họp. Luru Ly từ lúc nhận được tin thì miệng lúc nào cũng cười như vừa trúng số vậy, ngay cả khi lão tứ ăn hết phần thịt mà ngày thường đừng nói đến ăn mà động đũa cũng đã có thể chết rồi. Đã vậy tôi còn nhiệt tình mời chúng tôi đi ăn lẩu nữa. Thật sự là không thể tin nổi mà!!!

.....

Mười giờ sáng ngày hôm sau, tiếng chuông hết tiết vừa vang lên Luru Ly đã vội lôi kéo tôi chạy như bay đến chỗ mua sắm, và rồi:

-Lão tam, cậu thấy bộ này thế nào hả?-Luru Ly vừa thay bộ quần áo thứ n xoay một vòng trước mặt tôi nói

Tôi ngáp ngủ một cái rồi xoa cái bụng đang kêu rên âm ỉ vì nhịn ăn sáng để giảm cân, rất trịnh trọng gật gật đầu một cái thật mạnh.

-Nhã Đình, cậu còn chưa có nhìn đâu. Mau tỉnh lại nhanh lên, mau lên nhìn bộ này có hợp với mình không. Ấy da, tỉnh mau mở mắt ra cho mình. -Luru Ly lay người, gào thét bên tai tôi

-Đại mỹ nữ à, cậu mặc cái gì mà chẳng đẹp cơ chứ.

-Mình đương nhiên là biết mình mặc gì cũng đẹp, nhưng mình muốn hôm nay mình phải đẹp nhất. Đúng phải đẹp nhất, Triệu Nhã Đình cậu mau tỉnh dậy cho mình.

.....

Sau 1 tiếng đồng hồ bị hành hạ thể xác cuối cùng tôi cũng được lấp đầy cái bụng đói đã rên rỉ từ sáng đến giờ.

-Lão tam, cậu cứ bình tĩnh mà ăn. không ai giành của cậu đâu.- Lão đại nhìn tôi ăn sợ hãi nói

-Lão tam, không phải cậu muốn giảm cân à? Sao lại ăn nhiều như vậy hả? - Lão tứ nói

Tôi cho miếng sườn chua ngọt cuối cùng vào miệng ngồm ngoàm nói:

-Các cậu bây giờ cứ thử không ăn gì rồi chạy vòng quanh khu mua sắm đi rồi biết.

-Được rồi, được rồi cậu mau ăn đi, nè cho cậu.-Lão đại đẩy xuất sườn chua ngọt của mình cho tôi

Tôi vội nhận đĩa sườn

-Lão đại cậu thật là hào phóng.

-Lão đại, sao cậu chỉ cho mỗi cậu ấy ăn vậy? Mình cũng muốn ăn nữa mà.-Lão tứ mặt đầy oan ức nói

Tôi thấy vậy liền gấp một miếng sườn lên đưa đến gần miệng lão tứ, nói:

-Đương nhiên là phải cho mình rồi, hôm nay mình phải chịu bao nhiêu cực khổ. Cậu muốn ăn, hử?-Tôi vội đưa miếng sườn vào miệng nhai nói- Còn lâu nhá.

-Cậu...

-Thôi, thôi các cậu thật là suốt ngày chỉ giành ăn với nhau.- Lão đại giảng hòa - Mà từ nãy đến giờ sao không thấy Lưu Ly đến căn tin.

- Cậu ấy bảo không ăn đâu, ăn no sợ mặc đồ không đẹp.-Tôi nói

-Haizz, không ngờ Lưu Ly hâm mộ anh Hàn Quân như vậy a.-Lão tứ cảm thán

-Hay tẹo nữa bọn mình cũng đi đến CLB bóng rổ đi.-Lão đại đẩy vai lão tứ nói

Lão tứ ưỡ ỏi đáp -Thôi khỏi đi, mình bây giờ chỉ muốn ngủ thôi.

-Cậu thì lúc nào mà chẳng ngủ hôm nay nhất định mình phải lôi được cậu đi.-Lão đại nói

-Không đi đâu, không đi đâu. A a a mình buồn ngủ quá đi.- Lão tứ nằm ra bàn giả bộ ngủ

-Được thôi, cậu không đi cùng được. Vậy bữa nay lão tứ sẽ trả tiền com nha.-Lão đại nhìn tôi nói

Tôi vội phối hợp gật đầu.

-Mình hết buồn ngủ rồi, chiều nay chúng ta sẽ đi.-Lão tứ như bị điện giật ngẩng đầu lên nói

-Thế còn nghe được.-Lão đại cười nói

Một rưỡi chiều, dưới sự chỉ đạo của Lưu Ly chúng tôi tập trung đầy đủ ở sân bóng.

- Lão Lưu à, cậu ác vừa thôi chứ 2 giờ mới phải tập trung mà.-Tôi nói

- Hôm nay là buổi tập đầu tiên chúng ta phải có mặt đúng giờ để gây ấn tượng tốt đúng không lão đại.- Lưu Ly nói

-Đừng có lấy lão đại làm lá chắn nữa, ấn tượng tốt với ai. Chắc không phải sư huynh Hàn Quân đấy chứ.- Tôi nói

-Đừng trêu cậu ấy nữa, dù sao thì chúng ta cũng đến rồi mà.- Lão đại nói

- Lão đại nhà chúng ta cũng muốn đến sớm chắc là muốn gặp ai đó có phải không lão tam.-Lão tứ nháy mắt với tôi

-Vậy sao? Gặp ai vậy ta?

-Không thêm nói với hai cậu nữa.-Lão đại

-Xin chào các bạn đội viên mới của CLB bóng rổ. Hôm nay là buổi gặp mặt đầu tiên, chúng ta hãy lần lượt giới thiệu và làm quen với nhau....

Một người đứng trên bục nói.

-Đó là ai vậy?-Tôi quay đầu hỏi lão đại

-Cậu thật là, người đó chính là đội trưởng đội bóng rổ Quý Bân.-Lão đại nói

-Wow, đội trưởng đội bóng rổ.

-Đội trưởng, cho em hỏi một câu.-Một cô gái đứng lên hướng Quý Bàn nói

-Mời bạn cứ đặt câu hỏi.-Quý Bàn

-Vậy đợt huấn luyện này anh Hàn Quân có tham gia không?-Cô gái có vẻ đặt câu hỏi trọng tâm lên mọi người đều hào hứng hẳn lên.

-Vì thành viên của đội bóng lần này khá đông, lên sau đợt huấn luyện sẽ loại những người yếu kém nên Hàn Từ Quân cũng sẽ tham gia để lựa chọn.

Quý Bàn vừa nói xong thì bên dưới bắt đầu ồn ào bàn tán xôn xao.

- Phải công nhận, sinh viên trường chúng ta thật là yêu thể thao.-Tôi hét bên tai lão đại

-Yêu thể thao gì, tất cả mọi người ở đây đều là vì anh Hàn Quân mới tham gia vào mà thôi.-Lão đại ghé tai tôi hét mới nghe rõ vì xung quanh mọi người đều đang bàn tán với nhau.

-Minh thật chẳng hiểu cái tên Hàn Từ Quân đó rốt cục là có gì hay mà mọi người phải như vậy nữa.-Tôi nói

.....

Bây giờ tôi mới để ý, người tên là Quý Bàn kia vừa dẹp loạn cái chợ ồn ào mà tôi lại hét to vào đúng lúc mọi người đều im lặng nên tình hình bây giờ tất cả mọi người trong đó bao gồm cả đội trưởng Quý Bàn đều nhìn tôi như kiểu tôi là người ngoài hành tinh vậy....

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: CLB bóng rổ

Tôi còn đang bối rối không biết phải làm gì thì Quý Bàn đội trưởng đội bóng rổ trên bục lên tiếng giải vây cho tôi.

-Vị tiểu sư muội kia xin hãy giữ im lặng. Sau đây, tôi xin thông báo lịch hoạt động của CLB....

-Lão tam, cậu làm sao thế hả?-Lão tứ ngồi cách tôi lão đại nhìn hỏi.

Lão đại ngồi bên cạnh tôi nhẹ giọng nói.

-Lão tam à, cậu không cần phải thế chứ. Nếu cậu muốn chết sớm thì tìm cách khác mà chết đừng có kéo bọn mình theo cùng.

-Minh đâu có ý ai mà biết được mấy trăm cái mồm ở đây đột nhiên im bật.

-May cho cậu là tên Quý Bàn kia giải vây cho cậu, nếu như theo những khóa trước nói thì anh ta là người cực kỳ khó tính. Năm ngoái, một sinh viên nữ vì nói chuyện vào lúc anh ta đang triển khai các hoạt động của CLB liền bị anh ta nói cho đến mức sau buổi tập đầu tiên đã vội xin rút khỏi CLB.-Lão tứ nói

-Đáng sợ như vậy sao?-Tôi sợ hãi nói

-Đúng vậy, còn nữa nha nghe nói năm ngoái anh ta còn loại gần hết các sinh viên nữ chỉ vì họ tham gia CLB để có thể

tiếp cận anh Hàn Quân.-Lão tứ nói

-Quá biến thái- Tôi nói

-Chính vì biết anh ta biến thái như vậy nên mình mới không tham gia vào CLB bóng rổ này.

-Lão tứ, cậu biết rõ anh ta biến thái như vậy sao không ngăn mình lại. -Tôi uất ức nói

-Lão tam, cậu đừng nghe lão tứ nói bậy. Lão tứ chỉ là nghe những tin đồn vớ vẩn thôi. -Luru Ly nói

-Các cậu im lặng đi tên biến thái Quý Bàn đang nhìn chúng ta đấy.-Lão đại ngồi thẳng người nhìn trông đang cực kỳ nghiêm túc nghe.

Tôi ngẩng đầu, ngồi thẳng lưng mắt hướng tên Quý Bàn nhìn thì thấy đúng là anh ta đang nhìn chúng tôi không phải nói cho chính xác là anh ta đang nhìn tôi. Nhưng mà ánh mắt anh ta nhìn tôi như muốn nghiền cứu sinh vật kỳ lạ.

Không biết anh ta đang nói gì bỗng nhiên ngừng lại một chút, tôi phát hiện khóe miệng của anh ta nhếch lên như cười như không cười nhìn tôi nói

-Bạn sinh viên nữ kia hãy nói cho tôi biết suy nghĩ của bạn về bài phát biểu của tôi.

Lúc này tôi chỉ có cảm giác giống như bị sét đánh vậy. Từ nãy đến giờ tôi vốn dĩ không hề nghe anh ta nói cái gì thì làm sao mà có thể phát biểu cảm nghĩ được đây. Tôi đành đẩy vai lão đại ý muốn cầu cứu giúp đỡ. Nhưng lão đại lại nói

-Đừng hỏi mình, mình thật sự cũng chẳng biết anh ta vừa nói cái gì nữa.

Thiên ơi? Vì sao ông lại đối xử với con như vậy a? Dù sao cũng phải chết vậy mình cứ nói đại vài câu lấy lòng anh ta là được. Nghĩ vậy tôi nhanh chóng đứng lên hướng anh ta đồng đặc nói

-Bài phát biểu của sư huynh vừa rồi thật sự quá tốt, cực kỳ tốt ạ.

Mọi người xung quanh trừ bốn người bọn tôi và tên Quý Bân biến thái kia ra đều cười ầm lên làm tôi không hiểu gì cả.

-Thực tốt đến vậy sao?-Quý Bân vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi

- Đúng, đúng vậy ạ.-Tôi nói

-Nhưng mà tôi còn chưa đọc bài phát biểu nào. Vậy sư nguei nói tốt là tốt ở chỗ nào?

Anh ta chưa đọc, vậy từ đầu đến giờ anh ta nói cái gì???

-Vị tiểu sư nguei này cuối giờ lên phòng đội trưởng gặp tôi, bạn ngồi xuống đi.

Anh ta thật là quá dã man, quá tàn bạo, quá vô nhân đạo...

Cuộc họp kết thúc, đồng nghĩa với việc tôi phải đi lên phòng đội trưởng gặp anh ta. Trước lúc tôi đi lão tứ còn vô cùng thân tình nói

- Lão tam à, chúc cậu thượng lộ bình an, tai qua nạn khỏi,..... Nhưng cậu thực sự chết vậy thì tài sản của cậu thì sao? Hay cậu viết di chúc để lại cho mình.

Lúc nghe hết lời lão tứ nói miệng tôi bị giật đến mức suýt nữa khóe miệng bên trái bị lệch luôn.

Phòng đội trưởng nói thì nói cho oai thôi, thực ra đó chính là phòng đựng dụng cụ của đội bóng rổ. Trên đường đi, tôi suy nghĩ khi đến đó nên nói gì thì không đắc tội với anh ta. Cuối cùng tôi quyết định có gì nói đấy làm sao mà có thể ra được cái CLB biến thái này thì càng tốt.

Đến phòng tôi gõ cửa, bên trong một lúc sau mới trả lời lại

-Mời vào

Tôi mở cửa bước vào, tôi nhìn xung quanh rồi đưa ra kết luận căn phòng này không ngờ cũng rộng thật. Bên trong phòng, bốn phía đều là các tủ đựng đồ, huy chương treo khắp nơi. Tôi bước gần đến giữa căn phòng thì mới nhìn thấy tên biến thái Quý Bân kia, anh ta đang ngồi ở một phòng nhỏ ở tận trong cùng. Giống như cảm giác được tôi nhìn anh ta, nên anh ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

-Mời ngồi - Anh ta ngồi thẳng người hai tay vòng đặt trước ngực đúng kiểu của các nhà tư bản nhìn tôi nói

- Đội trưởng, thật ra...

-Không cần phải giải thích, tiểu sư muội cứ yên tâm s

tôi sẽ không làm gì em. Tôi gọi em đến đây chỉ là muốn hỏi em là em không thích cái tên Hàn Từ Quân kia -Anh ta ngắt lời tôi

-Không, không có ạ.-Tôi sợ hãi nói

-Em cứ nói thật, anh sẽ không làm gì em - Quý Bân nói giống như khẩn cầu

-Thật ạ?- Tôi nghi ngờ hỏi

- Thật, em cứ nói những điều mà mình suy nghĩ ra.

Nhìn anh ta khẩn cầu như vậy tôi liền nói sự thật.

-Đúng vậy, em rất ghét không phải nói là cực kỳ ghét anh ta. Anh ta là đồ hai mặt lúc nào cũng mang cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa ra che giấu khuôn mặt thật sự của mình.

-Đúng, đúng..

Thấy Quý Bà vui vẻ tôi liền tiếp tục nói xấu tên Hàn Quân kia. So sánh anh ta với từng loại chó cho đến vì trùng vi khuẩn.

Tôi càng nói thì tên Quý Bà kia càng cười nhiều hơn vì vậy tôi tiếp tục hạ thấp tên Hàn Quân kia xuống dưới đáy vực sâu rồi tăng bốc tên Quý Bà kia lên tận mây xanh. Cho đến lúc một giọng nói lạnh lẽo từ phía sau lưng tôi vang lên làm cả tôi và Quý Bà đều ngồi im như tượng.

- Già nhân giả nghĩa, khí chất thụ công đều có, ăn cơm mềm Triệu Nhã Đình à tôi có cần phải cảm ơn cô không đây

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thoát vỏ dưa đựng vỏ dưa

Vào lúc này tôi cảm giác như mình đang đi lạc ở nam cực vậy. Tôi không biết làm gì chỉ cúi đầu thấp nhất có thể.

Tên Quý Bà kia là người phản ứng đầu tiên. Anh ta nhàn nhã tựa ghế

-Hàn Quân cậu đến rồi sao? Cậu cũng biết Tiểu Đình sao?

Tôi ngồi đối diện oán hận nhìn cái tên Quý Bà kia "Tiểu Đình cái đầu nhà người ấy"

Hàn Tử Quân đi đến để một chồng hồ sơ xuống rồi ngồi ghế bên cạnh chỗ tôi không lạnh không nóng nói -Không biết

-Vậy sao cậu lại biết tên của cô ấy?-Quý Bà vẽ mặt đầy nghi ngờ hỏi

Tuy bị hỏi nhưng tên Hàn Quân kia vẫn mặt không đổi sắc trả lời

- Tình cờ gặp đi cùng với lão đại.

- Ấy dà, chỉ tình cờ thôi mà hình như ấn tượng của cô ấy đối với cậu không được tốt lắm thì phải?

Tôi nghe vậy chợt dạ ngẩng đầu vội xua tay nói - Không phải, không phải

-Sur người không cần phải lo lắng nhân tiện hôm nay có Hàn Quân ở đây sur người cứ nói hết ra để cậu ta còn sửa đổi.-Quý Bà nói

Tôi khóc không ra nước mắt oán hận nhìn Quý Bà chăm chăm "Sửa đầu anh ấy, cả nhà nhà anh mới phải sửa ấy "

-Không cần, tôi nghĩ mình không có gì phải sửa cả. Nhưng mà, Quý Bà đồng hồ sơ này có vẻ cần cậu sửa rồi. Cậu hãy sửa mau lên ngày kia phải nộp rồi. Tôi đi đây.

Quý Bà nhìn tập hồ sơ cao hơn đầu mình há hốc mồm. Tôi vội đứng dậy cáo từ rồi nhanh chóng chạy theo Hàn Quân.

Ra đến cửa tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôi quên mất rằng vẫn còn người kia.

- Cô sợ anh ta như vậy sao?

Tôi theo bản năng đáp - Đương nhiên là sợ rồi, anh ta...anh anh vẫn chưa đi sao?

Vừa xoay người nhìn thấy Hàn Quân đứng ở đằng sau làm tôi giật cả mình nói lung tung.

-Triệu Nhã Đình, cô thật là to gan.

Anh ta gần như nghiêng răng mà nói.

Tôi sợ hãi lấy tay ôm đầu tựa cửa ngồi xuống.

-Tôi chỉ là bất đắc dĩ mới nói như vậy thôi. Thật sự là tôi không cố ý đâu mà. Anh...anh muốn đánh tôi để hả giận cũng được nhưng đừng có đánh vào mặt với đầu. Mặt tôi vốn đã xấu rồi anh không cần phải đánh nữa, tôi rất ngốc rồi anh mà đánh nữa tôi thực sự sẽ thành đầu heo luôn mất.

- Đầu của cô vốn đã là đầu heo rồi.-Hàn Quân nói

-Đúng đúng tôi là đồ đầu heo, có mặt mà không nhìn thấy núi thái sơn không đúng phải là núi everest mới đúng. Sur huynh Hàn Quân huynh là đại nhân mà, huynh sẽ không chấp kẻ tiểu nhân là tôi có đúng không? Tiểu người cầu xin huynh đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn tha cho tiểu người lần này....

Tôi sợ đến mức nói năng lung tung ngay cả mình đã nói cái gì cũng không biết nữa.

Cuối cùng thì cái tên Hàn Quân kia có vẻ mất kiên nhẫn liền nói

- Thôi được rồi, được rồi. Cô đừng có nói nữa, muốn tôi tha cho cô cũng không phải là không có thể, chỉ có điều...

Tôi nghe anh ta nói vậy liền bỏ tay xuống vội vàng hỏi.

-Chỉ có điều gì?

-Chỉ có điều...-Hàn Quân vẻ mặt lưỡng lự ngập ngừng nói

-Chỉ có điều gì? Anh mau nói đi a. Chỉ cần anh tha cho tôi lần này, thì điều gì tôi cũng sẽ làm được.

Người xưa nói không sai xúc động chính là ma quỷ. Tôi nói xong thì mới để ý thấy anh ta cười một điệu cười rất chi là nham hiểm.

Như chỉ đợi tôi nói câu này, anh ta liền nói

-Chỉ có điều cô phải làm cho ô sin cho tôi thời gian là một tháng.

- Cái gì? - Tôi đứng thẳng người lên do khoảng cách quá gần lên đầu tôi đập vào ngực của anh ta làm anh ta ôm ngực kêu đau. Tôi luống cuống xin lỗi thì anh ta cố nhịn đau gần lên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Cô sẽ phải làm ô sin cho tôi. Bắt đầu từ ngày mai cô phải mang bữa sáng, trưa, tối đến cho tôi.

-Tôi... tôi nhưng tôi không có tiền.-Tôi nói đại

-Cô...

Anh ta như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Anh ta lục từ trong túi áo ra cái thẻ com rồi lên cho tôi nói - 5:30 sáng mai, tôi muốn nhìn thấy bữa sáng của mình ở sân vận động. Mặt mã 1xxx. Nói rồi anh ta xoay người bước đi. Được khoảng 4 bước bỗng nhiên anh ta xoay người lại làm tôi sợ hết hồn.

- Đưa điện thoại của cô đây. -Anh ta đưa tay đến trước mặt tôi nói

- Làm....làm gì?

- Mau đưa đây.-Lông mày của anh ta nhíu lại giống như đang mất kiên nhẫn.

Tôi vội lục tìm điện thoại rồi đưa cho anh ta.

Không biết anh ta gõ gõ gì đó khoảng gần 1 phút sau có tiếng chuông ở túi quần anh ta reng lên rồi tắt thì anh ta ném điện thoại trả tôi. Xong anh ta xoay người đi luôn để lại

mình tôi thần thờ đứng dựa cửa.

Mất gần 3 phút tôi mới phục hồi tinh thần, điều đầu tiên tôi làm đi chính là cầm điện thoại lên kiểm tra thì lúc vào danh bạ có một số điện thoại mới được lưu tên Hàn Quân tôi suy nghĩ một chút liền sửa lại thành "Biến thái".

Rồi tôi nhét điện thoại vào túi nhìn tấm thẻ trên tay phân vân một hồi quyết định đi xem trong thẻ này rốt cuộc là có bao nhiêu tiền.

Đến khi quét thẻ, khi nhìn dãy số dài trên mặt máy thì tay tôi run run. "Con mẹ nó, thẻ com thôi mà không cần phải nhiều tiền đến thế chứ "

Nghĩ đến số tiền trong thẻ com cùng với thẻ tín dụng của mình còn không bằng một phần mười thẻ com của anh ta tôi liền tức giận. Rồi lại nghĩ đến một tháng này phải làm ô sin không công cho anh ta tôi quyết định cầm thẻ com này đi đãi bữa tối cả phòng hôm nay luôn

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vở đùa này thật đáng sợ nha

Vì sự đột nhiên hào phóng của tôi mà ba người kia đều tò mò.

- Lão tam à, không phải cậu bị cái tên Quý Bản mắng đến mất trí rồi chứ? - Lão đại nói

- Lão đại à, cậu mặc kệ cậu ấy đi chúng ta có cái ăn là được rồi? - Lão tứ nhai miếng gà rán nói

- Cậu ấy lúc nào cũng chỉ biết ăn thôi.-Luru Ly nói

- Minh thật sự không sao mà, thực ra hôm nay cái tên Quý Bản biến thái kia cũng không làm khó gì mình anh ta chỉ nhắc nhở một vài câu thôi.-Tôi nói

Sự thật thì chủ yếu nói xấu tên Hàn Quân kia mà thôi.

Nói chứ ngày hôm nay đối với tôi mà nói thì thực ra rất là may mắn rồi. Ngoại trừ việc phải làm ô sin cho tên Hàn Quân kia thì tôi vừa xả được ức chế của mình về tên Hàn Quân lại còn có thể com với số tiền lớn.

Đêm nay nhiều người không ngủ.

Ký túc xá nam trường đại học A phòng 825

-Lão tam à, sao hôm nay cậu lại về ký túc xá vậy? - Tiểu Mặc nhìn Hàn Quân đang kiểm tra phòng nói

-Lão tam, cậu đừng tìm nữa mà thực sự bọn mình đã giặt hết đồng tất rồi mà.- Tiểu Dương nói

Hàn Tử Quân không thèm để ý tới lời hai người kia nói mà đi xung quanh phòng rồi bất chợt đứng trước giường của Tiểu Mặc. Hai người sợ đến toát mồ hôi hột nghe Hàn Quân nói

-Mau giải quyết đồng tất này ngay và nhanh cho mình.

- Lão tam à, cậu có biết bây giờ đã là 9 giờ tối rồi không? - Tiểu Dương đáng thương nói

- Phải đấy, lão tam xin cậu hãy thương tình đi mà.-Tiểu Mặc hai mắt hồng hồng như suýt khóc nói.

- Mình chỉ nói một lần.

Hai người kia chịu thua lùi thúi chui gầm giường moi tất ra.

- Tiểu Dương sao cậu nhét gì mà sâu thế hả?

- Đừng nói nữa cậu không muốn tối nay thức trắng đêm giặt tất thì mau dọn đi.

Hàn Quân nhàn nhã ngồi xem hai cái mông của hai người kia đang chui vào gầm giường moi tất. Bỗng một người đi vào phòng nói.

- Hàn Quân, cậu có biết lão Quý đi đâu không? Giờ vẫn chưa thấy lão về, gọi điện thì tắt máy.

Hai người chui gầm giường vội chui ra

-Lão Quý mất tích sao? Để tôi đi tìm cho.-Tiểu Mặc hăng hái nói

-Để tôi đi, tôi hay đi cùng lão Quý.-Tiểu Dương nói

Lão đại phòng 825 Thiệu Minh từ phòng tắm đi ra nói

- Không thấy lão Quý sao? Hay cậu ta đi hẹn hò rồi.

-Lão Quý thì lấy đâu ra bạn gái mà hẹn với hò. -Tiểu Mặc nói

- Phải đó.-Tiểu Dương nói

Hàn Tử Quân nói với vẻ mặt mệt mỏi khoe miệng lại hơi nhếch.

- Không cần tìm, hai cậu lo cho xong đồng tất của mình đi. Lão Quý giờ chắc đang hẹn hò tâm tình rồi.

- Trời ạ, không ngờ lão Quý nhà chúng ta đã có bạn gái thật sao.- Tiểu Dương nói

- Thật sự không thể tin nổi mà.-Tiểu Mặc

Bên kia...

-Hắt xì.., ai nhắc mình thế nhỉ. Thiên ơi chắc tối nay mình phải thức trắng đêm để giải quyết đồng hồ sơ này mất.

Quý Bản cam thán nhìn đồng tài liệu gần như chưa voi kia.

Bên này...

-Tiểu Dương cậu giặt nhảm tất của mình rồi.

-Vậy sao mình nhớ đây là tất mình mới đi vào 2 tuần trước mà.

- Cậu nhớ lộn rồi cái tất này mình mới đi từ 3 tuần trước.

.....

Tôi đang mơ mình được ăn rất rất nhiều sườn chua ngọt thì giọng Châu Kiệt Luân bỗng gào thét bên tai làm chiếc sườn chua ngọt cỡ bự của tôi bay mất. Tôi tức giận mơ màng cầm điện thoại mở mắt nhìn mẹ nó 5:45 đã có ai gọi vậy. Tôi nhìn cái tên hiện trên điện thoại "Biển thái", tôi lơ mơ ản nghe.

-Đồ biển thái lại còn vô duyên kia người có biết người đã làm miếng sườn chua ngọt to bự của ta sợ bay mất không? Người có biết bây giờ mới có 5 giờ sáng không hả? Có phải người ngủ mơ rồi đúng không? Nếu để ta biết được người là ai ta sẽ là cho mộng của nhà người thành hai miếng sườn chua ngọt cỡ bự đấy nghe chưa hả. Tên là biển thái hành động cũng biển thái hả mau đi khám bệnh tâm thần đi. Ta nói cho tên biển thái người biết nếu người còn giám làm quấy nhiễu đến giấc ngủ ngàn vàng của chị đây thì người sẽ chết chắc đây.

Chửi một hơi xong tôi mệt mỏi lần ra ngủ tiếp. Lúc tinh thần tôi sắp bị giấc ngủ kéo đi thì cái tên biển thái đầu bên kia sau một hồi im lặng bỗng thốt ra 2 từ làm tôi tỉnh ngủ hoàn toàn.

- Bữa sáng.

Bữa sáng...đúng rồi bữa sáng tên Hàn Quân kia hình như hôm qua có nói cái gì nhỉ, à "5:30 sáng mai tôi muốn nhìn thấy bữa sáng của mình ở sân vận động."

Tôi nhớ lại lời Hàn Quân hôm qua nói.

- 5:30 cái gì đã 5:46 rồi sao

-'Triệu Nhã Đình, cô mau mang bữa sáng cho tôi, trước 6 giờ tôi muốn nhìn thấy đồ ăn sáng của mình' tút tút tút....

Tôi nhìn chiếc điện thoại bị cúp khoảng hai giây rồi nhanh chóng dùng tốc độ ánh sáng đi đánh răng,rửa mặt, thay quần áo rồi chạy đến căn tin mua đồ ăn.

Bây giờ tôi mới thực sự cảm nhận được sự nghiệp ô-sin của mình sẽ cực khổ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nâng cao thể lực

Sinh viên vào lúc này chủ yếu đang nằm ở trong giường đánh cờ với chu công nên căn tin rất thưa người. Tôi len nhanh vào xếp hàng mua đồ ăn rồi nhanh chóng ra sân vận động.

Vì sắp sang mùa đông nên trời khá tối, tôi chạy vào sân nhưng không nhìn thấy Hàn Quân đang ở chỗ nào. Tôi lấy điện thoại ra định gọi cho anh ta thì phía sau có người gọi

-Đầu heo, tôi ở đây.

Tôi quay người lại thì nhìn thấy Hàn Quân đang đứng cách tôi khoảng 300 m. Tôi vội chạy đến, đưa đồ ăn thờ hỏn hỏn nói

-Đồ ăn sáng của anh.

Anh ta không những không cầm đồ ăn mà đưa tay nhìn đồng hồ rồi nhìn tôi nói với ánh mắt tra hỏi.

-Bây giờ là 6:5 cô tới muộn 5 phút.

-Tôi xin lỗi, tôi quên mất phải đưa đồ ăn sáng cho anh. Nhưng mà tôi cũng đã rất cố gắng rồi. Anh nhìn xem người tôi toàn là mồ hôi.

- Vậy sao? Vậy còn vừa rồi lúc gọi điện thoại thì sao? Biển thái, sườn chua ngọt cỡ bự là sao?hử.

Anh ta đi đến một chiếc ghế đá gần đó ngồi xuống, tay trái để trên thành ghế, đôi chân dài thì gác lên nhau nhìn anh ta mà tôi cảm giác giống như mình đang bị tư bản áp bức vậy. Khi thể ra trận của tôi bị anh ra chèn ép, tôi run run nói:

- Đó là do tôi chưa tỉnh ngủ nên mới nói linh tinh như thế không phải do tôi cố ý.

- Ồ

Hàn Quân đáp. Tôi đang thờ phào nhẹ nhõm trong lòng thì anh ta lại nói.

- Nhưng hôm nay cô đã đến muộn hai lần.

- Tôi đã cố hết sức rồi. Anh yên tâm, lần sau tôi sẽ không lỡ hẹn nữa.- Tôi về mặt đầy thành ý nói

- Đương nhiên là không được đến muộn nữa. Nhưng mà tôi thấy thể lực của cô rất kém đấy. Cô mất đến 19 phút để mang đồ ăn đến đây vậy mà cô lại tham gia CLB bóng rổ. Hay là như vậy đi, để nâng cao thể lực của cô.Hôm nay cô hãy chạy 3 vòng trước đi.

Tôi nhìn sân tập với đường chạy 1600 m nuốt nước bọt nói

- Không cần, không cần đâu. Thể lực của tôi như vậy là tốt lắm rồi.

- Tốt sao? Với thể lực 1000 m mất đến gần 20 phút sao?

- Tôi...

Tôi đang định nói thì anh ta đứng lên gắt lời tôi.

-Tôi không thể chấp nhận một người có thể lực như một con rùa bò tham gia CLB bóng rổ. Cứ cho là cô mất 10 phút để xử lý việc cá nhân cùng mua đồ ăn đi. Vậy mà cô mất đến 9 phút để chạy đến đây, học sinh nữ lớp 9 trong vòng năm phút đã phải chạy ít nhất 890m mới được loại tốt, 810 m mới được đạt với độ chạy là tùy sức. Còn cô thì sao 5 phút chạy được hơn 500 m. Với tình hình này cô nghĩ cô có thể được thông qua cuộc khảo sát để tham gia CLB sao?

Lần này thì tôi thực sự cứng họng không có gì để nói.

- Tôi sẽ lấy tốc độ trung bình của học sinh lớp 9 để tính giờ cho cô. Tôi cho cô 30 phút để chạy 3 vòng sân này. Chuẩn bị...

Tôi còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì anh ta đã hô: -Bắt đầu

Theo cung phản xạ tự nhiên tôi chỉ kịp a lên một tiếng rồi lao đi.

.....

Tôi lết ký túc xá liền ngã lăn xuống giường thờ hồn hên.

-Lão tam, cậu tích cực giảm béo quá đi.-Luru Ly nhìn tôi thờ hồn hên nói

-uk...lão đại..với lão tứ đâu rồi. -Tôi thờ hồn hên nói

-Hai người họ đến căn tin trước rồi. Thôi mình đi đây hôm nay mình có tiết đầu.-Luru Ly khoác túi rồi đi ra cửa.

Tôi nằm trên giường bất động.

10 phút trước

-37 phút, cô vượt quá thời gian cho phép 7 phút.

Hàn Quân nhàn nhã nhìn đồng hồ không thèm để ý đến người đáng thương là tôi đang nằm ở trên sân như cá chết trên thớt.

- Trưa nay, 11 giờ tôi muốn cô ở căn tin.

Nói rồi anh ta xoay người đi để lại tôi một mình trên sân thờ hồn.

.....

Nằm trên giường gần hết tiết đầu thì tôi mới nhắc người khỏi giường được. Tôi tắm rửa thay đồ rồi đi đến căn tin. Vì để rửa mối hận này nên tôi lấy luôn phần cơm giành cho hai người và đương nhiên là dùng thẻ của Hàn Quân để trả.

- Hàn Quân chết tiết! chết tiết!

Tôi dùng đũa chọc chọc miếng sườn.

- Tiểu Nhã? Là em sao?

Tôi tức giận ngừng đầu lên định xả bực tức lên tên đó thì lại nhận ra đó là anh Thiệu Minh. Tôi vội vàng cười nói

-Anh Tiểu Minh, anh cũng đến ăn sáng muộn sao?

-uk, lâu rồi không gặp. Việc học của em sao rồi?Đã quen với cuộc sống ở đây chưa?

Tiểu Minh ngồi xuống chỗ đối diện tôi.

- Cũng quen rồi ạ

- À,vậy em đã chọn được CLB cho mình chưa?

- Rồi ạ, em tham gia CLB bóng rổ

-Vậy sao? Anh cũng là thành viên của CLB bóng rổ

-Vậy thì tốt quá. Em đang lo không biết phải làm gì. Thực ra thì em rất thích chơi bóng rổ nhưng mà em lại không biết chơi. Không biết anh có thể giành chút thời gian dạy cho em được không?

Tôi dè dặt nói

- Được, việc này cũng không có gì khó cả? Để anh sắp xếp thời gian rồi tôi báo cho em biết, được không?

- Đương nhiên là được ạ

Lòng tôi như nở hoa, mọi phiền muộn vừa rồi hoàn toàn tan biến. Đúng lúc này thì điện thoại của Tiểu Minh kêu lên. Anh nghe máy khoảng 5 phút rồi cúp máy vội vàng tạm biệt tôi rồi đi hình như có việc gì đó rất gấp

Tôi tiếc nuối nhìn theo anh nhưng một lúc sau lấy lại được tinh thần vui vẻ nghĩ đến việc sẽ được anh ấy hướng dẫn tập bóng

Nhờ vậy mà tôi có thể vui vẻ cả ngày hôm đó, ngay cả khi phải mang cơm cho tên Hàn Quân đáng ghét, làm cho Hàn Quân kinh ngạc.

Tối đến, Tiểu Minh nhắn tin hỏi tôi sáng mai tập bóng ở sân vận động lúc 6 giờ được không?

Tôi vội nhắn lại 'được

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tin nhắn

Bởi vì hồi hộp không biết sáng mai sẽ thế nào làm tôi thao thức cả đêm dẫn đến 5:40 tôi mới rời giường vội vàng làm vệ sinh cá nhân mặc một bộ thể thao màu trắng thoải mái mới mua từ chiều hôm qua đi đến căn tin mua đồ ăn rồi đến sân tập. Khi đến nơi thì đã thấy Hàn Quân đang chạy ở sân. Hôm nay anh ta mặc một bộ thể thao màu xám kết hợp với đôi giày Nike màu trắng. Hình như Hàn Quân nhìn thấy tôi, anh ta chạy đến chỗ tôi đứng. Mồ hôi từ trán anh ta chảy dọc theo khuôn mặt xuống, làn da trắng hơn con gái vì chạy lên hơi hồng. Nhìn anh ta đang đến gần khiến độ kháng cự với trai đẹp của tôi bị giảm sút. Tôi lắc đầu kéo lại lý trí "Triệu Nhã Đình mày bị sao vậy?Anh ta tuy đẹp nhưng mà độc đấy, nghe chưa hả?"

Tôi lấy lại được lý trí thì Hàn Quân đã đứng trước mặt tôi nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái hỏi

- Cô ngăn người cái gì?

Tôi giật mình, lúng túng, nhìn Hàn Quân ngập ngừng nói

-Đâu có, tôi ngăn người lúc nào. Đồ ăn của anh

Hàn Quân nhú mày nhìn đồng hồ rồi mới cầm lấy túi đồ ăn nhả ra 3 chữ

-Có tiến bộ

-Đương nhiên rồi Triệu Nhã Đình tôi đã nói cái gì là nhất định sẽ làm được.

Tôi huỳnh hoang vỗ ngực nói

- Không cần phải tự hào sớm như vậy đâu. Hôm nay cô chạy 5 vòng sân đi.

Hàn Quân đi đến chỗ ghé ngồi cầm lấy nước từ trong túi ra uống nói

-Không cần đâu - Tôi nói

Hàn Quân nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

Tôi cười thầm nói

- Ý tôi là tôi rất cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi. Nhưng mà hôm nay tôi đã tìm được một sư phụ khác dạy tôi bóng rổ rồi. Không cần phải làm phiền anh nữa

-Sư phụ?

-Tiểu Nhã, đến sớm vậy sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Minh đang đi vào sân. Anh đi đến chỗ tôi liền nhìn thấy Hàn Quân ngạc nhiên hỏi

-Hàn Quân, cậu cũng ở đây sao?

-Minh đến chạy.

-Vậy sao? Cũng sắp tới trận đấu với trường đại học K rồi cậu cũng nên khởi động lại một chút. Hai người đang nói chuyện sao?

Tôi vội xua xua tay

- Không có, bọn em là tình cờ gặp mặt thôi

Tôi vừa nói xong thì Hàn Quân từ ghé đứng lên,mặt không đổi sắc,nói

- Minh đi trước, Triệu Nhã Đình 10:30, cẩn tin

Nói rồi anh ta xoay người đi.

- Hai người có hẹn sao?

Tiểu Minh nhìn tôi hỏi.

-À, đúng, đúng vậy. Em nghe nói anh Hàn Quân rất giỏi về máy tính, em muốn thỉnh giáo anh ấy một số vấn đề.

-Vậy sao? Vậy thì em nên tận dụng một chút hiếm khi cậu ta chịu giúp người khác lắm

-Được, em sẽ tận dụng hết có thể. Chúng ta tập được chưa ạ?- Tôi cười nói

-Bắt đầu thôi.

.....

- Lão tam, dạo gần đây cậu có vẻ hứng thú với việc tập thể dục đấy.

Tôi xoay chiếc bút, không tập trung trả lời

- Ồ.

-Sao hôm đầu tiên cậu kêu mệt lắm không đi nữa mà?

- Ồ.

Lần này vị tiểu thư nhỏ nhà chúng ta đã thực sự nổi giận

-Triệu Nhã Đình, cậu có nghe mình nói không vậy?

Tôi giật mình, ngơ ngác

-Hả?

- Hả, hờ cái gì? Mình hỏi cậu vì sao lại đột nhiên chăm chỉ tập luyện?

- Vì mình muốn giảm cân

-Thật?

- Đương nhiên là thật, mình lừa cậu làm gì

Lưu Ly ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn tôi

-Thật mà, tin mình đi. Ày da, giáo sư vào rồi kìa

.....

Tan học để trốn khỏi Lưu Ly tôi phải chạy lòng vòng sân trường. Tôi chạy thẳng đến căn tin, lúc này căn tin rất đông người. Tôi len mãi mới mua được 2 suất rồi nhìn một lượt căn tin nhưng không thấy Hàn Quân ngồi ở đâu. Tôi đi ra khỏi căn tin định gọi cho Hàn Quân thì nhận được tin nhắn

" Hôm nay không cần mang cơm trưa,com tôi cho tôi"

A a a, vì sao anh ta không nói sớm cơ chứ

Tôi nhìn 2 phần cơm không biết giải quyết ra sao thì bên cạnh có người gọi

- Tiểu Nhã, em cũng đến ăn cơm sao?

Tôi xoay người thì hóa ra là đội trưởng CLB bóng rổ Quý Bàn

-Đội trưởng, anh cũng ăn cơm sao?

Quý Bàn nhìn tôi một mội đáp

- Uk, mãi mới xong việc. Hôm nay mới được nhìn thấy cửa căn tin

Có trời mới biết, mấy hôm nay hần phải làm những gì. Sau khi giải quyết xong một tập hồ sơ thì lại thêm một đồng nữa mang đến. Hần bận đến nỗi không thể bước ra khỏi phòng đội trưởng đến giờ ăn cũng là người khác mang đến thức ăn nhanh. Đúng là đắc tội với ai thì đắc tội nhưng đừng nên đắc tội với Hàn Từ Quân

-Trông đội trưởng hình như rất mệt mội.

-Đã 3 đêm không ngủ rồi.

- 3 đêm?

- uk, bình thường công việc chia đôi anh và Hàn Quân mỗi người một nửa nhưng lần này cậu ta không giúp nên mới như vậy.

-Đội trưởng, anh thật vất vả. Cái này cho anh đấy.

Tôi đưa phần cơm của Hàn Quân cho Quý Bàn.

-Cái này...

-Ày dà, anh cầm lấy.Đội trưởng cố lên!

Nói rồi tôi nhanh chóng đi luôn để lại Quý Bàn đứng ngẩn người nhìn hộp cơm. May quá, thế là thanh toán được một phần cơm"

.....

Đến nửa đêm, điện thoại bỗng rung lên tôi mở xem thì thấy là tin nhắn" Mai không cần mang cơm"

Tôi mắt nhắm, mắt mở nhắn lại "Biến thái, nửa đêm không ngủ làm phiền bà cái gì? " rồi lẩn ra ngủ tiếp

Bên kia

Reng reng

Hàn Quân mệt mỏi cầm điện thoại đọc tin nhắn lắc đầu khóe miệng hơi nhếch lên, ngáp ngừng một lát nhấn lại "Ngủ ngon"

Vừa đặt điện thoại xuống thì lại có chuông lần này là cuộc gọi

-Alô

"- Lão tam, hôm nay không về ký túc xá à?"

-ừm

Đầu bên kia léo nhéo không ngừng, bên này Hàn Quân bóp nhẹ trán không kiên nhẫn nói

-Trọng tâm

"- Lão tam, cậu thật khiến người ta mất hứng. Được rồi, cậu biết không? Lão Quý nhà chúng ta hôm nay cứ ngồi nhìn một hộp com chăm chăm không biết đang nghĩ gì?...."

-Vậy sao?

"-....."

-Được rồi, cúp máy đây.

Hàn Quân tắt điện thoại, rồi lại mở vào tin nhắn, trong đó chỉ có duy nhất một hộp thoại "Đầu heo

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gian tình

One two three amigo four five six...

"Bụp"

- Triệu Nhã Đình, cậu có tắt nhạc ngay không thì bảo? Mới sáng sớm đã làm phiền người khác là sao?- Tiếng lão đại quát tháo

Tôi mơ màng mở mắt nhìn chiếc gối thù hình hai chú chuột Mickey đang hạ cánh trước mặt mình, tôi đưa tay hất chiếc gối xuống lò mò với lấy điện thoại nhấn tắt báo thức rồi lại tiếp tục ngủ. Được khoảng 5 phút, tôi mở to mắt hất tung chăn ngồi dậy cầm điện thoại nhìn "Má ơi, 5:46 rồi sao? Chết rồi! "

Tôi lúng túng chạy vào nhà vệ sinh rồi lại ba chân bốn cẳng nhanh chóng đi căn tin mua đồ ăn. Đến sân tập vừa kịp giờ, tôi thở phào nhìn xung quanh tìm Hàn Quân thì không thấy anh ta ở đâu. Tôi lấy điện thoại định gọi cho anh ta thì nhìn thấy một tin nhắn do anh ta gửi đến. Tin nhắn gửi đến lúc nào? Tôi mở xem, nhìn 2 chữ "ngủ ngon" trong màn hình tôi sững sốt." Anh ta chúc mình ngủ ngon, không phải chứ? "

Nhưng khi đọc tin nhắn phía trên tôi há hốc mồm, khóe miệng giật giật, cung phản xạ như bị kéo dài cả 100cm

Bởi vì sau tin nhắn của anh ta gửi đến nói không cần phải mang đồ ăn đến là tin nhắn của tôi. Mà lời lẽ có vẻ vào lúc tôi buồn ngủ tưởng mình đang mơ lên nhắn

"Thiên ơi, mình đã làm gì thế này? Mình cứ tưởng hôm qua mình nằm mơ được chữ tên biến thái kia mà, sao lại trở thành anh ta rồi? "

Tôi ai oán, gãi đầu gãi tai nhìn danh mục tin nhắn không biết nên làm gì

-Tiểu Nhã, chào buổi sáng

Tiểu Minh không biết đến từ lúc nào đứng trước mặt tôi

-Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Anh lo lắng nhìn tôi hỏi

-Không có, không có chuyện gì cả. À, anh ăn sáng không em có mua đồ ăn

-Ăn no tập bóng sẽ đau bụng, để lát nữa hãy ăn

Tiểu Minh nhìn túi đồ ăn tôi đang cảm ơn hòa nói

-Được, được. Vậy em mang ra ghế để

-ừm

Tôi xách túi đồ ăn để lên ghế lúc đứng lúc này thì nhìn thấy bóng dáng ba người bà tám của phòng tôi đang lúp sau lùm cây đằng sau ghế ngồi

Tôi giả bộ như không nhìn thấy vớ luôn quả bóng rổ đập đập xuống đất rồi giả vờ như đang tập bóng cổ ý ném về phía lùm cây

Đúng như dự đoán, một tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết phát ra sau lùm cây. Tiểu Minh đang khởi động đằng kia nghe thấy tiếng kêu tưởng tôi bị thương liền lo lắng chạy đến chỗ tôi đứng

Lúc này, ba người kia đều bị ngã lăn ra đất. Bởi vì biết đã bị phát hiện đành đi đến chỗ tôi cười nói như tình cờ đi ngang qua

-Thật tình cờ, không ngờ lại gặp 2 người ở đây- Luru Ly về mặt vô(số) tội nhìn tôi và Tiểu Minh cười nói

-Phải đó, phải đó- Lão đại phụ họa cùng

-Nếu đã tình cờ vậy chúng ta cùng nhau tập bóng- Tiểu Minh nói

-Không cần đâu, anh cứ kệ họ đi- Tôi ngăn cản, chắc chắn mấy người này đi theo dõi mình đây mà may mà hôm nay Hàn Quân không đến

-Lão tam sao cậu có thể nói thế, cậu xem suýt chút nữa mình bị sung một cục trên đầu- Lão tứ nhăn nhó ầm ừc mặt mày phui bụi

-Ai bảo các cậu lén lút lút trốn sau cây làm cái gì- Tôi ngược mặt nói

Lão đại đi đến bên cạnh lão tứ làm gì đó, lão tứ mặt mày nhăn nhó nhưng vẫn cố cười

-Bọn mình đâu có lén lút làm cái gì, bọn mình chẳng qua là đi tập thể dục rồi tình cờ đi ngang qua thôi, phải không? - Luru Ly cười ha hả vừa nói vừa liếc hai người kia

-Phải, phải là tình cờ đi ngang qua mà thôi ha ha..

Lão đại, lão tứ gật đầu như gà mổ thóc

Tôi có thể tin được sao?

"Tập thể dục? Đúng là giấu đầu hở đuôi. Nếu là lão đại nói thì tạm chấp nhận còn hai người kia một người mà dậy sớm chính là điều khó nhất không thể nào làm được, một người thì luôn luôn lấy việc ăn no ngủ kỹ làm niềm tự hào, đi ba bước kêu một thì có thể sao?"

Tôi vừa nghĩ vừa nhìn ba người họ chăm chăm

Giống như chột dạ Luru Ly vội vàng tạm biệt kéo hai người kia đi.

-Hai người cứ tập bóng vui vẻ, bọn mình đi tập đây. Tạm biệt!

-Chậm chút, đừng đi nhanh như mình mệt chết mất

Lão tứ hớn hể vừa thờ vừa bị Luru Ly kéo

-Mấy người bạn của em thật vui tính- Tiểu Minh đứng bên cạnh tôi

-Đúng vậy, họ lúc nào cũng thế chúng ta mau tập thôi

-Em khởi động trước đi

-Được

Tôi cùng Tiểu Minh đứng trước cột bóng cao hơn 3m đầu óc tôi thực sự choáng

-Bây giờ em ném 3 quả trước đi, để anh xem kỹ thuật của em

Tiểu Minh đứng bên cạnh nói

Tôi đương nhiên là rất hào sảng đáp ứng

- Được

Trong suy nghĩ của tôi mà nói bóng rổ chẳng qua chỉ là tung bóng sao cho bóng vào rổ là Ok, còn dễ hơn cả ăn cơm, nên có một số người nói những anh chàng chơi bóng rổ giỏi đều rất là soái ca tôi cho rằng họ thật ngu ngốc.

Nhưng mà bây giờ thì tôi mới biết mình mới là kẻ ngu ngốc thật sự

Tôi tung bóng 3 lần, 2 lần đầu còn chưa đến cột bóng. Lần thứ 3 cột thì miễn cưỡng cố hết sức mới chạm vào vành ngoài rổ

Tiểu Minh đành đứng ra làm mẫu cho tôi. Lúc anh cầm bóng tung, mái tóc hất ngược lên, ánh mặt trời chiếu vào anh, nân da màu trắng tuy hơi không trắng bằng Hàn Tử Quân khoan sao tự dưng nhắc đến anh ta làm cái gì?Minh bị sao thế này?

-Tiểu Nhã, tiểu Nhã em bị làm sao vậy?

Tiểu Minh xua tay trước mắt tôi

-Hà? À không, em không sao. Chỉ là em nhìn anh chơi bóng thật là soái ca

-Ha ha....

.....

Tôi mệt mỏi đẩy cửa bước vào phòng. Ba người kia ngồi trước bàn nhìn tôi chăm chăm. Tôi đi thẳng vào ngồi xuống, Lưu Ly cười đến kinh dị hỏi

- Lão tam, cậu với Uông Thiệu Minh bắt đầu hẹn hò từ bao giờ hử?

Tôi hồ hững đáp

- Cái gì mà bắt đầu hẹn hò từ bao giờ? Chẳng qua là mình nhờ anh ấy dạy mình chơi bóng thôi

-Lão tam, cậu đừng có giấu nữa. Bọn mình đã nhìn thấy hết rồi- Lão tứ nói

- Sáng sớm chiều chiều ngày nào cũng quần lầy nhau, liếc mắt đưa tình, lại còn có bữa sáng tình yêu nữa. Nói không có gian tình ai mà tin được, đúng không?- Lưu Ly nói

- Mình đã nói là không có gì là không có gì? Gian tình cái quái gì chứ? Mặc kệ các cậu muốn nghĩ gì thì nghĩ mình phải đi rồi

Nói xong tôi đứng dậy thay đồ đi đến phòng học

T3 17:43

Sau gần mấy tiếng đồng hồ cảm râm, tra tấn dã man đôi tai của sinh viên cuối cùng bà giáo sư đáng kính cũng chịu thả chúng tôi ra. Ra khỏi phòng học tôi mở điện thoại xem giờ thì mới biết bây giờ đã là 11:30.

"Thế nào bụng mình cứ sôi sùng sục"

Tôi ôm chồng sách, tài liệu mà bà giáo sư kia vừa mới phát đi trên hành lang. Đến khúc rẽ thì một người bỗng nhiên đi đến trước tôi làm tôi giật mình suýt đánh rơi chồng sách trên tay

-Đi đứng kiểu gì thế hả? Ủa, Quý Bản? Anh làm gì ở đây?

- Tình cờ đi ngang qua. Sao? làm em giật mình?

Quý Bản vẻ mặt ái ngại nói

- Không phải, chỉ là anh đột ngột xuất hiện làm em hơi bất ngờ

Lúc này Quý Bản mặt mới giãn ra một chút

-Giờ mới tan sao?

- Vâng

Tôi cười đáp

- Vậy chắc em cũng đói rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm. Hôm nay để anh mời

-Không cần đâu...

Tôi định từ chối thì Quý Bà gạt đi

-Hôm qua em mời anh rồi, vì vậy hôm nay phải để anh mời lại. Không được từ chối

Lời nói chắc chắn không hề có ý để tôi từ chối lại còn kèm theo lời đe dọa khiến tôi càng không có gì để nói đành phải đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gian tình (2)

Đến căn tin Quý Bà quay sang tôi nói

-Em đi tìm chỗ ngồi trước đi, để anh đi lấy đồ ăn

- Được

Tôi nhanh chóng đi chọn một bàn ngồi đợi. Khoảng 10 phút sau Quý Bà mang 2 phần ăn đến để trước bàn. Tôi nhận lấy đồ ăn nói

-Cám ơn sư huynh

-Không có gì, lần trước em cũng mời anh ăn đấy thôi!

-Lần đó, thật ra...

Tôi đang định giải thích rằng lần trước tôi mời anh ta chẳng qua chỉ là do tình cờ gặp mặt, với lại tiền cũng không phải tôi trả thì Quý Bà ngắt lời tôi

-Em không cần phải giải thích, dù sao thì hôm nay anh cũng muốn mời em ăn cơm

Tôi chỉ đành cười ngượng, cúi đầu ăn thầm xin lỗi Hàn Quân trong lòng. Nhưng tôi lại nhớ đến những con số trong thẻ của anh ta tôi liền vứt bỏ sự cẩn dút lương tâm vừa rồi." Quên đi, Triệu Nhã Đình này quên mất anh ta chính là người mà thẻ com còn có nhiều tiền hơn số tiền này tiết kiệm à. Cứ coi như này đang làm việc tốt là giúp anh ta tiêu tiền đi"

- Sư muội, Nhã Đình...

Tiếng Quý Bà vang bên tai làm tôi thoát khỏi suy nghĩ. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta thì thấy anh ta đang nhìn tôi với ánh mắt hoảng sợ

-A... Sư huynh có chuyện gì sao?

-Anh... anh không ngờ em... lại thích ăn cay như vậy?

Tôi ngẩn người khó hiểu nhìn anh ta

-Hả?

-Ý anh là, em đã đổ hết lọ ớt vào bát của mình rồi đấy

Lúc này tôi mới giật mình cúi đầu nhìn vào phần com của mình. Một màu đỏ khắp bát, OMG mình đang làm cái gì thế này? Tôi vội vàng bỏ đĩa xuống.

-Khẩu vị của em thật là chất đó

Quý Bà nhìn bát com tràn ngập màu đỏ của tôi nói. Lần này thì tôi thật sự khóc không ra nước mắt.

"Com trưa miễn phí của tôi! huhu"

.....

Sau khi loại bỏ gần hết phần com được trang trí bằng ớt đỏ. Tôi cố nuốt từng miếng mong cho bữa com mau chóng kết thúc và hậu quả đó chính là sau khi về kí túc xá miệng tôi sưng đỏ lên, bụng 3/4 đều là nước, mặt mũi thì đỏ bừng bừng như phát sốt. Lưu Ly từ nhà tắm đi ra nhìn thấy tôi mà sợ hãi

-Lão tam, cậu bị sốt sao?

Lão tứ nằm trên giường chơi game nghe vậy liền nhấc đầu ra khỏi màn hình máy tính nhìn tôi

-Lão tam, môi cậu còn sưng hơn cả mỏ vịt rồi nha

Lưu Ly vội chạy tới đưa tay sờ trán tôi, vỗ vỗ má nói

-Không có sốt, rồi cục là cậu bị làm sao vậy?

Lão tứ xò dế xuống giường đi đến nhìn tôi như đang nghiên cứu sinh vật lạ rồi phun ra một câu

-Hay là cậu ấy mới từ hỏa diệm sơn về? Lưu Ly cậu mau đi tìm quạt ba tiêu về đây nhanh lên.

Tôi cốc vào đầu lão tứ một nhát

-Hỏa diệm sơn cái đầu nhà ngươi. Bà đây không cần quạt ba tiêu, bà muốn nước, nhanh nhanh mang nước ra cho mình. Cay quá đi mất thôi, sao mãi mà không hết thế này?

Lưu Ly ba chân bốn cẳng nhanh chóng đi lấy nước cấp cứu cái đồng lửa đang cháy là tôi đây. Lão tứ thì xoa đầu kêu khóc

-Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra mà khiến cậu như vậy?

Lưu Ly nhìn tôi uống xong cốc nước sốt ruột hỏi

Tôi thở hổn hển nói

- Tất cả là tại cái tên biến thái chết bầm Quý Bà đang yên đang lành mời mình ăn cơm nên mới khiến mình ra nông nổi này....

-Ha ha ha...Lão tam, cậu rốt cuộc bị làm sao mà tự nhiên đi đổ cả đồng ót vào bát của mình làm cái gì hả?

Lưu Ly cười như mưa được mùa, ôm bụng cười lăn cười lóc. Lão tứ bên này về mặt hiếu kỳ hỏi

-Lão tam, ăn nhiều ót như vậy có ngon không? Bình thường mình nhìn thấy ót đấy hình như rất ngon nhưng chưa dám thử

Tôi thực sự tức giận muốn lật bàn

-Cậu đi ăn thử rồi sẽ biết

Lưu Ly bên kia cố nhịn cười xoa đầu lão tứ

-Lão tứ, không thể ăn bậy. Cậu nhìn xem phòng chúng ta có một con vịt mỏ đỏ là được rồi, không cần cậu tham gia góp vui nữa đâu

Tôi ngồi bên này uống gần hết bình nước mà vẫn cảm thấy cay chày cả nước mắt, nước mũi. Miệng nóng ran, tay thì liên tục cầm khăn giấy lau

Cạch

Cửa phòng mở ra, lão đại đi vào nhìn tôi như nhìn sinh vật lạ

-Lão đại cậu cuối cùng cũng về rồi. Mau vào nhìn xem tam đại gia nhà chúng ta đi ăn cơm về bị biến thành vịt mỏ đỏ luôn

Lưu Ly kéo tay lão đại đi đến chỗ tôi

-Làm sao mà cậu bị như vậy?

Lão đại hỏi

-Còn sao nữa, là bởi vì tam đại gia nhà chúng ta đi ăn cơm đái lên mới bị vậy

Lão tứ nhìn máy tính hồ hững nói

-Com? Ăn cơm sao mà biến thành vậy?

Lão tứ tiếp lời

-Bởi vì cậu ấy ăn cơm của ác ma Quý Bà chứ sao. Không độc chết cậu là may lắm rồi

Đỗ Thu Hiền

Lão đại kinh ngạc nói

-Quý Bà? Hấn sao lại mời cậu ăn cơm

Tôi đau khổ trả lời

-Lần trước mình tình cờ mời anh ta nên anh ta muốn mời lại mình

-Cậu mời anh ta làm cái gì? - Lão đại hỏi

Lão tứ bên này lập tức hăng hái phát biểu

-Chẳng lẽ cậu thích anh ta?

Tôi sắc nước

Lưu Ly đang ngồi im lặng liền quay ra hóng

-Lão tam, cậu thích Quý Bà ư? Thật sao? Vậy còn sư huynh Thiệu Minh thì sao?

-Khụ khụ...

-Đúng vậy, còn Thiệu Minh thì sao? Lão tam cậu như vậy là đang một chân đạp hai thuyền đó

Lão đại vẻ mặt nghiêm túc

-Phải là bắt cá hai tay chứ- Lão tứ nói

"Mọi người có để cho tôi nói không? "

Lưu Ly đập lão tứ

-Đều như nhau hết mà....

ÀM

-Các cậu có thôi đi không, mình còn chưa nói gì mà. Ai nói mình thích anh ta, mình có bị điên cũng không thích anh ta...Khụ khụ

Tôi đập bàn, nói

Lão tứ liền nói

-Vậy sao cậu mời anh ta ăn cơm?

-Mình không phải đã nói rồi sao? Là tình cờ, tình cờ mà thôi. Nếu mình sớm biết thế này thì đã chẳng thèm mời anh ta ăn khụ khụ..

-Vậy cậu có thể tình cờ mời mình ăn cơm không?

Lão tứ vẻ mặt đáng thương nhìn tôi

Một con quạ bay qua

-Mình chưa có ăn cơm, lão bà nhà mình chưa có gửi tiền sinh hoạt phí tháng này

Lần này thì cả một đàn

Tôi hít một hơi, hai người kia cũng vậy

-KHÔNG THỂ....

.....

Tối đến mẹ già thân yêu của tôi bỗng dùng gọi điện hỏi thăm

-"Tiểu Đình, ở trường sao rồi? Mọi chuyện có tốt không? Bạn cùng phòng có thân thiện không? Thầy cô thế nào?....à, Con đã tìm được bạn trai chưa?"

Tôi bên này nghe mẹ già cảm rầm mà ù cả tai

-Mẹ, mọi chuyện ở đây đều tốt, bạn cùng phòng rất tốt, thầy cô cũng tốt. Còn việc cuối thì không tốt Mẹ già nghe xong vội vàng nói

- "Sao lại không tốt?"

-Mẹ con mới vào trường không có thời gian

- " Cái gì mà không có thời gian? Con không nhớ lời mẹ sao? Mẹ muốn con..."

-Mẹ, mẹ mau vắt ngay mấy cái ý tưởng lấy từ mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình đi

Ba tôi có vẻ sốt ruột lấy điện thoại - " Con...Ây da, bà đưa đây để tôi nói chuyện với con bé. Tiểu Đình, con cứ chú tâm học hành, không cần phải nghe mẹ con nói linh tinh a...Ông mau đưa đây, Tiểu Đình con phải nghe lời mẹ nhất định phải kiếm bạn trai. Không được giống mẹ sau này phải lấy người giống ba con... Giống tôi thì sao?..."

Hai người kia không ai chịu ai, cãi nhau qua điện thoại. Tôi đang cầm điện thoại vừa nghe vừa ngủ gật thì giọng thẳng em - kẻ thù truyền kiếp của tôi vang lên

- "Bà bà, thế nào? Cuộc sống đại học thế nào?"

-Rất tốt

- "Vậy sao? Vậy hôm nào đại gia sẽ lên thăm bà bà. Không cần cảm ơn. Cúp máy đây...tút...tút..."

-Này, này.....

Lên đây thăm sao? Tôi còn chưa đồng ý mà.

Tôi tròn mắt nhìn điện thoại bị cúp ngang

.....

Sau n lần suy nghĩ tôi mới quyết định nhắn tin hỏi Hàn Tử Quân xem mai có cần phải tiếp tục sự nghiệp ô sin hay không. Tôi soạn tin nhắn, xoá đi xoá lại hơn chục lần mới gửi được. Lúc ấn phím gửi tôi cảm giác giống như tim mình sắp nhảy ra ngoài. Nhưng đợi cả tiếng cũng không thấy có tin nhắn lại, đợi thêm một chút nữa tôi sốt ruột bèn gọi cho anh ta thì lại là giọng một phụ nữ vang lên

" Thuê bao quý khách..."

Tôi nhìn điện thoại một lúc rồi quyết định " thôi kệ đi, chắc không cần phải mang đâu" rồi lăn ra giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cuộc thi

Ngày hôm sau tôi vẫn đi đến sân tập đợi đến 6:15 nhưng không thấy Hàn Quân đến. Thiệu Minh thì hôm qua nói hôm nay có việc bận không đến được.

- Thiệt tình! Không đến thi cũng phải nhắn tin cho ta biết chứ

Tôi buồn chán nhìn xung quanh không một bóng người quyết định đi về ký túc xá tiếp tục đánh cờ với chu công

.....

Cứ như vậy thời gian ô sin một tháng hết hạn mà tên Hàn Tử Quân kia không hề gọi điện hay nhắn tin gì cho tôi nói chuyện thể com. Nhiều lúc nhìn chiếc thẻ trong túi đồ mà suy nghĩ "Hay là anh ta khóa thẻ rồi nên không cần lấy lại". Nhưng tôi mang đi kiểm tra thì trên máy vẫn hiện lên dòng số dài như lần trước gần như không thay đổi. Càng nhìn thì càng đau mắt nên tôi cất trước thẻ đi luôn

.....

Hôm nay là ngày thi đấu của CLB nên sáng sớm Luru Ly đã âm ỉ kéo tôi dậy. Lão tứ còn tham hơn cả tôi, bị Luru Ly dùng 18 loại cực hình để lôi khỏi giường

Kết quả 6:30 sáng chúng tôi đã có mặt tại sân bóng rổ. Nhưng mọi người hình như cũng đã có mặt ở sân bóng. Lão đại, cùng lão tứ đi đến chỗ khán đài ngồi. Còn tôi, Luru Ly cùng những người khác đi xếp hàng. Chờ mãi cả ở cuối cùng người lãnh đạo đội trưởng đội bóng rổ Quý Bán cũng ra sân. Quý

Bàn đứng trước mọi người cầm mic nói

- Tôi rất vui vì mọi người đã đến đúng giờ. Sau đây tôi thông báo nội dung thi đấu ngày hôm nay. Nội dung gồm 2 phần: phần 1 là phần thi sơ khảo ở phần này mỗi người có 5 lượt ném bóng tại chỗ và ít nhất phải ném trúng 3 quả với đúng cách ném, phần thi thứ 2 là phần thi đồng đội, các bạn được chọn sau phần thi thứ nhất sẽ bốc thăm để chia đội....Đó là nội dung của cuộc thi. Còn về giám khảo lần này sẽ gồm 4 người đó là thầy giáo thể dục Trần Dục thầy sẽ thay mặt cho ban giám hiệu nhà trường tham gia cùng đánh giá. Người thứ hai là đội phó Uông Thiệu Minh...

Mọi người bàn tán, có vẻ rất nhiều người hâm mộ Thiệu Minh

Tôi kinh ngạc nhìn lên thì nhận ra Thiệu Minh đang cúi chào. Tôi lay tay Luru Ly

-Luru Ly, Luru Ly Thiệu Minh là đội phó của CLB sao?

-Đúng, giờ cậu mới biết sao?

-Minh không biết

- Vị sư huynh này mình nghe nói chơi bóng cũng không tồi?

Tôi vội nói - Cái gì mà không tồi, anh ấy chắc chắn là chơi rất giỏi vậy thì mới được tham gia làm giám khảo chứ

Luru Ly-Đúng rồi, mà lần này cậu được huynh ấy chỉ dẫn chắc chắn là được chọn rồi. Không đúng? Có phải cậu đã hỏi lộ anh ta rồi đúng không?

-Làm gì có, cậu bị hâm sao?

Tôi cố trấn Luru Ly

-Giám khảo thứ ba là Hàn Từ Quân của khoa công nghệ thông tin

Không khí đang bỗng dưng trở lên náo nhiệt cực độ. Tôi nhìn lên thì thấy người mấy tuần nay không gặp Hàn Từ Quân bỗng nhiên thấy tim đập nhanh đến kỳ lạ. Hôm nay anh ta mặc một chiếc áo somi màu trắng, quần Jean thoải mái dưới chân là một đôi giày Nike màu trắng.

Đám đông vô cùng nhốn nháo:

Anh Hàn Quân, anh Hàn Quân

Luru Ly bên cạnh tôi kích động lay tay tôi

-Anh ấy kia, anh ấy kia a a a Hàn Quân hôm nay làm giám khảo thật hay là mơ đây

Nhiều nữ sinh bạo dạn đứng lên hò hét, Quý Bà cầm mic hét cũng không được. Hàn Từ Quân đi đến cầm mic

-Xin mọi người hãy giữ trật tự

Một câu nói không quá to mà cũng không quá nhỏ vậy mà khiến không gian im lặng

Đúng là sức mạnh lời nói của soái ca, tôi trong lòng thầm kinh bị

Thấy mọi người im lặng Hàn Từ Quân mới tiếp tục nói

- Hôm nay tôi rất vui vì được làm giám khảo của cuộc thi này. Vì vậy tôi rất mong các bạn học hãy thật tích cực cố gắng thi đấu hết mình để tham gia CLB bóng rổ. Đó là lời tôi muốn nói với các bạn, xin cảm ơn

Tôi mơ hồ thấy Hàn Từ Quân khi nói đảo mắt một vòng rất dừng lại ở chỗ tôi một lúc vừa nói khoe miệng như hơi nhếch lên. " Chẳng lẽ anh ta đột nhiên nhớ ra chưa lấy thẻ com? " Tôi nghĩ

Quý Bà nhận lại mic từ Hàn Từ Quân tiếp tục triển khai cuộc thi, giám khảo thứ 4 chính là Quý Bà. Lần này tôi không thấy tiếng gì cả, ngẩng đầu thì chẳng thấy ai có biểu cảm gì. Quý Bà có vẻ không được lòng mấy người ở đây còn không bằng thầy giáo kia ít nhất cũng có khá nhiều người hoan nghênh.

.....

Luru Ly huych vai tôi

- Tiểu Đình cậu số bao nhiêu?

- 43, còn cậu?

-62, không biết thế này thì bao giờ mới đến lượt bọn mình?

Tôi kéo Luru Ly ngồi xuống ghế chờ nói

-Kệ đi, còn lâu mới đến lượt chúng ta. Mau ngồi xuống đứng làm gì cho mỏi chân

Luru Ly nhìn số báo danh mà chán nản

-Thế này thì bao giờ mới đến lượt tụi mình. Mình muốn nhanh chóng thể hiện trước anh ấy để có thể gây ấn tượng mạnh...

Tôi cố gắng nhẫn nhịn sự dụng tài năng để có chọn lọc của mình để kiên nhẫn nghe. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía ban giám khảo, không biết là trùng hợp hay không mà ánh mắt của tôi và Hàn Từ Quân chạm nhau. Tôi bối rối vội nhìn sang chỗ khác tìm đập thành thịch, trong đầu thầm kêu gào "Mình làm sao thế này? Sao tìm lại đập nhanh như vậy giống y như lúc vừa rồi nhìn thấy anh ta. Chẳng lẽ? Không thể nào? Làm sao mình có thể thích cái tên biến thái đó được? A a a "

Chuông điện thoại từ trong túi reo lên, tôi lấy ra thì thấy có tin nhắn mà người gửi lại chính là người đang ngồi ở chỗ ban giám khảo kia... Hàn Từ Quân. Tôi giống như chợt dạ ngẩng đầu nhìn anh ta thì thấy anh ta cũng đang nhìn mình, xa xa không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không mà nhìn anh ta hình như đang cười. Tôi vội cúi đầu, tìm chưa kịp ổn định lại đập giữ dội. Tôi liếc mắt nhìn Luru Ly thờ phào nhẹ nhõm như vừa làm chuyện xấu "May quá cậu ấy không để ý " Tôi vội mở tin nhắn đọc

"Thi tốt"

Chỉ duy nhất hai chữ ngay cả dấu chấm câu hay gì đó cũng không có, lời ít ý nhiều đúng là phong cách của Hàn Từ Quân

Luru Ly: Tin nhắn gì vậy?

Tôi giật mình nhấn tắt máy cất vào túi

-Không có gì chỉ là tin nhắn rác thôi

-À, mấy cái tin nhắn rác này lúc trước mình ngày nào cũng nhận được nhận đến nỗi đầy hết cả bộ nhớ luôn. Cậu cho vào danh sách đen ấy hồi trước mình cũng làm vậy

-Vậy sao? Thế thì thi xong mình sẽ cho vào

Cuộc thi bắt đầu, tôi tập trung xem những người khác ném bóng dù sao thì vẫn nên học tập họ để rút ra kinh nghiệm. Điều làm tôi kinh ngạc là số người qua được vòng một rất là ít, người đầu tiên ra sân cầm bóng còn không cầm được ném thì còn tệ hơn tôi không chạm được đến cột bóng chứ đừng nói đến rổ. Cứ như vậy đến

-Số 43

-Có

Tôi dơ tay đứng lên đi đến cột bóng nhận bóng để ném

Quả thứ nhất trượt

phù phù, phải bình tĩnh mình phải bình tĩnh mới được. Tôi tự trấn an mình, lão đại, lão tứ cùng Luru Ly cũng hô to "Lão tam cố lên, lão tam cố lên "

Tôi bình tĩnh nhìn rổ bóng nhắm chuẩn ném

-Vào rổ, 1 điểm

-Vào rổ, 1 điểm

-Vào rổ 1 điểm

Chỉ còn một quả nữa thôi

-Vào rổ, 3 ĐIỂM

YEAH!

Tôi vui sướng đến nỗi nhảy lên hét rồi chạy về chỗ Luru Ly

-Lão tam, cậu giỏi quá đi

-Quá khen, quá khen

-Không biết đến lượt mình sẽ như thế nào đây. Cậu siêu quá đi mất

Luru Ly lo lắng nhìn cột bóng cao ngất ngưỡng

-Mình được như vậy tất cả là đều nhờ Thiệu Minh hết

Tôi đưa mắt nhìn về phía ban giám khảo thì thấy Thiệu Minh cũng đang nhìn về phía này, tôi vội mỉm cười với anh. Tình cờ nhìn sang bên cạnh anh, không ngờ Hàn Quân cũng đang nhìn về phía này, tôi vội thu lại nụ cười đưa mắt đi chỗ khác.

Đến lượt Luru Ly ra sân tuy kém hơn tôi nhưng cũng đạt tiêu chuẩn.

Phần thi thứ 2 tôi cùng Luru Ly ở cùng một đội và đội của chúng tôi giành giải nhì vì vậy đương nhiên là chúng tôi được chọn.

.....

Sau cuộc thi, Luru Ly nổi hứng quyết định mời chúng tôi đi ăn. Vì vậy, chúng tôi đang có mặt tại căn tin của trường

Luru Ly cầm đĩa sườn để xuống chỗ của tôi

-Lão tam, đây là sườn chua ngọt dành riêng cho cậu

-Thật sao? Vậy mình không khách khí đâu

Tôi vội lao vào chiến đấu, đã lâu lắm rồi mới được ăn sườn thoải mái như thế này a a....

Lão tứ: Lão tam, hôm nay cậu tuyệt quá đi mất

-Vậy sao? Mình biết mà có phải mình ném bóng nhìn rất là soái có đúng không? Lão đại cầm đĩa đánh vào đầu tôi

-Soái cái đầu nhà cậu, quả đầu tiên cậu làm mình lo đến muốn rớt tim luôn

-Ay da, lão đại mình cũng có cố ý đâu. Đó là do quả bóng đó không chịu nghe lời mình chứ bộ

Luru Ly: Thôi mà, dù sao thì hôm nay lão tam nhà chúng ta rất là tuyệt. Các cậu lúc này có nhìn mặt hoa khôi trường chúng ta không?

Lão tứ: Có mình có nhìn, thiên ơi! còn đen hơn cả Bao Thanh Thiên ấy chứ haha

Lão đại: Còn không đen nguyên cả quả bóng đập vào mặt cơ mà

Luru Ly: Đúng là người đẹp có khác chỉ được cái mặt, lại còn đòi chơi bóng nữa. Ra sân thì chạy không ngừng ra sân để bị bóng đập vào mặt

Tôi không hiểu họ đang nói về ai

-Hoa khôi trường?

Luru Ly: Đúng, là hoa khôi trường chúng ta Trương Huyền đó, cậu không nhớ sao?

Lão đại cốc đầu tôi lần nữa

-Cái đầu heo nhà cậu ấy thì nhớ được cái gì. Trương Huyền hoa khôi trường đại học A cái người mà lần trước đến cảnh cáo cậu là không được dây dưa với Hàn Từ Quân đó

À thì ra là cô ta

-Nhớ rồi, mà cậu cũng biết đầu mình đã là đầu heo rồi cậu lại còn đánh như vậy biết đâu làm mất hết IQ của mình thì sao

Lão đại như không nghe tôi nói lại cầm đĩa cốc đầu tôi tiếp

-IQ cái gì? cái đầu heo nhà người lấy đâu ra IQ mà mất cơ chứ

-Đau a, lão tứ đây là sườn của mình cơ mà. Mau trả mình.

mong các bạn ủng hộ:)

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Đến thăm

Tôi đến, thằng em trai yêu quý bỗng nhiên gọi điện cho tôi

- Bà bà, ngày mai gia sẽ đến thăm bà

- Đại thiếu gia à, tiểu nữ rất khỏe, ăn nhiều, ngủ tốt không cần đại thiếu gia phải phí tâm phí sức lên đây thăm

- Cứ như vậy đi, mai 10 giờ ra đón gia

- Nè, đã bảo là không cần rồi mà

Mẹ tôi nghe máy

- Tiểu Đình, ngày mai sẽ đến Tiểu Huân sẽ đến thành phố H con nhớ ra đón nó ha

- Mẹ, sao nó lại đến thành phố H làm gì? Con ở đây rất tốt không cần phải đến thăm đâu. Mà còn việc học của nó thì sao? Năm nay cũng là năm cuối cấp

- Tiểu Huân không nói với con sao? Nó phải đến thành phố H thi học sinh giỏi, nó muốn ghé qua thăm con một chút

- Mẹ

- Vậy ha, mai con nhớ đến sân ga đón Tiểu Huân

- ME

- Tút...tút

- Ấy da, thiên ơi!

Lão đại: - Tiểu Đình, sao vậy?

Tôi đi đến giường mình ngồi xuống, trả lời

- Em trai mình đến đây thi, nó muốn đến thăm mình

Lưu Ly: - Vậy thì tốt chứ sao? Em trai quan tâm chị gái nên muốn đến thăm thôi, cậu thử dài cái gì?

- Đương nhiên là đối với các cậu thì không sao, nhưng mà đối với mình là rất nhiều sao. Tên tiểu tử đó vốn sinh ra là chống lại mình mà, mỗi ngày đều phải chọc tức mình thì nó mới vui được

Lưu Ly: - Làm gì mà đến mức như vậy?

Lão tam mệt mỏi căng mắt nhìn chúng tôi

- Chắc là tên tiểu tử kia thông minh hơn cậu chứ gì

Ừc... trúng tim đen

- Học giỏi hơn cậu, đẹp hơn cậu không phải là một soái ca cực kỳ đẹp trai, cực kỳ hiếm có khó tìm

Lần này thì tôi thực sự bị nắc ròi

Lưu Ly: - Thật sao? Em trai cậu thật sự như lời lão tứ nói sao?

- Ờ..ợ..ợ đúng nó chính là như vậy

Lưu Ly: - Wow, vậy thì ngày mai cậu nhất định phải cho bọn mình gặp em trai cậu nha

Tôi ôm đầu thiếu não nói

-Được

.....

Sau tiết 2, tôi vội vã đi đến sân ga đợi Triệu Huân - em trai- soái ca. Từ năm Triệu Huân học lớp 1 cũng chính là năm tôi mới cảm nhận được cuộc sống này thật nhiều gam go, tranh đấu quyết liệt vì... trai đẹp của những nữ sinh. Đến khi thăng nhóc lên sơ trung đại khái cuộc sống của tôi chiến đấu với nữ sinh vốn chưa từng đình chiến lại càng ngày càng thêm nhiều kẻ thù. Để hoàn thành nhiệm vụ ba mẹ giao phó tôi đã phải cắn răng chịu đựng, nhẫn nhịn.....Ngày đó mẹ tôi vẫn đi làm công ty vì vậy nhiệm vụ của tôi chính là đi đón vị đại thiếu gia này. Nghe thì rất dễ đúng không? Nhưng thật ra nó chẳng dễ chút nào.

Ngày đầu tiên, tôi ra cổng trường học đợi Triệu Huân rồi về cùng. Khi nhìn thấy Triệu Huân tôi vẫy tay gọi nhưng tôi lại không chú ý thấy đằng sau nó là một đám nữ sinh gầy có, béo có, dáng chuẩn có mà điều đặc biệt là lớp trên cũng có và đang riu ra riu rít chạy theo sau nó. Phải, cũng chính vì sự ngu ngơ, ngờ nghệch đó mà tôi chính thức trở thành tâm điểm à không là kẻ thù chung của các em gái mơ mộng.

A: Cô ta là ai vậy? Vì sao lại quen biết với Triệu Huân?

B: Chẳng lẽ là bạn gái

C: Không thể nào? Mất anh Triệu Huân chẳng lẽ kém đến vậy?

D: Đúng đó, chắc là em họ, hoặc chị họ mà thôi

Tôi: tôi là chị gái TT

E: Sao cậu cho là em họ, hoặc chị họ? Cũng có thể là chị gái mà

A: Đương nhiên phải là họ thôi, cậu nhìn xem cô ta và Triệu Huân có chỗ nào giống nhau. Một người là thiên thần trên trời, một người là quỷ ở địa ngục. Một người là hoàng tử, một người thì lại tỷ nữ làm sao có thể là chị em được cơ chứ

Tôi: Quỷ? Tỷ nữ? A a a bà đây mà là quỷ thì người chính là cậu tinh đi theo hầu hạ ta. Bà mà là tỷ nữ thì người là tỷ nam không ra nam, nữ không ra nữ.

Tôi trong đầu n câu từ muốn phun ra nhưng cuối cùng vẫn phải nuốt lại. Triệu Nhã Đình, đây là trường học không thể ăn nói bậy được

Tôi muốn đi đến chỗ mấy bà tám kia để xác định với bọn họ là tôi chính là chị gái của người các người cho là hoàng tử bạch mã gì gì đó thì Triệu Huân lại kéo tôi về nhà

-Phải để cho chị người dạy cho lũ kia một bài học chứ. Sao lại kéo ta đi hà

-Bài học? Chị thì có thể dạy được ai?

-Người

-Được rồi, chị hãy nghe đây. Chị không được nói với ai về quan hệ của chúng ta

-Vì sao?

- Bởi vì tôi không muốn ai biết được rằng tôi có một bà chị vừa xấu, lại còn ngốc nữa

-Người, người muốn chết sao hả? Được lắm ta sẽ quay lại rồi nói cho lũ đó hết những chuyện tốt của người

Tôi giả bộ quay đầu

-Cứ việc, ta không sợ

Đỗ Thu Hiền

-Vậy sao? Ta sẽ nói cho họ biết người có rất nhiều bức ảnh hồi bé cực kỳ đẹp và quyến rũ

-Người, người dám

-Sao ta lại không dám? Triệu Nhã Đình ta trừ cướp của, phóng hỏa giết người ra cái gì ta cũng dám. Sao nào? Để ta nghĩ xem, bức ảnh người mặc váy công chúa lúc một tuổi hay là...

-Dừng, người được lắm. Người

Triệu Huân vì bị nhắc lại hồi ức kinh khủng nên mặt mày đen đến cực điểm

Tôi cực kỳ ngại thơ trả lời

-Ta làm sao?

-Ngươi

Tôi ngẩng cao đầu ưỡn ngực đồng dục nói

-Chị

-Ngươi

Tôi trợn mắt

-Gọi chị

Triệu Huân nghiêng răng nghiêng lợi

-Chị

-Em trai ngoan, nếu muốn chị không nói cũng được thôi. Dù sao chị ngươi cũng không muốn nhận thêm rắc rối từ mấy nữ sinh đó. Nhưng mà vì em trai đã thành công chọc giận chị vì vậy em hãy... lau nhà, rửa bát, nhổ cỏ, cho mi mi (con mèo) ăn, à còn phải tắm cho nó nữa

-Cái gì? Ngươi

Tôi lườm Triệu Huân

-Chị

-Dạ chị

-Dạ rom gì? về nhà thì làm việc đi

Tôi vui sướng đi, đó là lần đầu tiên tôi chọc tức được nó. Mẹ tôi rất thích con gái vì vậy khi sinh ra Triệu Huân xinh đẹp đến áp bức người bà đã mua toàn bộ đồ dùng của nó đều là của con gái. Dẫn đến tuổi thơ ác mộng của Triệu Huân chính là điểm yếu duy nhất của nó

Tôi thực sự vui vẻ như vừa trúng số nhưng vui vẻ không được bao lâu thì tôi lại nhận được sự trả thù của Triệu Huân

Trong trường bỗng nhiên xuất hiện tin đồn rằng tôi đang theo đuổi Triệu Huân. Đám con gái đura nào cũng nhìn tôi với ánh mắt căm thù. Tôi muốn giải thích thì tên Triệu Huân lại ngăn cản cùng đe dọa

-Nếu chị dám nói chị là chị của tôi thì tôi sẽ nói với mẹ chị dám trèo tường sang nhà hàng xóm chày tào

-Ngươi

Triệu Huân cười quỷ dị rồi đi ra khỏi phòng tôi

Ngày đó khu chỗ tôi ở chưa phát triển lắm, nhà tôi là nhà riêng có sân vườn nhỏ, nhưng sân chỉ để không. Nhà bên cạnh nhà tôi lại trồng rất nhiều cây, đặc biệt là táo đều là những quả to. Không phải là nhà tôi không có mà là vì quả chày cây rất ngon, lại chỉ cần đứng trên tường ngăn cách hai nhà là với được. Vậy nên hồi đó mỗi lần bị mẹ phạt đi nhặt cỏ là lại trèo tường chày tào, gặm táo cồm cộp cho hả giận.

Nhưng sự việc cũng nhanh chóng qua hết, mỗi năm nhà trường đều tổ chức họp phụ huynh nên nhờ buổi họp này mà ai cũng biết tôi cùng Triệu Huân là chị em ruột. Những nữ sinh nghe tin vội đến làm quen với tôi, nịnh nọt tôi... Còn Triệu Huân thì lại bị cả đám con gái suốt ngày vây quanh phiền đến mức nói mình chỉ thích con trai không thích con gái làm các nữ sinh đau lòng khóc lên khóc xuống nhưng vẫn luyến tiếc Triệu Huân nên vẫn luôn ủng hộ nó mỗi lần nó tham gia thi đấu gì đó. Tóm lại, gay nhưng vẫn là soái ca trong lòng nữ sinh

-Đầu heo, ề đầu heo

Một giọng nói quen thuộc vang lên làm tôi trở về thực tại

-Ngươi nghĩ cái gì mà ta gọi bao nhiêu lần cũng không nghe thế hả?

Triệu Huân ngọc thụ lâm phong đứng trước tôi vẻ mặt nhìn tôi kỳ quái nói

- Không có gì, đến rồi sao? - Uk, bây giờ đi đến trường của ngươi đi, ta muốn ăn cơm

-Được, nhưng mà tối nay ngươi sẽ ở đâu? Ký túc xá không cho nam sinh vào. Còn nữa, hành lý của ngươi đâu? Mà khoan ngươi phải gọi ta là chị

Triệu Huân kéo tay tôi đi ra khỏi sân ga vừa đi vừa trả lời

-Nói nhiều như vậy làm cái gì? Hành lí của ta bạn ta đã cầm đến khách sạn rồi, thăm người xong đến tối ta sẽ về khách sạn ở. Còn về phần gọi chị thì miễn đi

-Được ở khách sạn nữa sao? Không ngờ trường lại hào phóng đến vậy nha. Mà không được ta là chị của người, người phải gọi ta là chị

Triệu Huân không nói gì kéo tôi ra ngoài bắt taxi rồi đẩy tôi vào xe

-Trường đại học A, cảm ơn

Nói xong Triệu Huân nhắm mắt ngủ luôn. Tôi bên này cảm nín không nói được gì

.....

Đến trường, tôi đưa Triệu Huân đi đến căn tin. Vừa mới đi vào đã gặp Thiệu Minh cùng Hàn Tử Quân ở cửa hai người hình như vừa ăn xong

-Tiểu Đình, đến ăn sao?

- Đúng, anh cũng đến ăn à thật trùng hợp

-Anh vừa ăn xong rồi, đây là?

Thiệu Minh nhìn Triệu Huân hỏi

-Đây là em trai của em Triệu Huân, nó đến để thăm em

-Vậy sao? Xin chào, Ông Thiệu Minh là sư huynh của Tiểu Đình

Thiệu Minh đưa tay ra

Triệu Huân cũng đưa tay ra bắt tay

-Xin chào, Triệu Huân rất mong chị giáo

Hàn Tử Quân cũng bắt tay với Triệu Huân

Đỗ Thu Hiền

-Chào, Hàn Tử Quân

Triệu Huân cũng gật đầu mỉm cười chào hỏi

Sau màn chào hỏi vô cùng khách khí của ba người, Thiệu Minh quay sang nhìn tôi nói

-Bây giờ bọn anh có việc rồi phải đi trước. Hai người ăn cơm vui vẻ

-Vậy anh đi trước nha, tạm biệt!

- Tạm biệt!

Tôi thở phào nhẹ nhõm May quá anh ta không nói gì. Lúc nhìn thấy Hàn Tử Quân tôi thực sự rất sợ anh ta sẽ nói về việc thẻ cơm trước mặt Thiệu Minh và Triệu Huân. Nhưng khi nhìn anh ta quay lưng đi không nói gì tôi bỗng dưng thấy có gì hơi kỳ kỳ. Rốt cuộc là cái gì? Vì sao mình lại cảm thấy không được thoải mái là sao? Giống như thất vọng, nhưng mà mình thất vọng cái gì chứ? Ày da, Triệu Nhã Đình người lại suy nghĩ lung tung cái gì nữa vậy?

Tôi thoát khỏi suy nghĩ, quay sang nhìn Triệu Huân thì thấy nó đang nhìn về phía ban nãy Thiệu Minh cùng Hàn Tử Quân đi.

- Này, người nhìn cái gì vậy? Đừng nói là người thực sự có vấn đề về giới tính nha

-Vấn đề về giới tính cái đầu người, ta chỉ cảm thấy cái người tên Hàn Tử Quân kia hình như rất quen.

Tôi cũng nhìn hướng hai người kia đi khuất bóng

-Vậy sao? Chắc là người nhìn thấy anh ta trên mạng rồi. Anh ta cũng giống như người là soái ca của trường đại học A

Triệu Huân vẻ mặt đầy nghi ngờ nói

-Không đúng, không phải từ trên mạng. Hình như đã từng gặp anh ta ở đâu đó rồi

Tôi sốt ruột kéo tay Triệu Huân

-Hình như cái gì? Ta đói rồi mau đi ăn cơm

.....

Ăn cơm trưa xong tôi dẫn Triệu Huân đi thăm trường đại học A rồi đi gặp bạn cùng phòng của tôi. Ba người kia nhất là Lưu Ly nhìn thấy Triệu Huân liền phát bệnh mê sảng ca hỏi đông hỏi tây, sờ đến sờ lui. Chỉ hận không thể nuốt Triệu Huân vào bụng.

Thằng nhỏ cũng rất nghe lời, luôn đeo bộ mặt cừ non trước mặt mọi người trừ tôi ra ngoan ngoãn trả lời. Đúng là xứng với cái danh con ngoan trò giỏi từ trước đến nay của nó

Xong xuôi, tôi tiễn nó ra cổng dặn dò vài câu rồi nhét nó vào taxi.

Tối đến, nó bỗng dừng nhắn tin cho tôi hỏi Hàn Từ Quân là người thành phố E sao? Tôi kỳ lạ trả lời không phải còn quan tâm hỏi thêm có phải nó thích Hàn Từ Quân rồi không? Thì bị nó gọi điện mắng cho một trận. Tôi oán giận cũng chỉ có thể nhẫn nhịn vì tài ăn nói của tôi vốn không bằng nó một học sinh giỏi toàn diện đã từng được điểm tuyệt đối môn văn. Mỗi lần nghe về tình hình học tập của nó mà tôi chỉ có thể khóc không ra nước mắt oán hận hỏi ông trời vì sao cùng một ba mẹ sinh ra mà khác nhau đến vậy.

Vì Triệu Huân nhắc đến Hàn Từ Quân làm tôi lại nhớ đến thẻ com của anh ta vẫn đang ở chỗ tôi. Tôi phân vân một hồi quyết định gọi cho anh ta. Sau 2 tiếng chuông cuối cùng cũng có người nghe máy

-Alô

Một giọng hơi khàn khàn, mang theo sự lười biếng vang lên

Tìm tôi bỗng đập nhanh dữ dội, tôi biết người bên kia chính là Hàn Từ Quân

-E hèm, xin chào, tôi là Triệu Nhã Đình

-Ừm

Một tiếng ừm nhẹ vang lên

-Tôi gọi đến là muốn hỏi anh về việc thẻ com, anh cũng biết rồi đây thời gian 1 tháng đã hết rồi tôi cũng không nên cầm thẻ của anh nữa

-Ừm

May quá anh ta không phản đối, vậy nghĩa là công việc ô sin của mình thực sự có thể kết thúc

-Vậy tôi phải đưa cho anh như thế nào?

Một hồi im lặng tiếp tục, nếu không phải do tiếng loạt soạt lật giấy bên kia thì tôi còn tưởng rằng anh ta đã cúp máy rồi. Nhưng anh cũng nên trả lời tôi đi chứ gọi điện thoại tốn tiền mà, anh không sợ tốn tiền nhưng tôi rất sợ a

Cuối cùng anh ta cũng lên tiếng

-Bây giờ tôi không ở trường

Anh ở đâu thì liên quan gì đến tôi? Tôi cũng không định nửa đêm nửa hôm mang trả anh.

Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn điềm đạm trả lời

-Tôi biết là anh rất bận, như vậy đi bao anh về trường? Tôi sẽ đến trả anh

-Ngày mai, ngày mai tôi khoảng 10 tôi ở phòng tự học dãy nhà phía nam đội cô, thế nào?

Dãy nhà phía nam ư? Nơi đó cách khá xa chỗ tôi, bình thường tôi chỉ đến phòng tự học của gần thư viện mà thôi. Nhưng mà vẫn nên trả anh ta càng sớm càng tốt, tránh phiền phức.

-Vậy mai 10 giờ gặp, tạm biệt!

Nói rồi, tôi vội cúp máy thở dài một hơi đi đến tủ đồ lục tìm thẻ nhét vào túi xách rồi đi lên giường nằm ngủ.

.....

Vì đã vào năm học nên mình cần dành nhiều thời gian cho việc học. Rất mong các bạn sẽ thông cảm cho mình. Lịch đăng truyện sẽ vào ngày thứ 3, 7

hàng tuần mỗi chương sẽ dài giống lần này.

Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ mình. Xin cảm ơn.<3>:D

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ngã xe

Giáo sư Quế Hồng sau một bài giảng dài 2 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng rũ lòng từ bi tha cho chúng tôi

Lưu Ly vừa cất sách vào túi vừa nói với tôi

-Tiểu Đình, cậu cùng mình đi mua sắm đi?

Tôi nhớ lại lần trước cùng cô ấy đi mua sắm sợ hãi từ chối

-Mình phải đến phòng tự học rồi

-Đến đó làm cái gì? Để hôm khác đi, hôm nay cùng mình đi mua sắm. Nghe nói hôm nay có mẫu mới đó.

-Mình có hẹn rồi. Thôi mình đi đây. Tạm biệt! Mua sắm vui vẻ

Tôi đứng dậy, nhanh chóng chạy khỏi giảng đường

Bởi vì phòng tự học dãy nhà phía nam khá xa nên tôi đạp xe đến đó. Dãy nhà phía nam là nơi vốn dành cho sinh viên một sách đến, vì nơi này rất yên tĩnh. Tôi vừa đạp xe đến dãy nhà phía nam thì đã nhìn thấy Hàn Tử Quân ngồi ở ghế đá. Tôi dựng xe đạp đi đến trước mặt Hàn Tử Quân

-Xin lỗi, giáo sư nhắc nhở hơi lâu khiến anh phải đợi rồi

Hàn Tử Quân đứng dậy, anh ta đứng xoay lưng về phía mặt trời. Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta nhưng anh nằng nặc chối chang làm tôi không nhìn ra biểu cảm của anh ta

Anh ta bắt ngờ nói

-Không sao, lần sau không đến muộn là được

"lần sau? lần sau là sao?"

Tôi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh ta nhưng khi chạm vào đôi mắt đen láy trong suốt kia thì tim bỗng đập nhanh dữ dội, tôi vội cúi đầu xuống thò tay vào túi lục tìm chiếc thẻ đưa cho Hàn Tử Quân

-Thẻ của anh

Một phút trôi qua, Hàn Tử Quân mới đưa tay cầm chiếc thẻ. Khi ngón tay mang theo hơi lạnh của anh ta chạm nhẹ vào tay tôi làm tôi giật mình rút tay lại

-Vậy tôi đi về đây, tạm biệt

Tôi xoay người bước đi, chưa đi được 4 bước thì anh ta bỗng lên tiếng

-Tôi muốn đến thư viện

Tôi nghi hoặc xoay người nhìn anh ta

"Anh ta nói vậy là có ý gì?"

Hàn Tử Quân bước đến gần tôi tiếp tục nói

-Hôm nay tôi không đi xe

"Anh ta muốn đi nhờ xe của mình sao?"

Cái tên ăn nói khó hiểu tiếp tục phát biểu

-Nơi này lại cách thư viện rất xa

Tôi không thể tiếp tục nghe anh ta làm nhảm liên kích động nói

-Tôi cho anh đi nhờ là được chứ...

Lúc này tôi mới hối hận nhận ra rằng mình...bị trúng kế rồi. Hàn Tử Quân mỉm cười nhìn tôi như đang nói

Là do cô tự nói đấy

A a a sao mình lại kích động như vậy. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Hàn Tử Quân cực kỳ tao nhã nói

-Cám ơn

Rồi anh ta đi đến chỗ xe của tôi

-Đi thôi

Tôi khóc không ra nước mắt "thôi thì đã đâm lao thì đành phải theo lao vậy"

Tôi âm ỉ leo lên xe cho anh ta chở đi

Nhưng mà cũng không tệ nha. Ánh nắng mặt trời xuyên qua từng kẽ lá chiếu xuống chúng tôi, từng cơn gió mát mùa thu thổi ngang qua, còn có hương nước hoa thoang thoảng từ người Hàn Tử Quân. Tôi nhìn bóng lưng cao thẳng đang nhàn nhã đạp xe phía trước bỗng cảm thấy hình như cảm giác cũng không tệ.

"Khoan đã, mình đang nghĩ cái gì thế này? Chẳng lẽ mình thích anh ta? Không phải chứ? Không thể nào? Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi a a. Chắc chắn là do cảm giác thôi, độ miễn dịch với trai đẹp bao năm của mình đâu mất rồi"

-Á

Tôi đang cố gắng trấn tĩnh bản thân mình thì bỗng xe phanh gấp, cả người tôi theo quán tính mà nghiêng về phía trước đụng phải tấm lưng rắn chắc của Hàn Quân

Hàn Quân dừng xe quay lại nhìn tôi lo lắng hỏi

-Có sao không? Vừa nãy có một con chó chạy ngang qua nên tôi mới phanh gấp. Cô không sao chứ?

Tôi xoa chiếc mũi đang đau đốn vì sự cố va chạm vừa rồi, cố gắng gượng cười nói

-Không sao, không sao

-Xin lỗi, tiểu mao thật không hiểu chuyện đã làm phiền hai người rồi. Thành thực xin lỗi, xin lỗi

Một cô gái búi tóc hai bên ôm theo một chú chó đứng trước chúng tôi cúi đầu bối rối nói xin lỗi

-Không sao, không sao đâu

Tôi xuống xe đi đến bên cạnh cô gái nói

Nhưng cô gái này không hề nhìn tôi mà lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn người đằng sau tôi rồi lại hốt hoảng nhìn tôi nói

-Hay là hai người đi đến bệnh viện mình sẽ trả tiền viện phí

À, hóa ra là muốn bắt chuyện với soái ca vậy thì đừng hòng nha

Tôi đứng trước Hàn Tử Quân chần chừ nhìn của cô ta, rồi cực kỳ khách khí từ chối

-Thực sự không cần đâu, chỉ là va chạm nhẹ thôi. Chúng tôi có việc gấp phải đi đây, tạm biệt.

Nói xong tôi ngồi lên xe, cái tên Hàn Tử Quân cũng cực kỳ phối hợp đạp xe đi luôn. Đi được một đoạn tôi quay lại nhìn thì thấy cô gái vừa ôm con chó nhìn vô cùng hiền lành kia đang dậm chân phình phịch, mặt mũi vì tức giận mà đỏ lên trừng mắt nhìn tôi chằm chằm hận không thể nuốt sống tôi luôn. Thật là quá dã man, quá tàn bạo, quá vô nhân đạo mà.

Tôi quay đầu không nhìn nữa thờ dãi "Đúng là khiến cho con gái thay đổi cũng chỉ có soái ca mà thôi "

Hàn Từ Quân nghe tôi thở dài cười nói

-Sao vậy?

Tôi tức giận nói

-Còn sao nữa, nếu không phải do anh sao? Suýt nữa thì tôi gãy cả mũi

-Ha, vì sao lại là lỗi của tôi? Còn ở đó mà giả bộ ngây thơ

-Nếu không phải vì anh thì người ta cũng không phải nhọc công nghĩ ra một kịch bản công phu điệu nghệ đó

-Vậy sao? Vậy xem ra tôi cần phải tạ lỗi với cô rồi, tôi mời cô ăn cơm thế nào, hử?

Nhắc đến cơm trưa bụng tôi bỗng ồ ào kêu lên. Phải ha, cũng đến giờ cơm trưa rồi còn gì. Nhưng mà để anh ta mời sao? Không được, nếu không cẩn thận bị người khác nhìn thấy hiểu nhầm thì sao. Đúng rồi, nếu anh ta cứ dè dặt như thế này đến thư viện thì không phải mình sẽ chết chắc sao. Nghĩ vậy tôi bỗng rùng cả mình

-Không cần, mà đến kia cũng gần đến thư viện rồi, anh xuống xe đi bộ đi. Tôi có hẹn với bạn rồi

Hàn Từ Quân không nói gì, tôi đang lo lắng không biết có phải anh ta không nghe thấy hay không thì anh ta bỗng kít phanh dừng xe. Tôi giật mình không rõ chuyện gì, mặt lại tiếp tục yêu thương cái lưng của anh ta

-Cô đây là đang luyến tiếc tôi sao?

Hàn Từ Quân xoay người nhìn tôi cười nói

"luyến tiếc cái đầu nhà mì a cái mũi của ta hu hu ". Tôi ngẩng đầu định nói thì nhìn thấy vẻ mặt đang cười của anh ta bỗng hai má nóng lên, con đau ở mũi cũng giống như biến mất, tôi cứ như vậy trọn trùng mắt nhìn anh ta cười

-Cô sao vậy? Bị sốt cao? Sao mặt lại đỏ lên như vậy?

Hàn Từ Quân bị tôi nhìn chăm chăm liền hiểu kỳ hỏi

Tôi giật mình, theo bản năng đưa tay lên ôm má muốn làm cho con nóng ở hai bên dịu xuống

Hàn Từ Quân lo lắng xuống xe: Chẳng lẽ bị sốt thật, trời nắng như vậy sao không đội mũ

Anh ta đưa tay chạm vào trán của tôi, bàn tay mát lạnh đặt lên trán làm tôi giật mình hoàn hồn xuống xe đứng tránh xa anh ta. Chiếc xe đạp suýt đổ vì động tác của tôi may mà Hàn Quân kịp giữ lại

-Cô làm sao vậy?

-Tôi...tôi..

Tôi ấp úng không biết nói gì, tôi nhìn chiếc xe được dựng chân chống rồi lại nhìn Hàn Từ Quân đang lo lắng đi đến chỗ tôi. Đầu tôi chỉ kịp hiện ra một chữ CHẠY

Cứ như vậy, tôi hành động luôn. Chạy đến chỗ chiếc xe nhảy lên phóng đi

Hàn Từ Quân bị bất ngờ trước hành động của tôi

-Nè, đồ ngốc, cô chưa gạt chân chống

Tôi dường như không nghe thấy cái gì chỉ cảm đầu đập, đến chỗ rẽ bỗng rầm một nhát. Vâng tôi rất vinh hạnh ngã xe đạp. Do chân chống chưa được gạt quét xuống lề đường xe mất thăng bằng đổ xuống tôi kịp phản ứng nhảy ra khỏi xe nhưng khuỷu tay trái do chống xuống đất bị xước da chảy máu

Hàn Từ Quân vội chạy đến hốt hoảng đỡ tôi dậy

-Sao lại không cẩn thận như vậy? Tôi đã nói là chân chống chưa có gạt mà cô không nghe sao hả?

Hàn Từ Quân tức giận nói

Tôi chỉ có thể mím môi chịu đau không lên tiếng, nhưng nước mắt không biết vì sao cứ chảy ra

Hàn Từ Quân thấy tôi khóc cũng lúng túng không biết phải làm gì lớn tiếng nói

-Khóc cái gì? Đồ ngốc cô rút cuộc là khóc cái gì?

Tôi ảm ức cố kìm chế nhưng không được nước mắt cứ chảy lại thình thoảng nấc lên một cái

Hàn Từ Quân càng thêm lúng túng, giọng nói cũng hạ thấp xuống

-Đau lắm sao

Anh ta bỗng cầm lấy tay tôi thối phù phù động tác có chút trúc trắc giống như.. giống như đang dỗ trẻ con vậy. Tôi muốn rút tay ra, nhưng do động tác này khiến vết thương lại càng chảy máu

Hàn Từ Quân tức giận nhìn tôi nói

-Làm cái gì vậy?

-Tôi... tôi...

Hàn Từ Quân bỗng bế tôi lên theo kiểu bế công chúa trong truyền thuyết nhưng kiểu bế này có vẻ chẳng thoải mái chút nào.

Tôi lúng túng muốn thoát ra thì anh ta thấp giọng nói, giọng điệu mười phần uy hiếp

-Nằm im, tôi đưa cô đến phòng y tế

Tôi rút người lại im lặng để anh ta bế

Cứ như vậy, anh ta bế tôi đến phòng y tế để lại chiếc xe đạp bị đổ chống ngược bánh quay vòng vòng

-A a a, làm ơn nhẹ một chút, nhẹ một chút a

Tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của tôi vang vọng khắp phòng

Hàn Quân không kiên nhẫn nói

- Cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi cô có cần phải thế không

-Tôi cũng đâu có muốn vậy, anh cứ thử như vậy đi thử xem a a a nhẹ chút, nhẹ một chút a

-Không phải là do cô cứ cầm đầu cầm cổ mà đạp còn kêu ai hả

-Tôi... a

Bác sĩ, y tá đau đầu ôm tai nói

- Xong rồi

Tôi như được giải thoát cúi đầu nhìn cái tay bị băng bó như chân heo mà đau khổ trong lòng

Hàn Từ Quân: Có cần phải tiêm thuốc chống nhiễm trùng không ạ

Tôi vội la lên: không cần, không cần tiêm thuốc.

Tôi rất sợ tiêm nha

Hàn Từ Quân lườm tôi

Bác sĩ lau mồ hôi trên trán nói

-Cũng không cần phải tiêm..

Tôi: Đúng vậy, không cần...

Hàn Quân nheo mắt nhìn tôi, tôi vội cầm miệng

Bác sĩ tiếp tục: Chỉ cần không để vết thương chạm vào nước, tránh ăn những đồ cay nóng,...

Hàn Từ Quân: Cảm ơn bác sĩ

Bác sĩ: Không có gì, không có gì

Tôi thì thầm: Đương nhiên là không có gì. Tôi mới là người phải mất một khoảng tiền mà

Hàn Tử Quân liếc mắt

Tôi tiếp tục cầm nín

Sau khi hào phóng trả tiền giúp tôi, tôi cùng Hàn Quân đi ra khỏi phòng y tế

Tôi cười hi hi ha ha nói

-Ha ha, biết vậy nghe lời cô gái kia đến bệnh viện khám có phải tốt không

Hàn Tử Quân liếc mắt, tôi tiếp tục giả câm

-Đã nhớ những gì bác đi dặn dò chưa

Đương nhiên là phải nhớ, ông ta nhiệt tình thế cơ mà. Thực sự tôi không rõ là do ông ta vốn nhiệt tình với nghề hay ông ta có vấn đề về giới tính nữa

Nghĩ vậy thôi chứ tôi làm sao dám nói gì, chỉ nhẹ giọng nói

-Nhớ rồi

-Vậy thì nhớ làm theo...

Dạ, anh có độ lái nhái bằng mẹ già nhà tôi rồi đó

-Triệu Nhã Đình?

-Hà?

-Cô rốt cuộc có nghe tôi nói cái gì không?

-Có tôi vẫn đang nghe đây

-Hừ

Đến căn tin, Hàn Quân bảo tôi đợi ở ngoài còn anh ta vào trong một lúc rồi đi ra cầm theo một phần cơm

-Cô mau cầm về ký túc xá rồi ăn đi. Tôi có việc gấp phải đi, tối nhớ mở máy

Nói rồi anh ta xoay người đi.

Tôi ngo ngác nhìn phần cơm trong tay

.....

- Tiểu Đình, cậu chỉ đi hẹn thôi mà sao lại mang về một chân giò què về là sao?

Lưu Ly nhìn cánh tay trái của tôi nói

-Mình không cẩn thận ngã xe

Lão đại: Ngã xe, cái đầu heo nhà người rớt cuộc để làm cái gì? Chỉ đạp xe quanh trường mà cũng què là sao?

Lão tứ: Lão tam, cậu mua cơm suất hạng nhất luôn, bị ngã muốn bồi bổ sao?

-Cái đầu heo nhà người sao lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn là sao?

Tôi thất thểu ngồi xuống bàn ăn cơm. Hôm nay thật là xui xẻo mà hết gặp chó cản đường, rồi lại ngã xe. Khoan đã, hình như mình quên gì đó thì phải. Ngã xe, đúng rồi xe của mình, xe của mình

Tôi đứng bật dậy, ba người kia sùng sốt nhìn tôi nói

-Sao vậy?

-Xe của mình a

Tôi vội chạy đến chỗ trưa nay ngã

.....

Ngoại truyện

Rất lâu, rất lâu sau khi hai người đã yêu nhau. Buổi sáng của một ngày xấu trời Nhã Đình bỗng hỏi Hàn Tử Quân

- Có phải ngày trước anh cố tình phanh xe gấp để em đụng vào lưng anh không?

Hàn Quân về mặt miễn bàn luận nhưng má có chút đỏ

-Mau trả lời, mau trả lời

Im lặng

.....

-Được rồi, không hỏi anh vấn đề này nữa. Vậy em hỏi anh có phải anh cố ý làm mất xe của em không?

Lần này Hàn Tử Quân biết không thể tiếp tục im lặng đành nói

-Không phải

-Vậy tại sao cứ như vậy bỏ mặc xe của em ở giữa đường, lúc đó anh có thể để em ngồi xe rồi đi được mà

Im lặng một chút Hàn Tử Quân mới lên tiếng, kèm theo mặt hơi hồng hồng

-Tại vì lúc đấy không kịp nghĩ gì

Nhã Đình nheo mắt nhìn cười tươi

-Hóa ra anh chàng luôn bình tĩnh trong mọi tình huống cũng có lúc không thể suy đoán chính xác nha. Vậy nói đi lúc đấy anh có cảm giác gì mà không thể suy nghĩ hử?

- Nặng

???

- Lúc đó bé em anh cảm giác mình đang bế một con heo thực sự

Một đàn quạ bay qua, không khí lành mạn bị phá vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Bất hạnh trong bất hạnh

Kết quả không ngoài dự đoán, chiếc xe của tôi đã không cánh mà bay. Lúc tôi cùng ba người kia đến chỗ tôi ngã chiếc xe đã biến mất. Tôi ngồi khóc thương tiếc chiếc xe yêu quý mới mua được 2 tháng bằng tiền sinh hoạt một tháng của tôi. Cũng chính vì nó mà tôi mới cam chịu làm ô sin cho Hàn Tử Quân không công để tránh phải ăn mì tôm mỗi bữa. Vậy mà bây giờ chiếc xe đã biến mất, hoàn toàn biến mất không để lại dấu vết. Tất cả đều là tại cái tên Hàn Tử Quân kia hấn hại tôi bị thương, giờ thì lại mất xe, thiên ôi! con làm gì lên tội???

-Đáng ghét

!!!!!!

-A a a chân của tôi, chân của tôi...

Bất hạnh, đúng là bất hạnh. Xả giận có rất nhiều cách khác nhau, nhưng tôi lại chọn cách khiến Lưu Ly một người chuẩn thực nữ tức đến nổi phát ngôn bừa bãi. Tôi xả giận lên chiếc cây vô tội bên đường và hậu quả là tôi lại được đến thăm ông bác sĩ nhiệt tình, cùng cô y tá quyến rũ.

Khi tôi được đưa đến phòng y tế, ông bác sĩ vốn đang cười nói vui vẻ với cô y tá đột nhiên ngừng cười, trán rịn mồ hôi, cô y tá bên cạnh sắc mặt đen

thui nhìn tôi với ánh mắt như tôi là người sao hỏa đến thăm trái đất.

Nằm trên giường trong ký túc xá, tôi hết nhìn tay trái rồi lại nhìn chân phải được quấn băng nhìn như chân heo mà thờ dài. Tôi thực sự nghi ngờ độ thẩm mỹ của ông bác sĩ này. Vì sao ông ta lại có thể băng bó tôi thành như vậy a? Lão đại từ phòng bảo vệ về nói với tôi không tìm được xe. Ngay từ đầu tôi vốn không trông mong gì nhiều. Khu phía nam an ninh vốn không được tốt, camera chưa được lắp, lại ít người qua lại.

Tôi chỉ có thể thờ dài tiếc nuối cho số phận đen đủi của mình. Chỉ trong một ngày, tôi từ một người khỏe mạnh biến thành một người đi đứng cũng khó khăn, xe mất mà tất cả đều do một người gián tiếp mang lại. Hàn Từ Quân tất cả là từ người mà ra cả. Tôi thăm rủa Hàn Từ Quân cả trăm lần và cái tên đáng ghét đó vừa nhắc đã xuất hiện.

Nhìn hai chữ biến thái nổi bật trên màn hình điện thoại tôi tức giận tắt máy, anh ta gọi lại, tôi tắt máy cứ như vậy gọi điện, tắt máy, gọi điện, tắt máy hơn chục lần cuối cùng tôi cũng mất hết kiên nhẫn nghe máy

-Gọi cái gì mà gọi?

Hàn Từ Quân trầm ổn nói

-"Triệu Nhã Đình, vì sao không nghe máy?"

-Tại sao tôi phải nghe điện thoại của anh?

Giọng anh ta lại lớn thêm mấy đề xi ben

-"Triệu Nhã Đình, cô bị làm sao vậy? Bị lừa đá mất não rồi hả?"

Tôi không chịu thua tức giận nói

-Anh mới bị lừa đã mất não, cả nhà anh đều bị lừa đá mất não

Hàn Từ Quân vốn là người bình tĩnh bây giờ lại không kiên nhẫn nói

-"Triệu Nhã Đình, rốt cuộc là cô bị làm sao?"

-Tôi không bị làm sao cả, chẳng qua là không muốn nói chuyện với anh mà thôi

Nói rồi, tôi cúp máy không thèm để cho anh ta kịp phản ứng lại. Nghĩ đến Hàn Từ Quân đang tức giận bên kia mà sự tức giận của tôi giống như giảm bớt phần nào đó

"Cho tức chết anh đi, tức chết anh đi ha ha ha, ui da cái chân của tôi hu hu"

.....

Hai ngày sau khi bị thương Triệu Huân gọi điện nói nó đã thi xong chiều sẽ về thành phố E. Tôi nghe vậy vội tìm lí do bận học không thể đi tiễn nó được. Tôi không thể để nó biết mình bị thương được, nếu để nó biết chắc chắn nó sẽ cười nhạo tôi chết mất. Hơn nữa, càng không thể để ba mẹ biết không thì hai người họ sẽ làm rối tung mọi chuyện lên nhất là mẹ tôi.

-"Ta chỉ gọi báo cho người thôi, không cần người phải đi tiễn. Ở lại bảo trọng, đầu heo... tút...tút "

-Người...

Tôi tức giận nhìn điện thoại, lại đau khổ nhìn cái chân do quá kích động mà chạm vào thành giường bị đau lại.

Nhờ vào cái tay cùng cái chân què này mà tôi không phải đến lớp học. Tuần đầu tiên, tôi gần như không ra khỏi giường trừ lúc đi vệ sinh và thay thuốc, đến ăn cơm cũng là ba người kia đi mua mang về cho. Trong một tuần này tôi đã nghiền ngẫm gần hết đồng tiểu thuyết của Lưu Ly vì vậy cuộc sống sâu gạo của tôi không hề nhàm chán một chút nào. Nhờ vậy, tinh thần lần thể xác đều được nâng cấp lên. Vết thương ở tay cũng đã gần lành, duy có vết thương do chập khớp ở chân thì còn phải đợi mấy tuần nữa.

Để tránh bị mấy giáo sư ghi nhớ họ tên nên tôi đành phải dời ổ tiếp tục đi học.

Hàn Từ Quân ung dung đến chỗ trống bên cạnh tôi ngồi, tôi theo bản năng kéo ghế ngồi ra xa chỗ anh ta. Hàn Từ Quân cũng không có phản ứng gì.

Giáo sư đem tất cả nhiệt huyết ra giảng bài nhưng tâm trí của các học sinh giờ đều đặt vào cái người vừa mới tới. Xung quay ồn ào, bàn tán sôi nổi

Cô A: Là anh ấy, anh ấy chính là Hàn Từ Quân

Cô B: Hàn Từ Quân đại soái ca trường chúng ta kìa

Cô C: Anh ấy đẹp trai quá đi mất

Cô D.....

Tôi nhìn giáo sư trên bục đang nhiệt tình giảng bài mà cảm thấy thương hại. Lại nhìn sang cái tên hại nước, hại dân mặt mũi tỉnh bơ kia thì... Điều làm tôi ớn lạnh toàn thân là một giọng nam với sự nũng nịu có thừa

-Trời ơi, sao trên đời này lại có người đẹp đến mê hồn như vậy. Mình muốn theo đuổi anh ấy

Ặc ặc ặc

Tôi sặc nước miếng, má ối. Người này tôi biết, hẳn là người được coi là soái ca của lớp tin học tên Tiền Hào. Cái tên khá đặc biệt nên khiến tôi có ấn tượng, thực không ngờ hẳn lại là gay. Tuy tôi không phải hủ nữ nhưng cũng đừng nên làm như vậy chứ, quá lộ liễu rồi. Giọng nói này tôi có thể nghe được vậy khẳng định Hàn Tử Quân kia cũng nghe thấy. Tôi liếc mắt sang nhìn anh ta thì thấy mặt anh ta vẫn vô cùng bình thường. Không sợ hãi, chẳng lẽ anh ta thực sự thích nam nhân nên mới không có biểu hiện phản đối gì. Đây là muốn chờ người kia ra tay sao thực sao.

Cũng phải, anh ta vốn là soái ca của trường vậy mà vẫn chưa có bạn gái, điều này thực không bình thường. Tuy nhìn anh ta rất đẹp trai có chút luyến tiếc nha. Không đúng, có câu: gừng càng già càng cay, trai càng gay càng đẹp. Đúng, đúng vốn dĩ là vậy, luyến tiếc cái gì...

Có vẻ ánh mắt của tôi quá lộ liễu nên Hàn Tử Quân đã phát hiện đột ngột quay qua nhìn tôi. Tôi luống cuống nói lằng lộn xộn

-Nghe nói, nghe nói hẳn là soái ca của lớp này. Hai người trông rất đẹp đôi

Tôi vừa dứt lời, mặt anh ta đen đến level max luôn. Nhìn khuôn mặt đen ngịt của anh ta cùng tiếng rắc rắc của khớp tay khiến tôi run run sợ hãi.

Tôi nói gì sai sao?

.....

Tôi cứ như vậy sợ hãi hết cả tiết học. Lúc tiếng chuông reng lên tôi cảm giác như mình sắp chết rồi, tôi cúi mặt thu dọn đồ đạc. Nhưng Hàn Tử Quân lại không có hành động gì, anh ta thu dọn đồ đạc rồi đi luôn. Tôi ngơ ngác nhìn theo thì thấy anh chàng Tiền Hào đang xun xoe muốn làm quen Hàn Tử Quân

Tiền Hào: Tôi là Tiền Hào, nghe nói anh chơi bóng rổ rất giỏi, chúng ta có thể thi đấu không?

Hàn Tử Quân mặt lạnh hơn tiền: Không có hứng thú

Tiếp đi Hàn Tử Quân ngênh ngang đi khỏi lớp học để lại anh chàng Tiền Hào khóc như mưa. Mọi người xôn xao bàn tán.

Tôi lết ra ngoài phòng học, thở dài thườn thượt nhìn bầu trời nắng chói chang. Bây giờ lại phải lết về căn tin để làm thỏa mãn cái bụng đang kêu ừng ục. Đi hết bậc tam cấp, đến sân ánh nắng mặt trời giống như xuyên thấu người tôi. Bỗng tiếng kít phanh chói tai cùng giọng nói quen thuộc vang lên

-Lên xe

Hàn Tử Quân ngồi trên xe nhìn tôi ra lệnh. Có người chịu đưa về thì đương nhiên là tốt rồi. Nhưng mà, ở đây có rất nhiều người nha, tôi không muốn trở thành kẻ thù của nữ sinh trong trường đâu nha

-Không cần, không cần đâu tôi tự đi là được. Cảm ơn!

-Lên xe

Giọng điệu thêm vài phần uy hiếp

Mọi người nhìn về hướng này xôn xao bàn tán

-Thực sự không cần đâu, tôi có thể tự...

-Tôi không muốn nhắc lại lần thứ ba

Tôi lúng túng nhìn mọi người

-Cô muốn tự mình lên hay là muốn tôi giúp một tay

Tôi leo lên xe, chiếc xe đạp cao cấp phóng đi

.....

Ngồi trong căn tin của trường tôi chỉ hận mình không thể độn thổ ngay lập tức. Xung quanh mấy nghìn sinh viên lấy tôi làm tâm điểm nhìn. Mà người đối diện tôi lại tỉnh bơ như không có chuyện gì bình tĩnh ăn cơm

- Bị mất xe?

Tôi vì câu nói ngọt ngào của Hàn Từ Quân mà bị ghen

- Khụ khụ khụ

Hàn Từ Quân đưa nước cho tôi, sau một lúc tôi mới ổn định

- Làm sao anh biết?

- Thông báo tìm xe của phòng bảo vệ

Hoá ra là vậy

- Vậy anh tìm tôi có chuyện gì?

- Tôi cảm thấy việc lần này một phần cũng do tôi

Ý gì? Đây là muốn đền xe cho tôi sao?

Tôi hai mắt sáng rực nhìn anh ta

- Vậy nên?

Hàn Từ Quân vô cùng nghiêm túc nói

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm

- Thật sao?

- Đúng

Yeah, tôi thậm chí tiền mà anh ta cần đền bù

- Vậy sáng ngày mai tôi sẽ đến đón cô.

???

Chẳng lẽ muốn mua xe luôn không cho mình chút lời? Anh ta không keo kiệt thế chứ?

- Ngày mai tôi có tiết học

- Vì vậy tôi mới đến đón cô

- Há???

- Tôi sẽ đưa cô đi cho đến khi chân của cô khỏi

- Tôi....

- Sáng mai đưa thời khoá biểu của cô cho tôi, tôi sẽ đợi cô ở cổng ký túc xá. Bây giờ tôi có việc phải đi trước, cô ăn xong thì hãy tự đi về

Tôi há hốc mồm, ngờ ngác nhìn bóng anh ta khuất sau cánh cửa mỗi một lúc một xa hơn.

Trong lòng bất an nhiều không thể tả....

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sức mạnh của tin đồn

Sự bất an của tôi thực sự không thừa một chút nào. Hàn Từ Quân vừa đi chưa được 5 phút thì không gian trong căn tin có thể nói là làm tôi ngất thờ.

Giống như hàng nghìn ánh mắt đều đổ đang dồn vào tôi, làm cho tôi ớn lạnh cả sống lưng. Tôi nhanh chóng chuẩn khỏi căn tin, về ký túc xá. Suốt cả một quãng đường đi, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt tò mò xong lại xì xào bàn tán với nhau.(Đừng là lảm chuyện mà)

Bà tám A: Hình như chính là cô ta đó

Bà tám B: Đúng rồi, chân bị cuốn như xác ướp nè

Bà tám C: Cô ta là sinh viên khoa tiếng Đức thì phải

Bà tám D: Minh chẳng thấy cô ta có gì đặc biệt cả. Sao anh ấy có thể thích cô ta vậy

Bà tám n..

Tôi:

Đây chính là sức mạnh của tin đồn sao? Cuộc sống địa ngục của tôi lại trở lại rồi sao. Không phải chứ?

.....

Tôi vừa về đến ký túc xá đang leo trên cầu thang dài để đến tầng 5 thì tôi nhận được tin nhắn của Luru Ly

Không phải giờ cậu ấy đang học thực hành sao? Vì sao còn nhắn tin cho mình?

Tôi mở xem

"Cậu đã lên trang Web của trường chưa?"

Trên đó có gì sao? Bình thường tôi rất ít vào mấy trang đó, vì trang này giống trang tin tức tình yêu hơn là trang thông tin của trường học. Từ chàng trai xấu nhất có bạn gái, đến cô nàng hai lưng có bạn trai tất cả đều có ở trên cái trang đó. Khoan đã, chẳng lẽ?OMG

Tôi vào trang thông tin của trường học nhưng máy bỗng báo hết pin rồi tắt máy. Tôi nhìn 5% còn lại mà khóc không ra nước mắt. Biết vậy không chơi game trong tiết sử thi bây giờ có phải tốt hơn không? Giờ thì chỉ có thể leo lên lấy máy tính xem thôi. Tôi dùng hết sức lực chạy lên đập cửa, lấy máy tính từ tay lão tứ vào trang Web

Bài viết được đăng cách đây 40 phút, vậy mà đã có hơn 6000 lượt xem. Bức ảnh chụp từ xa lúc Hàn Từ Quân đeo tôi đi đến căn tin

A: Đó không phải đại soái ca trường chúng ta sao?

B: Đúng là anh ấy rồi, ai là người ngồi đằng sau vậy?

C: Cô ta là ai vậy?

D: Sao anh ấy lại đeo cô ta?

E: Bà đây muốn đánh ghen

F:Là sinh viên năm nhất sao?

....

Lượt bình luận ngày càng tăng, lời bình luận thì ngày càng thậm tệ. Đặc biệt hơn nữa là có người đăng tất cả thông tin của tôi lên đó. Tôi không dám đọc nữa run run cầm điện thoại nhắn tin cho Luru Ly

"Đã xem"

Lão tứ ngồi bên cạnh nhìn màn hình máy tính xong mắt chữ A mồm chữ O quay sang nhìn tôi

-Tiểu Đình, người trong hình là cậu sao?

Tôi gật gật đầu một cái

Bỗng tôi cảm thấy một con đau từ phía chân truyền đến. Hậu quả là tôi lại được đến thăm ông bác sĩ lần n. Vết thương chưa hồi phục giờ lại nặng thêm sưng to như giò heo chính hăng, thời gian lành lại tăng lên gấp đôi. Ông bác sĩ uy hiếp nóinếu như còn tiếp tục như vậy nữa thì đừng nghĩ đến chuyện sẽ khỏi

....

Lúc này, lão đại, lão nhị, lão tứ đang lần lượt thăm vấn tôi. Tôi chỉ có thể khai toàn bộ sự việc

Sau khi nghe tôi kể, Luru Ly nhìn tôi chỉ hận không thể biến cô ấy thành tôi

Luru Ly: Tại sao lại là cậu?

Rồi khóc như mưa, lên giường đi ngủ

Lão đại vỗ vai tôi động viên, lão tam tiếp tục hành trình chơi game gặm đùi gà

Tối hôm đó, tôi không thể nào ngủ được. Hai mắt cứ mở to nhìn giường phía trên. Mãi đến sáng mới chợp mắt được một lúc thì bị Luru Ly gọi dậy. Hai mắt Luru Ly đỏ như mắt thỏ nhìn tôi nói

-Thôi thì thà cậu với huynh ấy còn hơn để con nhỏ Trương Huyền. Nước phù sa không thể để chảy ruộng ngoài, cậu làm tốt lắm

Tôi vội giải thích

- Thực sự mình với anh ta không có gì mà

Luru Ly nhìn tôi với ánh mắt có ngốc mới tin, rồi nghiêm túc cảnh cáo

-Minh cảnh cáo cậu, cậu nhất định phải đối xử tốt với anh ấy...

Sau một hồi tra tấn lỗ tai Luru Ly mới bỏ vào nhà tắm. Lão đại mua đồ ăn về cho mọi người. Và rồi không khí vui vẻ lại trở lại, lão tứ lại mặt dày đi cướp đồ ăn của mọi người bị lão đại dạy dỗ một trận, xong 2 phút sau lại tiếp tục đi cướp

Đến giờ học, bạn học Luru Ly nhà chúng ta nhiệt tình giúp đỡ tôi xuống lầu. Lúc nhìn thầy Hàn Từ Quân đứng dựa vào xe nghịch điện thoại, Luru Ly hai mắt tỏa sáng như sao trời cùng Hàn Từ Quân nói mấy câu gì mà cảm ơn anh ta đã giúp tôi, rồi nói tôi rất ngốc đã làm phiền anh ta. Tôi chỉ có thể im lặng làm bù nhìn, Hàn Từ Quân cũng khách khí trả lời. Lúc phải đi Luru Ly về mặt đầy luyến tiếc nhìn Hàn Từ Quân hận không thể nói thêm mấy câu nữa

Luru Ly vừa đi không khí bỗng trở lên ngưng ngưng, tôi cúi đầu nhìn chân của mình. Hàn Từ Quân cũng im lặng không nói gì. Cuối cùng vẫn là tôi không kiên nhẫn ngẩng đầu nhìn anh ta nói

-Hôm nay thời tiết thật đẹp, anh đến sớm thật

-Dự báo thời tiết nói sẽ có mưa, không sớm đã 7 rưỡi rồi

Tôi im lặng cúi đầu

Ý gì đây? Trách tôi đến muộn sao?

Hàn Từ Quân: - Vì sao chân lại như vậy?

Tôi: -Không cẩn thận bị thương lại

Hàn Từ Quân: - Cô là đầu heo sao? Đến bản thân mình cũng không thể chăm sóc là sao?

Phải, tôi chính là đầu heo, anh biết rõ rồi sao còn hỏi

Hàn Từ Quân bỗng đưa tay đến gần tôi. Tôi giật mình theo bản năng lùi ra sau hai bước. Nhưng do đứng lâu chân bị tê lên suýt ngã may Hàn Từ Quân kéo lại không thì mong tôi lại được thân mật với đất mẹ.

-Cô muốn chết sao? Hay là cô thấy chân mình nó quá tốt rồi, muốn làm cho nó què luôn hả?

-Do anh làm tôi giật mình nên mới như vậy

Hàn Từ Quân hí mắt nói

-Tôi làm cô giật mình?

-Là..là anh tự dưng đưa tay ra, nên tôi tưởng anh muốn đánh tôi.

Lão đại cũng rất hay như vậy mà, mỗi lần đều cốc đầu tôi một cái đau chết đi được

-Đánh cô? Cô yên tâm, tôi sẽ không đánh cô đâu. Cô đã ngốc như vậy, nếu tôi đánh cô chẳng may cô trở thành người đàn thật thì đời sau của tôi rất mệt nha

"Đời sau? Đây là sợ tôi bắt đền ư?"

Tôi thất thần suy nghĩ

-Triệu Nhã Đình, cô đang nghĩ cái gì thế hả?

-Hả? Tôi đang suy nghĩ nếu tôi thực sự bị anh đánh cho ngốc thì nên đòi anh bao nhiêu tiền mới đủ

Hàn Từ Quân cười nói:

- Thật là không trông mong gì từ cái đầu của cô

" Cái gì chứ? Tôi đâu cứ ngu ngốc lăm lăm đâu. Sao lúc nào cũng đem IQ của tôi ra cười nhạo là sao. Nhưng mà, anh ta cười trông rất đẹp nha"

-Triệu Nhã Đình, cô chảy nước miếng rồi kìa

-Hả?

Tôi đưa tay lên miệng lau lau nhưng không thấy gì hết

-Đồ ngốc, thời khóa biểu của cô đâu

-Hả?

-Cô cứ hả thế là sao?

- Tôi...

Hàn Từ Quân không kiên nhẫn lập lại

-Thời khóa biểu của cô

-À

Tôi vội lục túi đưa cho anh ta

Hàn Từ Quân cầm thời khóa biểu được ghi ra một tờ giấy nhớ của tôi nhìn qua rồi cầm chiếc túi treo ở xe đưa cho tôi.

-Đây là? -Tôi hỏi

-Cầm lấy

Tôi cầm lấy túi mở ra xem thì thấy bên trong là rất nhiều đồ ăn đắt tiền mà rất ít khi tôi mới mua

-Tôi ăn sáng rồi

Động tác của Hàn Từ Quân dừng một chút, rồi rất nhanh ngồi lên xe quăng lại một câu

-Không ăn thì vứt đi

Tôi chán chừ nhìn đồng hồ ăn một lúc, rồi quyết định để lúc về cùng ba người kia ăn vậy không thể lãng phí đồ ăn nha. Tôi cầm túi đồ ngồi lên xe.

.....

Cứ mỗi ngày như vậy, Hàn Từ Quân đều đưa tôi đến lớp học, rồi lại đưa đến căn tin, thỉnh thoảng đến phòng y tế tái khám một chút, cuối cùng là về ký túc xá.

Hoạt động ở CLB cũng do vết thương ở chân mà tôi không cần phải tham gia. Nhắc tới bóng rổ tôi lại nhớ đến mình chưa có cảm ơn Thiệu Minh đã giúp đỡ tôi tập bóng. Nhưng nhìn cái chân vẫn được băng bó kín mít kia cùng với Hàn Từ Quân ngày ngày kề bên cạnh tôi cũng không có cơ hội tìm Thiệu Minh.

Cuối cùng, ông trời cũng nghe được nỗi lòng của tôi vì vậy hôm nay sau tiết học tôi tình cờ gặp được Thiệu Minh khi đi qua lớp học luật.

Như mọi ngày, sau khi học xong môn triết học tôi ra ngoài ngoan ngoãn ngồi ở ghế đá đợi Hàn Từ Quân đến đón. Nhưng hôm nay tôi đợi 15 phút mà không thấy anh ta đâu, mở điện thoại cũng không thấy gì nên tôi quyết định sẽ tự đi về. Dù sao chân của tôi chỉ còn hai ngày nữa là có thể tiếp tục bay nhảy như trước rồi.

Nhưng trong lòng tôi vẫn rất thắc mắc, Hàn Từ Quân chính là kiểu người yêu sự chính xác luôn luôn đúng giờ. Mỗi lần đi tôi vừa ra khỏi lớp thì đã thấy Hàn Từ Quân đứng chờ từ trước. Vậy thì vì sao hôm nay anh ta vẫn chưa đến? Hay là anh ta thấy chân tôi đã tốt rồi lên không đến đón nữa. Cũng không đúng, nếu như vậy anh ta chắc chắn sẽ nói cho tôi biết không thì ít nhất cũng sẽ nhắn tin nói, với lại sáng nay anh ta lúc đưa tôi đi cũng không thấy

nói gì mà.

Do mãi suy nghĩ lên tôi vô tình va phải một người. Người đó có vẻ cũng bất ngờ lên tập sách trên tay bị rơi hết xuống. Tôi vội cúi xuống vừa nhặt, vừa nói xin lỗi.

- Tiểu Đình?

Nghe người đó gọi tên mình, nên tôi ngẩng đầu lên nhìn thì kinh ngạc nhận ra người tôi đụng vào chính là anh Thiệu Minh

-Hoá ra là em thật, anh cứ sợ mình nhận nhầm. Mà chân em bị sao vậy?

Tôi: Anh Thiệu Minh, lâu rồi không gặp. Chân em không sao chỉ bị chập khớp một chút thôi cũng sắp khỏi rồi

Thiệu Minh: Sao lại không cần thận như vậy?

Tôi: Cũng tại em bất cẩn nên mới bị như thế, giờ thì không sao rồi. Nhưng mà dạo này anh đi đâu vậy? Lâu rồi em mới nhìn thấy anh đó

Thiệu Minh: Tháng này anh hơi bận, hôm qua mới từ thành phố C trở về.

Tôi: Thành phố C? Anh đến đó có việc sao?

Tôi tò mò hỏi

-Thành phố C là quê của cậu ta

Câu hỏi của tôi được trả lời, nhưng người trả lời không phải Thiệu Minh mà lại là Hàn Từ Quân. Tôi xoay người nhìn Hàn Từ Quân đang từ từ bước về phía này. Trên trán anh ta lấm tấm mồ hôi, tóc hơi rối có vẻ là do gió thổi khi đạp xe, áo sơ mi màu trắng do mồ hôi mà dính sát vào người. Nhưng tất cả không làm mất đi khí chất tao nhã vốn có của anh ta.

Hàn Từ Quân: Về rồi sao?

Thiệu Minh: Về từ hôm qua, sáng nay mới về trường học. Việc của cậu sao rồi?

Hàn Từ Quân: Đã sắp xếp ổn thỏa chỉ chờ cậu về sắp xếp hợp đồng là xong. Bà cậu thì sao?

Thiệu Minh: Đã khỏe hơn nhiều rồi

Tôi đứng lăm bóng đèn nghe hai người nói chuyện qua lại. Qua cuộc đối thoại giữa hai người vừa rồi đại khái tôi cũng biết được Thiệu Minh về thành phố C là để thăm bà bị ốm

-Vậy thì tốt

Hàn Từ Quân kết thúc cuộc nói chuyện quay sang nhìn tôi

-Chạy cũng nhanh thật, xem ra vết thương của cô cũng đã đỡ nhiều rồi

Tôi cúi mặt xuống không nói gì

Thiệu Minh khó hiểu hỏi: Hai người có chuyện gì sao?

Tôi: Không có gì, không có gì ạ

Hàn Từ Quân im lặng không nói gì. Thiệu Minh liếc nhìn chúng tôi có vẻ không phát hiện ra gì liền đưa tay nhìn đồng hồ rồi nói

-Cũng đã trưa rồi, đi ăn cơm thôi. Tiểu Đình cùng đi ăn với bọn anh

Tôi vội từ chối: Không cần đâu, hai người đi ăn trước đi. Em đợi bọn đến rồi đi ăn

Hàn Từ Quân liếc mắt nhìn tôi

Thiệu Minh: Đã muộn như vậy rồi, nếu không đi sẽ hết đồ ăn ngon đó. Mau đi thôi

-Em...

Thiệu Minh không cho tôi từ chối kéo tay tôi đi

Vì vậy tình cảnh của tôi bây giờ là vô cùng ngượng ngùng. Vì sao ư? Nếu như bạn vốn là một người chiều cao có hạn đi ở giữa hai người cao hơn bạn thì bạn sẽ thấy sao? Đã vậy, trên đường đi còn không ít sinh viên tò mò nhìn đến nhìn lui làm tôi thực sự lo lắng không biết trang Web của trường hôm nay

sẽ có thêm cái gì mới đây?

Đến căn tin lại càng thâm hơn, bây giờ không cần phải lo sợ sẽ có tin đồn vớ vẩn ở trên mạng nữa. Bởi vì số người ở căn tin cũng đủ để thay cho mấy trăm bài viết rồi.

Ngay cả lúc ngồi vào bàn ăn cũng khiến tôi bối rối. Bàn hình vuông, hai người kia đã ngồi đối diện nhau, tôi thực sự không biết mình nên ngồi đâu cho đúng nữa. Phân vân một lúc, tôi chọn ngồi cạnh Thiệu Minh dù sao thì ngồi cùng anh ấy đỡ ngọt ngào hơn cũng không làm tăng tin đồn vớ vẩn. Nhưng mà tôi đã nhầm, bởi vì khi ngồi xuống tôi mới nhận ra rằng mình đang ngồi đối diện với Hàn Từ Quân, và phải đón nhận ánh mắt không hài lòng từ anh ta.

Vì vậy lần ăn cơm này thực sự, thực sự là không thoải mái chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngu ngốc

Sau lần ăn cơm đó, Hàn Từ Quân không đến đón tôi nữa. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, bởi chân của tôi cũng đã tốt hơn rồi. Cuộc sống bình thường của tôi lại trở lại, tin đồn cũng giảm xuống. Tuy trong lòng tôi hơi có chút chông chênh.

Cuối cùng cũng đến ngày tháo băng, tôi lại được vui vẻ đi trên đôi chân của mình sau khi loại bỏ cái chân vịt trắng xấu xí, gò bó kia. Ông bác sĩ cùng cô y tá lúc tiễn tôi ra khỏi cửa ánh mắt hết sức chăm chú dặn dò tôi phải hết sức cẩn thận không được để bị tái phát một lần nữa. Lúc tôi đi ra khỏi cửa còn nghe rõ tiếng thở phào nhẹ nhõm của họ.

Vui hơn nữa là mẹ già thân yêu của tôi đã từ bi tăng tiền sinh hoạt hàng tháng của tôi. Đã vậy bạn thân của tôi đang học ở trường đại học B bỗng dưng đến thăm tôi, đã vậy còn mang theo một đồng đặc sản của thành phố B đến cho tôi. Cứ như vậy cuộc sống tươi đẹp của một con sâu gạo chính thức trở lại với đầy đủ thức ăn ngon cùng tiểu thuyết ngôn tình đặc sắc do lão tứ mang về. Nhưng cuộc sống đó không kéo dài được bao lâu thì tôi đau khổ nhận ra rằng... kỳ kiểm tra sắp đến. Nhìn từng khuôn mặt nghiêm khắc của từng giáo sư, tôi chỉ có thể học ngày học đêm để bù đắp kiến thức. Trong phòng kí túc xá 812 bỗng dưng nổi lên phong trào học tập làm mọi người khó thở. Bốn người ngày đêm đến lớp học rồi lại chạy đến thư viện tìm tài liệu để học. Trong đó lão tứ là khổ nhất, cậu ta ngày đêm cày game trốn tiết nhiều đến nỗi không thể thống kê. Mỗi buổi sáng rời giường nhìn cậu ta đang ngồi ở bàn học tôi hoảng sợ tưởng gấu trúc xông chuang đến chỗ tôi.

Cuối cùng kỳ thi cũng kết thúc, về phần điểm thi của tôi thì đương nhiên môn nào cũng miễn cưỡng đứng trước nguy cơ phải thi lại. Nhưng dù sao thì tôi cũng rất vui vẻ vì cả phòng đều đỗ tất. Tôi hào phóng móc túi tiền xẹp lép của mình mời cả phòng ăn cơm ở căn tin. Ăn xong một bữa cả đám bắt đầu bàn tính xem mấy ngày nghỉ lễ sắp tới nên đi đâu.

Lưu Ly: Lão tam, cậu định đi đâu?

Tôi buồn chán trả lời

-Về nhà

Lưu Ly: Hả? Cậu với Hàn Từ Quân không đi hẹn hò sao?

Lão đại: Hai người cãi nhau sao? Sao đợt này không thấy anh ta đến đón cậu?

Tôi: Không phải mình đã nói rồi sao, mình với anh ta căn bản chẳng có gì. Anh ta đến đón mình chẳng qua là do hối hận vì đã làm mình mất xe và bị thương mà thôi. Các cậu nghĩ thử xem nếu các cậu là anh ta các cậu có thích mình không?

Ba người không do dự lắc đầu

Tôi cười, trong lòng lại có chút buồn bực nhưng vẫn tiếp tục nói

Tôi: Thấy chưa, ngay cả các cậu còn nghĩ vậy huống chi là anh ta. Với lại anh ta cũng không phải mẫu bạn trai lý tưởng của mình. Mẫu bạn trai của mình là phải dịu dàng, mạnh mẽ lại còn biết cách quan tâm người khác. Giống như sư huynh Thiệu Minh vậy, anh ấy vừa đẹp trai vừa tài giỏi quan trọng nhất là anh ấy luôn giúp đỡ mình.

Tôi nói xong cúi đầu tiếp tục ăn. Bỗng dưng tôi cảm thấy không khí trở nên vô cùng ngọt ngào. Tôi ngẩng đầu nhìn ba người kia đều tròn mắt kinh ngạc nhìn về phía sau tôi, lão tứ đang gặm miếng sườn há mồm to làm miếng sườn rơi xuống đĩa. Lưng tôi cứng lại, lúc này tôi cảm giác giống như đang có một ánh mắt nhìn thẳng vào mình. Tôi xoay người bị thăm nhận ra người đằng sau.

Hàn Từ Quân ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi, bộ dạng anh ta nhìn có vẻ rất mệt mỏi. Áo sơ mi trắng nhăn nhúm, mắt lơ mơ có tia máu, hai tay hờ hững bỏ trong túi quần.

Tôi khua khua chiếc đũa trong tay theo thói quen nói

- Hi, chào buổi sáng

Hàn Tử Quân: Đã trưa rồi

Tôi: À, vậy chào buổi trưa

Hàn Tử Quân lần này không nói gì, nhìn tôi một lúc rồi xoay lưng đi về phía cửa căn tin. Tiểu Dương tay cầm hai phần đồ ăn từ chỗ lấy đồ ăn gọi

-Lão tam, cậu không ăn sao?

Hàn Tử Quân không trả lời tiếp tục đi về phía trước

Tiểu Dương: Thật là không thể hiểu nổi mà

Tôi ngậy người nhìn Hàn Tử Quân bỏ đi

Ba người kia lấy lại tinh thần quát tôi:

-Đứng đó làm gì? Còn không mau đuổi theo

-Hả? A...-tôi nói.

-A cái gì mau lên.

Tôi đứng bật dậy đuổi theo, ra đến cửa thì nhìn thấy Hàn Tử Quân đang chậm chậm bước đi. Rõ ràng là anh ta đi rất chậm vậy mà tôi chạy mãi mới đuổi kịp đứng trước mặt anh ta thở hổn hển mãi mới ổn định được hơi thở thì tôi mới ngu ngốc nhận ra rằng một điều:

"Tôi đuổi theo anh ta làm gì?"

Hàn Tử Quân về mặt âm trầm nhìn tôi lên tiếng

-Có chuyện gì sao?

-Tôi...

"phải nói cái gì bây giờ? Mình phải nói cái gì đây?"

-Tôi...

Tôi bối rối không biết làm gì, ngẩng đầu lên nhìn thì tôi có cảm giác giống như bầu trời vốn đang âm u bỗng sầm chớp ầm ầm. Tôi lại làm gì sai sao?

Hàn Tử Quân sắc mặt tối thui nhìn tôi một lúc sau đó lạnh lùng vòng qua tôi đi, để lại một câu

-Ngu ngốc

.....

Tôi quay lại căn tin, ba người kia nhìn tôi lo lắng hỏi

Lưu Ly: Sao rồi? Anh ấy nói gì?

Tôi lắc đầu

Lão đại: Lắc đầu cái gì? Rốt cuộc là sao?

Tôi lắc đầu

Lão tứ sốt ruột: Lão tam, cậu thích ăn sườn chua ngọt đúng không?

Tôi tiếp tục lắc đầu

Lão tứ vui sướng kéo đĩa sườn, lão đại tức giận cầm đũa đánh lão tứ rồi quay sang đánh tôi

Lão tứ: Rõ ràng là cậu ấy nói không thích mà. Mình chỉ là nghe lời ông bà phải biết quý trọng đồ ăn thôi

Lão đại tiếp tục cho thêm một cái cốc đầu, lão tứ lần này im lặng ầm ục trả lại cho tôi

Lưu Ly: Anh ấy rốt cuộc nói cái gì?

-Ngu ngốc

Lão đại, nhị: Hà?

Lão tứ: Cậu ấy vốn dĩ là đồ ngốc

Lão đại nhìn lão tứ: Ăn cơm của cậu đi

Lưu Ly: Cậu đã làm gì mà anh ta nói vậy?

Tôi ngẩng đầu nhìn ba người kia cũng đang nhìn tôi chăm chú rồi tiếp tục lắc đầu

Lão đại tức giận: Lắc cái gì mà lắc, cậu có tin mình cho cậu không còn đầu để lắc nữa không hả? Mau nói

-Mình chưa kịp nói gì thì anh ta đã đi luôn, còn mắng mình là ngu ngốc nữa

1 phút trôi qua...

-Ngu ngốc

Tôi ngo ngác nhìn lão đại, lão nhị đi khỏi căn tin.

????

Tôi nhìn lão tứ ngồi đối diện mà cảm động, cuối cùng cũng có người hiểu tôi

Lão tứ như cảm nhận được ánh mắt của tôi liền quay qua nhìn tôi

-Thực ra mình muốn nói cậu rất rất ngu ngốc

Tôi: □

Đây là muốn sỉ nhục riêng sao???

.....

One two three amigo four five six

Tôi thò tay lần mò dưới gối tìm điện thoại

-Alô

-"Tiểu Đình, cậu đang ở đâu vậy?"

-Hà?

-"Đừng nói với mình là cậu vẫn còn đang ngủ. Cậu có biết mấy giờ rồi không? "

- 7 rưỡi. Có chuyện gì sao?

-"Triệu Nhã Đình hôm nay là ngày thi đấu bóng rổ của trường chúng ta với đại học K cậu quên rồi sao?"

-Á...

-"Còn á cái gì? Cậu với lão tứ nhanh đến đây mau lên"

-Được, mình cúp máy đây

Sao tôi có thể quên mất chuyện này cơ chứ.

- Lão tứ, mau dậy nhanh lên

Tôi lay người gọi lão tứ

-Hà? À ừm

-Chúng ta phải đến sân bóng trước 8 giờ cậu mau dậy đi. Minh vào thay đồ trước

-Ồ

Tôi nhanh chóng đi thay quần áo, làm vệ sinh cá nhân trong vòng 5 phút. Nhưng khi đi ra ngoài, tôi bị thăm nhìn cái người cuộn mình tròn trong chăn.

- Mau dậy cho mình...

.....

Tôi hí hục đạp xe đến nơi thi đấu. Vừa đến nơi đã nhìn thấy Lưu Ly đứng ở cửa đội.

-Cậu thật là, nhanh vào thay đồ đi

-Thay đồ?

- Là đồng phục của CLB, nhanh vào thay đi. Lão tứ đi theo mình

Lão tứ gật gù đi theo Lưu Ly. Còn tôi nhanh chóng đi tìm phòng thay đồ. Tôi nhìn trên cửa ghi hai chữ thay đồ liền đẩy cửa bước vào. Vừa mở cửa đi vào, tôi trợn mắt nhìn cái người có làn

da trắng mịn hơn mình, nhưng vấn đề quan trọng ở đây không phải là da trắng mà quan trọng là người kia là con trai. Người kia nghe tiếng mở cửa liền quay lại nhìn, khi hai ánh mắt giao nhau tôi nuốt nước bọt ực một nhát. Người trước mặt tôi là cái người chửi tôi ngu ngốc rồi bỏ đi Hàn Từ Quân.

- Anh

-Cô

Hai âm thanh cùng phát ra. Hàn Từ Quân kinh ngạc nhìn tôi, tôi vội vàng xoay người nói xin lỗi rồi nhanh chóng mở cửa. Nhưng mà, tại sao cái cửa này lại không mở ra a? Tiếng bước chân phía sau ngày một gần hơn, tôi sợ hãi lắc lắc cửa nhưng không thể mở ra.

Hơi thờ dờn dập, tôi xoay người lại nhìn thì thấy Hàn Từ Quân đã đứng trước mặt tôi khoảng cách 1m vô cùng gần. Anh ta cúi trần ánh mắt thâm sâu nhìn tôi, rồi bất ngờ đưa tay về phía tôi. Tôi sợ hãi đứng sát vào cửa, nhắm mắt nín thở.

Cạch

Tiếng gì vậy? Tôi mở mắt ra thấy Hàn Từ Quân đang cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt trong veo như nước mùa thu, làn da trắng mịn, đôi môi gợi cảm....A mình đang nghĩ cái quái gì thế này?

Hàn Từ Quân giọng trầm khàn lên tiếng

-Cửa này phải mở như thế này

Tôi theo ánh mắt anh ta nhìn lên thì thấy bàn tay anh ta đang dùng ở chỗ chốt cửa.

- Đã nhớ chưa?

Tôi cúi đầu nói cảm ơn rồi lách cửa ra ngoài. Lúc ra ngoài thì nghe thấy tiếng cười nhẹ ở bên trong cánh cửa phát ra. Tôi xoa xoa hai má cho bớt nóng rồi mới đi tìm phòng thay đồ nữ. Tôi nhìn cánh cửa thay đồ kỳ lạ cả 1 phút rồi mới đi ra sân. Vừa ra tôi đã nhìn thấy lão đại, lão tứ đang ngồi ở ghế hàng đầu tiên. Lão đại vẫy tay gọi tôi, tôi liền chạy đến đó

-Sao giờ cậu mới đến?

-Mình đi thay đồ, Lưu Ly đâu rồi?

-Cậu ấy đến chỗ đội cổ vũ rồi

-À

Lưu Ly là đội trưởng đội cổ vũ mà.

Tôi ngồi xuống ghế ngồi. Đúng lúc này thì tiếng loa thông báo trận đấu bắt đầu. Hai đội đi ra sân chào nhau, người dẫn đầu là Quý Bà rồi đến Thiệu Minh rồi lần lượt từng người theo hàng đi ra. Mọi người chăm chú nhìn từng khuôn mặt, cuối cùng cũng thấy Hàn Từ Quân đi ra. Anh ta là người ra cuối cùng, khi anh ta vừa đi ra mọi người ở khán đài hét to

-Hàn Quân cổ lên, Hàn Quân cổ lên...

Tôi bị kín tai mà tiếng hét vẫn bên tai. Lão đại, từ đầu cùng mấy người kia đứng dậy hét ầm ĩ đã thế lão đại còn lôi kéo tôi cùng hét, tôi ngồi im tiếp tục ăn bím bím.

Trận đấu bắt đầu, sau tiếng còi không khí náo nhiệt ngày càng tăng lên. Cả hai bên liên tục đưa bóng vào rổ, ngang sức ngang tài.

Thời gian trôi qua ngày một nhanh, trường đại học A liên tiếp dẫn đầu 20 quả.

- Hàn Quân cố lên, Hàn Quân cố lên...

Tiếng cổ vũ át cả tiếng loa.

Hiệp một kết thúc với tỉ số 50-39, phần thắng đang nghiêng về đại học A. Phải công nhận là Hàn Tử Quân gần như liên tục đưa bóng vào rổ.

Giờ giải lao bắt đầu, đội cổ vũ của hai trường bắt đầu ra sân. Với sự dẫn dắt của Lư Ly đội cổ vũ của trường đã làm cho đội cổ vũ trường đại học K bị lu mờ hoàn toàn. Thật sự không ngờ Lư Ly lại dùng mỹ nhân kế để mê hoặc chúng sinh nha.

Hiệp hai bắt đầu, lần này đội bóng của trường đại học K có vẻ lo lắng không còn tự tin như hiệp một. Bóng liên tục được đội trường đại học A đưa vào rổ.

Bỗng sự cố xảy ra, khi Hàn Tử Quân chuẩn bị đưa bóng vào rổ thì một người của đội đại học K bỗng lao ra đâm vào người Hàn Tử Quân. Bóng vào rổ nhưng Hàn Tử Quân do bất ngờ bị ngã xuống. Không khí gần như bị lắng đọng. Trọng tài cùng bác sĩ chạy ra sân. Mọi người nhốn nháo, người dẫn chương trình mãi vẫn không ổn định trật tự được.

Tôi ngồi trên khán đài lo lắng nhìn về phía đó xem tình hình nhưng do quá đông không thể thấy gì.

Một lúc sau, người dẫn chương trình thông báo trận đấu kết thúc, phần thắng thuộc về trường đại học A. Đúng lúc này Hàn Tử Quân được người ta đưa lên cáng cứu thương, sắc mặt trắng bệch nhưng không hề kêu đau. Mọi người vội vàng đi theo mặc kệ người dẫn chương trình kia đang nói gì.

Lúc tôi cùng ba người kia chen ra ngoài được thì xe cấp cứu đã chạy đi.

Lão đại gọi điện cho Vũ Hằng hỏi tên bệnh viện rồi cả bốn bắt xe đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Bị thương

Trường đại học A nằm ở khu vực cách khá xa trung tâm thành phố nên việc bắt xe có chút khó khăn. Phải mất gần 20 phút chúng tôi mới bắt được một chiếc taxi. Lúc đến bệnh viện trung ương của thành phố H thì Hàn Tử Quân đã được khám và băng bó xong.

Không ngờ cú ngã đó lại gây hậu quả nghiêm trọng cho Hàn Tử Quân. Tay trái của anh ta chỉ bị trật khớp nhẹ, có mấy vết xước nhẹ đã được xử lý kỹ càng, nhưng thảm nhất là chân phải của anh ta do va đập mạnh dẫn đến gãy xương cần phải bó bột. Để chắc chắn rằng không bị chấn động não gì gì đó bác sĩ yêu cầu anh ta nhập viện để theo dõi thêm.

Lúc này chúng tôi đang ở trong phòng bệnh vip. Hàn Tử Quân chân phải bó bột bị kê gối cao, cánh tay trái được cuốn băng cố định, trên chân còn có một miếng băng cá nhân. Tuy trong tình trạng còn thảm hơn tôi bị trật khớp trước nhưng trên mặt anh ta không hề có chút biểu hiện gì gọi là đau đớn.

- Lần này thật là tức chết mà

Tiểu Dương tức giận đá tủ đựng đồ bên cạnh giường bệnh

- Tiểu Dương, cậu trả tiền viện phí

Hàn Tử Quân nhắm mắt tựa đầu vào tường nói

Tiểu Dương: Lão tam, tôi chỉ là tức giận thay cậu thôi mà. Cậu cũng thấy rồi đấy, ngay từ đầu mình đã nói không thể chơi đùa hoành hành với mấy tên đó. Giờ thì sao? Cậu nhập viện còn bắt mình trả tiền viện phí nữa là sao?

Hàn Tử Quân nhướn mày: Cậu phá hoại của công

Tiểu Dương:....

Uông Thiệu Minh từ ngoài vào: Mình đã làm thủ tục nhập viện xong rồi

Tiểu Dương hưng hăng đi về phía cửa phòng: Trả thì trả, là tiền viện phí thôi mà chẳng lẽ anh đây không trả nổi

Thiệu Minh: Hàn Quân cậu có muốn thuê một y tá chăm sóc riêng không?

Hàn Từ Quân: Không cần

Tiểu Dương bất động trước cửa phòng bệnh

Thiệu Minh hướng Tiểu Dương: Vậy thì tốt, cậu đi thanh toán đi. Tổng cộng 5778 tệ bao gồm tiền phòng và trị phí chữa trị

Tiểu Dương: 5778 tệ? Không phải chứ? Lão đại, cậu có phải cậu nhầm chỗ nào không?

Tôi chóng mặt, tôi thực sự thấy thương hại cho Tiểu Dương. 5778 tệ, gấp hai lần tiền sinh hoạt mà mẹ già cho tôi mỗi tháng

Thiệu Minh: Không nhầm

Tiểu Dương: Lão tam, cậu tha cho tôi đi! Nếu trả viện phí cho cậu thì tháng này tôi thật sự phải hít gió tây bắc mà sống mất

Hàn Từ Quân nhướn mày: Vậy sao? Được rồi, lần này tha cho cậu

Tiểu Dương hí hửng

Hàn Từ Quân: Bắt đầu từ hôm nay cậu sẽ trở thành nhân viên vệ sinh của công ty trong vòng một tháng. Đương nhiên, là không làm công

Tiểu Dương:...

Hàn Từ Quân: Cứ như vậy đi. Bây giờ cậu hãy bắt đầu về đó dọn vệ sinh

Tiểu Dương: Lão tam, cậu không thể chỉ vì tiết kiệm tiền thuê nhân viên vệ sinh mà hành hạ huynh đệ như vậy được

Hàn Từ Quân giống như không nghe thấy Tiểu Dương nói, không phải nói là cố tình không muốn hiểu, tiếp tục nói

- Nhớ dọn cả bồn cầu nữa

Tiểu Dương về mặt đầy tan thương ra ngoài

Tôi thấy kỳ lạ, vì sao Tiểu Dương lại nghe lời Hàn Từ Quân không hề dám kháng cự gì?

Tôi khẽ nói với lão đại

- Vì sao Tiểu Dương phải nghe lời anh ta như vậy?

Lão đại: Lời nói của anh ấy còn hơn cả quân lệnh

Tôi: Há?

Đúng lúc này Thiệu Minh lên tiếng

- Thật là đã làm phiền các sư ngụy phải vất vả đến tận đây rồi. Hàn Quân cậu ấy như các em đã thấy đó cũng không nghiêm trọng lắm. Giờ cũng đã trưa rồi, để sư huynh mời các sư ngụy đi ăn cơm tiện thể mua cơm cho Hàn Quân luôn

Tôi: Không sao, không sao đâu. Anh không cần phải làm vậy, bọn em chỉ đến xem tình hình của anh ấy (đã chết chưa) có nghiêm trọng không ấy mà. Thấy anh ấy không sao là tốt rồi. (lời tác giả: Tiểu Đình nhà chúng ta ác quá nha)

Lưu Ly: Phải đó, phải đó

Lão đại: Đúng vậy, sư huynh không cần phải như vậy.

Lão tứ hai mắt sáng rực như sao trời

Lưu Ly: Vậy còn sự việc vừa rồi các huynh định xử lý thế nào ạ?

Lão đại: Đúng rồi, còn mấy cái tên chơi xấu đó các huynh muốn xử lý ra sao? Hay là để bọn ngụy cho bọn chúng một bài học

Lão tứ: Phải đó, chẳng lẽ tí ngụy trường đại A chúng ta lại để cho mấy tên đó lộng hành như vậy

Tôi ôm trán đau khổ, mấy người này lại bắt đầu rồi đây

Thiệu Minh: Chuyện này không cần phải làm lớn ra làm gì. Các sư ngưu cứ yên tâm, không ai đắc tội với cậu ta mà có thể sống tốt được

Lão đại, nhị, tứ: Vậy thì tốt rồi

Tôi giật giật khoe miệng,

Tiểu Mặc im lặng đứng bên cạnh giường bệnh nghiên cứu cái chân bị bó bột của Hàn Tử Quân này giờ bỗng lên tiếng

- Lão tam, không ngờ nha. Cậu ngay cả khi bó bột mà vẫn giữ được hình dạng soái ca luôn

Hàn Tử Quân đang uống nước bỗng ho sặc sụa, liếc mắt nhìn Tiểu Mặc

Tiểu Mặc tiếp tục giả câm

Thiệu Minh lắc đầu nhìn hai người họ rồi nói

- Hàn Quân, cậu không thuê y tá riêng vậy thì ai sẽ chăm sóc cậu. Mấy ngày nghỉ này Tiểu Dương với Tiểu Mặc đều phải đi thành phố T, tôi cũng phải đến Bắc Kinh. Hay để tôi liên lạc với người nhà của cậu

Hàn Tử Quân: Không cần, họ đang ở nước ngoài không cần phải làm phiền họ

Thiệu Minh: Vậy ai sẽ chăm sóc cậu?

Tiểu Mặc: Phải rồi, giờ lão tam đi lại khó khăn. Nếu không có người chăm sóc thì cậu có thể làm được gì

Lúc này, tôi cũng cảm thấy tò mò không biết phản ứng của Hàn Tử Quân sẽ ra sao khi ngay cả việc đi vệ sinh cũng cần phải có người giúp đỡ. Cảnh đó chắc chắn sẽ rất là buồn cười ha ha ha. Tôi cười thầm liếc nhìn anh ta. Không biết có phải trùng hợp ngẫu nhiên hay không mà lúc tôi đưa mắt nhìn anh ta thì liền chạm phải ánh mắt thâm trầm của anh ta. Tôi vội thu lại nụ cười, mặt cứng đờ nhìn ra chỗ khác. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác ánh mắt đó của anh ta giống như muốn gỡ bỏ đi cái gì đó mà người bị hại chính là tôi

Đúng lúc tôi đang mơ màng suy nghĩ về ánh mắt kỳ quái của Hàn Tử Quân thì lão đại bên cạnh bỗng đẩy tôi lên, cùng với giọng nói đầy vui vẻ của Lưu Ly

-Hay là để Tiểu Đình chăm sóc anh Hàn Quân đi

Lão đại: Đúng đó, lần trước cậu bị thương không phải là đều nhờ anh ấy chăm sóc sao. Giờ là cơ hội để cậu báo đáp đó

Tôi:...

Thiệu Minh: Như vậy không phải sẽ làm phiền Tiểu Đình sao...

Phải đó, người thân của mình anh ta còn không muốn làm phiền thì sao lại làm phiền tôi

Nhưng lão tứ lại ngắt lời Thiệu Minh

-Không phiền gì đâu ạ. Tiểu Đình bảo lần nghỉ này cậu ấy không có việc gì làm cả. Vậy thì để cậu ấy chăm sóc anh Hàn Quân đi. Tránh việc cậu ấy quá không có việc gì làm mà nhàm chán. Đúng không, Tiểu Đình?

Hai từ cuối cùng lão đại giống như nghiêng răng nói với tôi, đã vậy còn kèm theo một phát véo sau lưng

Tôi chỉ có thể nhịn đau gật đầu

Thiệu Minh hỏi tôi: Em không định về nhà sao?

Phải rồi, tôi phải về nhà thăm bố mẹ già cùng thằng em ngõ nghịch. Không hiểu sao lúc này tôi lại cảm thấy nhớ họ khủng khiếp.

Đúng lúc này điện thoại của tôi reo lên, là mẹ tôi gọi. Tôi vui sướng nghe luôn

-Alô, mẹ

-"Tiểu Đình, là mẹ. Mẹ gọi điện là muốn báo cho con rằng mấy ngày nghỉ lễ này con đừng về nhà. Ba mẹ sẽ cùng mọi người trong khu trung cư đi nghỉ mát, ngắm cảnh mùa thu ở thành phố K. Triệu Huân nó nói sẽ đến nhà bạn để ở, tiện thể ôn bài cùng nhau luôn. Vậy nha tạm biệt con gái yêu, giờ mẹ phải đi sắp đồ đây...tút...tút"

Tôi:

Không cần phải trùng hợp đến vậy chứ. Mẹ, sao mẹ lại gọi điện vào lúc này

Điện thoại của tôi là loại cũ lên loa ngoài rất to, mà bởi vì tôi nghe điện thoại lên mọi người đều im lặng nên tình hình bây giờ là những gì mẹ tôi vừa nói khẳng định tất cả ở đây đều nghe rõ

Vì vậy, vì vậy tôi chính thức bị ba người kia, cùng mẹ già gián tiếp bán thành công trở thành hộ lý của ai đó

Trước khi rời đi ba người kia đều ân cần dặn dò

Lão đại: Nhớ phải chăm sóc anh ấy cẩn thận

Lưu Ly: Không để anh ấy bị thương, không đúng phải là không được để anh ấy mất một cọng lông

Tôi: Nhớ đâu anh ta muốn cạo râu thì sao

Lưu Ly: Cái đó không cần tính

Lão tứ: Có đồ ăn ngon nhớ mang về cho mình

Tôi: □

Tình cảnh của tôi bây giờ là vô cùng, vô cùng thảm thương. Bởi vì sao? Đó là vì cái tên nào đó mắc bệnh sạch sẽ đến thái quá. Tôi hết bụng nước, rót trà, còn phải rửa mặt, chải đầu cho anh ta.

Không những vậy còn phải đút cơm cho anh ta. Lí do là bởi vì cái người tên Hàn Từ Quân này nói rằng anh ta thuận tay trái mà tay trái của anh ta lại bị chặt khớp nên tôi phải kiên nhẫn đút từng thìa một.

Nhưng đó mới chỉ là phần mở đầu. Lúc Hàn Từ Quân nhìn tôi với vẻ mặt nhăn nhó nói

- Tôi muốn đi vệ sinh

Tôi phải lấy toàn bộ sức lực của mình nâng anh ta người có chiều cao cùng cân nặng gần gấp rưỡi tôi dậy, chậm chạp hướng nhà vệ sinh đi tới.

Khi tôi mua tã giấy cho anh ta thì anh ta lại cương quyết từ chối, lí do chính là

- Tôi không phải trẻ sơ sinh

Tôi: Tôi cũng đâu nói sẽ mua tã giấy của trẻ sơ sinh, tôi mua tã giấy giành cho người lớn

Hàn Từ Quân: Tôi càng không phải người già

Vì vậy tui tã giấy chính thức được tôi tặng cho một ông cụ nằm ở phòng bình thường

Đáng sợ hơn nữa là cái tên biến thái Hàn Từ Quân đó mắc bệnh sạch sẽ. Vì vậy, quy tắc không thể bỏ của anh ta là: một ngày nhất định phải được tắm một lần.

Vậy nên, tôi nếu muốn trở thành một hộ lý có 1 không 2 mà anh ta yêu cầu chỉ có thể chuẩn bị nước tắm cho anh ta ở trên giường. Quá trình thì miễn kể, đại khái là cái tên mắc bệnh sạch sẽ chấp nhận chính sách 2 ngày lau người một lần.

Một tuần trôi qua, tôi đã dần quen với việc cãi lộn với Hàn Từ Quân. Lúc này tay trái của anh ta đã bình phục và có thể tự ăn. Phải công nhận rằng sự hồi phục của anh ta rất nhanh. Trong thời gian này, tôi cũng nhận thấy được cái tên đáng ghét Hàn Từ Quân này cũng không đến nỗi quá đáng ghét. Anh ta khá hào đồng với mọi người nhất là trẻ con. Cũng có đôi lúc tôi lại nghĩ anh ta là một tên làm hại lớp mầm non thân yêu. Bởi vì, ở trong bệnh viện mỗi lần có bé gái hay bé trai nào phải tiêm hầu như đều chạy đến chỗ anh ta để tiêm thì mấy đứa bé mới chịu im lặng tiêm. Hơn nữa, càng ngày càng có thêm nhiều nữ y tá chạy đến hỏi thăm. Cô y tá chịu trách nhiệm kiểm tra cho anh ta cứ nửa tiếng một lần đến thăm. Nhiều cô còn bạo dạn hỏi anh ta đã có bạn gái chưa. Bởi vì đã quá quen thuộc nên tôi cũng chẳng để ý nhiều, chỉ thấy số nữ y tá đến phòng ngày càng giảm dần. Đôi khi đi ngang qua tôi, họ còn nhìn tôi với ánh mắt kỳ quái.

Bây giờ, tôi đang mang đồ ăn đến phòng cho Hàn Từ Quân. Mở cửa phòng bước vào tôi bỗng cảm thấy không khí ở đây có chút gì đó ngọt ngào.

Hàn Từ Quân ngồi trên giường, mặc quần áo bệnh nhân, mái tóc hơi rũ xuống, chân phải gác lên gối cao để tránh bị tụ máu theo lời bác sĩ. Ti vi mở một chương trình hài vui nhộn nhưng vẻ mặt anh ta chẳng có chút ý cười nào. Thấy tôi quay lại, Hàn Từ Quân tắt ti vi rồi nhìn tôi mức đồ ăn để trên bàn bỗng nhiên nói

- Triệu Nhã Đình?

Tôi qua loa trả lời: Có chuyện gì?

- Cô gọi tôi là gì?

Tôi theo quán tính trả lời: Biến thái

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chuyển biến bất ngờ

-Cô gọi tôi là gì?

-Biến thái.....

Không gian tĩnh lặng, tôi vội quay sang nhìn Hàn Tử Quân cứu vãn

-Ý của tôi là, vừa rồi đi mua đồ ăn cho anh tôi nhìn thấy một tên biến thái ha ha ha

Tiếng cười càng ngày càng nhỏ đi, vì tôi nhìn thấy chiếc điện thoại thân yêu của mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay Hàn Tử Quân

Hàn Tử Quân cười lạnh

-Vậy sao? Vậy còn cái này thì sao?

Tay anh ta cầm điện thoại đưa đến trước mặt tôi. Trên màn hình là một dãy số mà tôi còn nhớ hơn chính số điện thoại của mình, phía trên là hai chữ biến thái nổi bật cùng cái hình mặt tức giận.

Tôi liền đưa tay lấy điện thoại thì Hàn Tử Quân thu tay lại.

Tôi quát: -Trả điện thoại cho tôi

Hàn Tử Quân: -Không trả

Tôi đổi chiến thuật nhỏ nhẹ: -Hàn Tử Quân, mau trả điện thoại cho tôi đi mà

Hàn Tử Quân: Không thể nào.

Chết tiệt! Đây là rượu mới không uống muốn uống rượu phạt mà

Tôi nheo mắt nhìn Hàn Tử Quân với cái chân bó bột ngồi trên giường kia, xắn tay áo mỉm cười nói

- Đã vậy thì, đừng trách chị đây ác.

Nói xong liền xông đến chỗ Hàn Tử Quân, giăng điện thoại.

Đôi bên giằng co quyết liệt, Hàn Tử Quân mấy lần bị chạm phải vết thương mặt mày nhăn nhó nhưng vẫn cố giữ điện thoại của tôi

-Mau trả lại cho tôi.

-Không trả.

-Mau đưa đây...

-Không đưa.

-Hàn Tử Quân nguoi mà không trả ta sẽ...

Hàn Tử Quân vẻ mặt thách thức: -Sẽ làm cái gì?

Tôi cười nguy hiểm, đưa tay di động trên người Hàn Tử Quân

Hàn Tử Quân sắc mặt tối lại hỏi: -Nguoi muốn làm cái gì?

- Tôi muốn làm cái gì? Tôi đây chính là muốn...

Cửa phòng mở ra, hai y tá xinh đẹp ngồi ngồi cùng một một người phụ nữ trẻ xinh đẹp sáng chói đứng ở cửa mở to mắt nhìn chúng tôi

Lúc này tôi mới chú ý đến tư thế của tôi với Hàn Tử Quân. Anh ta bị tôi đẩy nằm trên giường, tôi ngồi trên người anh ta mà bi thảm nhất là tay của tôi đang để trên bắp đùi của anh ta □, rất chi là là mờ ám

Người phụ nữ xinh đẹp lấy lại bình tĩnh mỉm cười rực rỡ nói

- Cứ tiếp tục đi, cứ tiếp tục đi ha. Mẹ không nhìn thấy cái gì cả

Mẹ

Tôi choáng váng, người này không phải mẹ già nhà tôi. Vậy có nghĩa bà ấy là mẹ của Hàn Tử Quân

Tôi vội nhảy khỏi giường, lúc bước qua không may chân đá vào chỗ nào đó của Hàn Tử Quân làm anh ta đau đớn ôm lấy chỗ bị đá nhăn nhó kêu rên.

Tôi thề, thực sự là tôi không cố ý mà.

Tôi đứng ngoài cửa phòng nhớ lại chuyện vừa rồi mà liên tục đập đầu vào tường. Mấy người đi qua đều nhìn tôi với ánh mắt giống như tôi là người thần kinh vậy. Sự thật là vừa rồi tôi chỉ là muốn cầm cái chân bó bột của anh ta để uy hiếp mà thôi. Ai ngờ họ đột nhiên xuất hiện làm tôi cuống lên mới đã nhả vào chỗ đó. Căn bản lúc đầu tôi tưởng mình đá vào chân của Hàn Tử Quân, không ngờ lại đá vào chỗ đó.

Phản ứng đầu tiên của tôi là mặt đỏ bừng lên rồi chạy ra ngoài.

Nhưng mà tôi lại quên mất túi xách cùng điện thoại của mình đang để ở trong đó. Vì vậy, bây giờ tôi chỉ có thể quay lại đó lấy đồ, rồi xem thử tình hình của Hàn Tử Quân như thế nào.

Gần đến cửa phòng thì bên trong có người mở cửa đi ra. Người đó chính là người phụ nữ xinh đẹp vừa rồi mẹ của Hàn Tử Quân. Bà cũng sững sốt khi nhìn thấy tôi, sau đó bỗng dưng mỉm cười với tôi nói

- Cháu là bạn gái của Tiểu Quân phải không?

Tôi: Không phải ạ

Mẹ Hàn Quân: Ày dà, cháu không cần phải ngượng ngùng hay sợ cái gì cả. Nói thật thì ngày trước bác luôn lo lắng là Tiểu Quân không thích con gái, bởi vì từ nhỏ đến lớn nó chưa từng có người bạn gái nào cả. May mà giờ cháu cuối cùng cũng xuất hiện không thì..

Bên trong phòng bỗng có tiếng vọng ra

-Bà Hàn, bà còn chưa chịu đi sao? Ông Hàn đang đợi bà đó

Mẹ Hàn Tử Quân vội vã nói

-Lần sau gặp lại chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn nha, giờ bác phải đi rồi. Nhờ cháu chăm sóc Tiểu Quân hộ bác

Nói rồi vị phu nhân xinh đẹp vội vã chạy đi

Tôi ngăn người nhìn theo hình bóng phu nhân xinh đẹp kia đến tận lúc bà vào thang máy. Lúc vào thang máy bà còn quay lại nhìn tôi vẫy tay chào tạm biệt.

- phù phù phù..

Tôi đứng ngoài cửa lấy tinh thần để chuẩn bị đối phó với con yêu tinh ở bên trong.

Mở cửa, thò đầu nhìn vào bên trong, tôi xác định mục tiêu Hàn Tử Quân.

Anh ta đang ngồi trên giường đeo tai nghe, phía trước là cái máy tính mà trước khi đi Bắc Kinh Thiệu Minh đã mang đến cho anh ta.

Tôi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bước vào hướng ghế sofa đi đến nơi đồ của tôi ở đó. Đi đến trước giường anh ta, tôi liếc nhìn anh ta thì thấy anh ta vẫn vô cùng tập trung nhìn chiếc máy tính. Tôi tiếp tục nhẹ nhàng bước từng bước.

Cố lên, chỉ còn 5 bước nữa thôi.

- Triệu Nhã Đình

Tôi giật mình

-Có

Chết tiệt! Minh đây là bị anh ta luyện trở thành quân nhân luôn.

Đáng đứng của tôi bây giờ là vô cùng chuẩn kiểu chào của quân nhân. Vô cùng nghiêm túc, vô cùng mạnh mẽ trừ đôi chân đang run run phía dưới.

Hàn Từ Quân ngẩng đầu, bỏ tai nghe ra nghiêm nghị nhìn tôi.

Tôi ngượng ngùng bỏ tay xuống nói

- Giờ tôi phải về nhà, mẹ tôi gọi điện cho tôi nói tôi về nhà

- Vậy sao?

- Đ...úng

-Ồ, nhưng điện thoại của em đang ở chỗ tôi

(Sau chương này quan hệ giữa nam nữ chính sẽ tiến thêm một bước. Vì vậy mình sẽ đổi lại gọi là em thay cho cô)

Ý, sao mình lại quên mất cái này

- Là tối hôm qua, tối hôm qua mẹ tôi gọi cho tôi

Hàn Từ Quân vẻ mặt ngạc nhiên

- Nhưng trưa nay tôi mới nói chuyện cùng mẹ em. Bà nói tôi bảo em rằng bà sẽ đến thăm bà ngoại em. Bảo em cứ an tâm tiếp tục ở đây chăm sóc tôi

Mẹ ơi! Sao mẹ lại làm như vậy a?

- Là tôi nói lộn, là Triệu Huân phải là Triệu Huân, thằng bé gọi tôi về

Hàn Từ Quân sắc mặt tỉnh bơ

- Mẹ em còn nói Triệu Huân cùng lớp tổ chức du lịch ở thành phố B 3 ngày

Mẹ à, mẹ có cần khai báo đầy đủ như vậy không? Anh tại sao không nói luôn một lượt cho xong đi a

- Anh đây là xâm phạm đời tư của người khác

Hàn Từ Quân: -Ồ, tôi không giỏi luật cho lắm. Em có thể nói cho tôi biết tội này sẽ bị phạt ra sao?

- Phạt...

- Không ngờ em lại có trí tưởng tượng phong phú như vậy, mỗi người đều có một cái tên khác nhau: Lão nhị khúc, Heo tứ, Huân lưu manh, Mẹ xinh đẹp, Ba ba tuyệt vời,..., Bạn trai tương lai Ông Thiệu Minh

Tôi chạy đến lấy điện thoại nhưng không kịp, anh ta đã đọc đến chỗ đó.

Những người khác đều do đặc tính của họ mà tôi đặt tên cho từng người. Lưu Ly người mảnh khảnh tôi nhìn rất giống một miếng sườn chua ngọt nên tôi đặt là Lão nhị khúc, Lão tứ thì tham ăn như heo, Triệu Huân vốn dĩ rất lưu manh, riêng mẹ tôi là do bà tự đặt, ba ba tuyệt nhất là vì ông luôn lén cho tôi thêm tiền tiêu vặt,..., còn Thiệu Minh là do tôi nghĩ sau này sẽ theo đuổi anh ấy nên tạm đặt là Bạn trai tương lai Thiệu Minh. Không ngờ lại bị Hàn Từ Quân phát hiện.

Hàn Từ Quân thu ánh mắt trên điện thoại đặt vào người tôi, người anh ta tỏa ra những tia lạnh lẽo làm lưng tôi lạnh toát cứng đờ, chân theo bản năng lùi lại phía sau.

Ánh mắt của anh ta làm tôi sợ hãi.

Đột nhiên Hàn Từ Quân bật dậy tay hướng phía người tôi cầm tay của tôi kéo về phía anh ta.

- A...

- Bạn trai tương lai Ông Thiệu Minh?

- Tôi...

- Rốt cuộc là tôi chưa thể hiện rõ hay nào em quá phăng

Đây là muốn si nhục trí thông minh của tôi sao?

Tôi định lên tiếng thì có gì đó chặn miệng của tôi lại. Tôi trừng mắt nhìn đôi mắt đang nhắm phía trước. Đến tận lúc phía môi truyền đến cơn đau tôi mới bừng tỉnh nhận ra mình đang bị cưỡng hôn.

Đại khái là một nụ hôn răng môi lẫn lộn. Sau khi Hàn Từ Quân buông môi tôi ra thì nó đã sưng đỏ, lưỡi có cảm giác hơi đau. Hơi thở cả hai bên đều hỗn loạn, mặt anh ta chỉ cách tôi không đến 5 cm. Vì anh ta ngồi trên giường nên tôi bị anh ta chèn ép cúi đầu xuống ngang tầm của anh ta, gáy vẫn bị tay anh ta giữ chặt không thể nhúc nhích. Thực sự là không thể thoải mái ở cái tư thế này mà.

Hàn Từ Quân điều hòa xong hơi thở lên tiếng

- Đây là sự trừng phạt nhỏ dành cho em. Nếu còn có lần sau tôi sẽ không dễ dàng tha cho em như vậy đâu

.....

Tôi bước đi trên con đường quen thuộc quay về kí túc xá. Trong đầu không ngừng trình chiếu những hình ảnh vừa rồi.

Sau khi đưa ra lời cảnh cáo, Hàn Từ Quân thả tôi ra. Tôi thoát khỏi tư thế mệt mỏi đó đứng dậy, nhưng do đứng lâu lên hơi mất cân bằng suýt ngã.

- Em về ký túc xá trước đi. Điện thoại của em tạm thời tôi sẽ giữ, ngày mai sẽ có người mang đến. Còn nữa, ngày mai em không cần phải đến bệnh viện nữa, ngoan ngoãn ở trường đợi tôi. Sau khi giải quyết xong công việc tôi sẽ.

Hàn Từ Quân nhẹ nhàng thả ra từng chữ. Nhưng tôi gần như không nghe thấy gì cả. Trong đầu chỉ có một chữ chạy vòng quanh đại nã "chạy". Nghĩ vậy tôi không đáp lời Hàn Từ Quân cầm túi xách chạy khỏi phòng bệnh. Cô y tá kiểm tra hằng ngày theo thông lệ đến kiểm tra cho Hàn Từ Quân đứng tôi trước cửa, xe đẩy thuốc bị đẩy đổ thuốc rơi ra ngoài. Tôi lúng túng vừa nhặt vừa xin lỗi. Cô y tá nhìn tôi giận dữ nhưng chắc do muốn giữ thể diện trước mặt Hàn Từ Quân nên chỉ nhắc nhở một vài câu. Nhặt xong tôi đứng dậy cho cô y tá kia dạy bảo. Qua vai cô y tá đang cúi người xếp thuốc kia tôi chạm phải ánh mắt đen lấy của Hàn Từ Quân, tôi giống như nhìn thấy ma quay người bỏ chạy. Sau lưng là tiếng gọi của cô y tá, có lẽ chưa xả hết giận.

.....

Triệu Nhã Đình ơi là Triệu Nhã Đình, sao nguoi lại có thể hèn nhát đến như vậy. Đáng nhẽ nguoi phải vùng lên đánh tới tấp anh ta mới đúng.

Trời ơi! nụ hôn đầu của tôi vậy mà lại rơi vào tay tên ác ma biến thái đó. Hu hu hu...

.....

Sáng hôm sau quả nhiên tôi nhận được điện thoại, nhưng không phải chiếc điện thoại cũ thân yêu của tôi mà là một chiếc điện thoại mới in hình quả táo cắn dở. Sau khi mở nguồn thì tôi đầu tiên vào danh bạ điện thoại kiểm tra. Vẫn là số cũ của tôi, nhưng số điện thoại của Thiệu Minh thì không thể tìm thấy. Quan trọng nhất là Hàn Từ Quân đã đổi tên của anh ta trong danh bạ của tôi thành "Bạn trai Hàn Từ Quân"

Tôi nhìn chăm chăm mấy từ được dùng cỡ chữ to để viết trên màn hình còn kèm thêm một cái mặt trái tim ở cuối.

Đây gọi là quả táo ư???

Bỗng có một tin nhắn được gửi đến

" Không được phép thay đổi"

Lời nói cứng rắn, quyết đoán căn bản không cho tôi cái lại.

Tôi tần ngần nhìn chiếc điện thoại không biết phải làm gì thì lại một tin nhắn được gửi đến. Chỉ có hai từ nhưng nó lại khiến tim tôi đập loạn lên.

" Đợi anh".

Lời tác giả

Mình nhớ không nhầm thì theo như một bạn trên mạng từng nói đại khái là

" Không sắc không hay"

Vì vậy mình quyết định cho chút mờ ám, mập mờ vào truyện. Tuy từ ngữ có nhiều thiếu sót nhưng mong rằng các bạn sẽ vẫn tiếp tục ủng hộ mình nha. Hãy cho mình thêm ý kiến nữa.

Cám ơn các bạn nhiều. Chúc các bạn cuối tuần vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Gặp lại

Một tháng nhanh chóng trôi qua, thời tiết cũng bắt đầu lạnh hơn. Nhưng một người vẫn không có tin tức gì.

Không phải nói làm xong công việc sẽ đến tìm tôi sao. Vậy mà một tháng trôi qua, đến cái bóng của anh ta tôi cũng không có thấy. Nhưng mà, vì sao tôi lại nghĩ đến anh ta cơ chứ? Ày da, ày da Triệu Nhã Đình sao người suốt ngày suy nghĩ lung tung thế này?

-Nhã Đình, giáo sư đang gọi cậu kia.

Tôi giật mình, mở trừng mắt. Phía trước là khuôn mặt phóng đại của Luru Ly, tôi ngu ngơ trả lời:

- Hà?

-Hà cái gì? Cô đang gọi cậu kia.

Tôi bừng tỉnh, vội chỉnh quần áo đứng dậy

-Dạ.

-Triệu Nhã Đình, sao em lại lè mề như vậy?- Quế bà bà đẩy gọng kính liếc nhìn tôi

-Xin lỗi cô.

-Được rồi, em hãy mau trả lời câu hỏi.

Câu hỏi? Tôi cúi đầu nhìn Luru Ly đẩy nhẹ tay cô, thấp giọng nói:

-Câu hỏi gì vậy?

Luru Ly cúi thấp đầu, hai mắt bị thương nhìn tôi, nhẹ giọng trả lời:

-Minh không biết, từ nãy đến giờ mình lên QQ, không nghe thấy gì cả.

Tôi mím môi, ngẩng đầu nhìn vị giáo sư đáng kính trên kia, cười thực nữ nói

-Thưa cô, em không nghe rõ câu hỏi. Cô có thể nhắc lại lần nữa được không ạ!

Đúng lúc này chuông hết giờ vang lên.

Quế bà bà căn bản không thèm nhìn tôi, liếc danh sách lớp nói

-Luru Ly, Triệu Nhã Đình hai em về chép 200 lần bài học ngày hôm nay cho tôi.

Nói rồi xách cặp đi ra, đi đến cửa bỗng dừng Quế bà bà quay lại nhìn tôi nói tiếp:

-Triệu Nhã Đình.

Tôi: Dạ.

-Lần sau nếu có ngu gât thì đừng nên nói nhiều.

Tôi: Dạ?

Quế bà bà không trả lời đẩy gọng kính bước ra khỏi phòng học.

Cả phòng học bỗng cười ầm lên. Tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì?

Đại bà tám bàn trên Lô Nhị quay xuống vừa cười vừa nói:

-Triệu Nhã Đình, thật không ngờ cậu lại có cái tật xấu này ha ha ha. Cậu không biết gì sao?

Tôi lắc đầu.

-Ha ha ha, vừa nãy cậu vừa ngủ gật vừa nói lung tung, cái gì nhỉ a "Biến thái ta bóp chết lão nhĩ nhà ngươi" ha ha rồi lại còn cái gì mà "ngươi dám cướp nộ hồn đầu của ta, ta phải giết ngươi"....

Lưu Ly bên cạnh tôi kích động ôm bụng cười lăn lóc hết đập bàn thì chuyển sang đập ghế

Tôi...

Rốt cuộc thì tôi đã gây ra chuyện gì thế này?

-Tiểu Đình, rốt cuộc là cậu có chuyện gì mà ngày nào cũng than ngắn thở dài như vậy là sao? Cậu không chán nhưng mình cậu cũng thấy ngắn đến tận cổ rồi.

Lưu Ly đi đằng sau tôi than vãn.

Tôi tiếp tục thở dài, chọn một bàn để đồ ăn xuống.

Tĩnh tĩnh...

Lưu Ly kết thúc cuộc cãi nhai, lấy điện thoại ra xem. Bỗng dưng Lưu Ly hét lên

-Á...

Tôi ngẩng đầu nhìn Lưu Ly hai mắt đang tròn tròn nhìn chăm chăm điện thoại, hỏi

-Sao vậy?

Lưu Ly: Á...

-Có chuyện gì?

Lưu Ly: a

Tôi giật điện thoại xem. Trên màn hình là gương mặt quen thuộc của người biến mất cả tháng trời Hàn Tử Quân. Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen sang trọng, bộ dạng trông có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt thì lạnh lùng nhìn phóng viên xung quanh. Đứng bên cạnh là Uông Thiệu Minh cũng mặc âu phục.

Người thừa kế nhà họ Hàn, đại thiếu gia Hàn Tử Quân đã thành công kí hợp đồng với công ty As - công ti đứng đầu về ngành It ở Bắc Kinh...

Tôi ngăn người nhìn điện thoại. Hóa ra một tháng nay anh ta đến Bắc Kinh sao? Vì vậy mới không liên lạc với mình.

- Thiên ơi! Anh ấy thành công rồi, thành công rồi ha ha ha...

Lưu Ly xô ghế ngồi, đứng bật dậy vui sướng hò hét như vừa trúng xổ số

-Tiểu Đình, anh ấy thành công rồi, thành công rồi...

Lưu Ly kích động cầm tay tôi vui mừng nói. Tôi ngượng cười

Lưu Ly: Mình biết chắc chắn là anh ấy sẽ làm được mà

Thành công rồi sao? Đây là lý do khiến anh ta không liên lạc với mình? Nhìn dáng vẻ này của anh ta có vẻ đang rất mệt mỏi thì phải?

Không đúng, anh ta có làm sao thì liên quan gì đến tôi? Tại sao lại để ý đến việc của người khác làm cái gì? Thật là.

- Tiểu Đình?

- Hà?

- Cậu nghĩ cái gì mà thất thần như vậy? Cuối cùng mình cũng hiểu vì sao mấy tuần nay cậu toàn làm cái vẻ mặt đó. Hóa ra là biết Hàn Tử Quân đi Bắc Kinh nên mới suốt ngày buồn chán, than ngắn thở dài thở dài. Sao rồi? Thấy nhớ người ta sao?

Tôi cốc đầu Lưu Ly

-Nhớ sao với răng cái gì, bớt suy nghĩ lung tung đi bạn. Sao tớ phải nhớ anh ta?

-Thật vậy chẳng? Thế sao hai tai cậu lại đỏ như vậy? Hà?

Tôi chợt dạ đưa tay lên sờ tai

-Làm gì có, cậu thật vô văn.

Lưu Ly về mặt gian tà:

-Nói thật đi, hai người rốt cuộc là đã đến đâu rồi?

Tôi: Đến cái gì mà đến, cậu đó bớt nói nhảm đi. Mình đi trước đây. Ăn tiếp đi nha, bye bye

Tôi đứng dậy khoác cặp đi.

Lưu Ly nói vọng theo: Đi đâu vậy?

Tôi: Thư viện.

Lưu Ly lăm nhăm phía sau: Đại đã cậu còn chưa trả lời câu hỏi của mình. Rốt cuộc là hai người đến giai đoạn nào rồi? nè...

Tôi nhìn thẳng phía trước đi, coi như không nghe thấy gì.

Vì là thời tiết mùa đông lạnh giá nên sinh viên đều chui ở trong chăn ấm áp nên đường đi ít người qua lại. Đi ngang qua sân tập, tôi dừng bước, nhìn về khoảng sân rộng phía trước không một bóng người. Bỗng cảm thấy có cái cảm giác kỳ quái xuất hiện.

Rốt cuộc thì tôi bị làm sao thế này? Chẳng lẽ giống như Lưu Ly nói, tôi đây là đang thích Hàn Tử Quân sao?

Đại não của tôi rối loạn lung tung lên. Một bên nói:

"Triệu Nhã Đình, người thích anh ta rồi "

Một bên lại nói

" Không đúng, người đây là muốn trả thù hấn vì đã cướp nộ hôn đầu của người. Người không có thích anh ta "

"Sao lại không thích anh ấy? Hàn Tử Quân vừa đẹp trai lại còn tài giỏi,..."

"Đẹp trai thì làm được cái gì? Chỉ hại sau này suốt ngày chêu hoa ghẹo nguyệt, chứ được ích lợi gì? Người không thích anh ta "

"Người thích anh ta "

"Không thích "

"Thích "

"Không thích "

"Thích "

.....

-Dừng!

Tôi vỗ vỗ má, gãi gãi đầu bình ổn suy nghĩ lại đi đến thư viện.

.....

Sau khi chọn xong một đồng sách liên quan đến môn học mà giáo sư bảo tôi chọn một góc yên tĩnh gần cửa sổ ngồi trên.

Nhìn trang giấy dày đặc chữ mà hai mắt tôi gần như híp lại. Lúc tôi sắp gục xuống bàn một bóng to lớn ngồi xuống phía đối diện tôi. Tôi tò mò ngẩng đầu lên nhìn

1 phút trôi qua,...

Tôi giữ nguyên tình trạng há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn người đối diện. Người đó thế nào lại là Hàn Tử Quân.

Anh ta bên trong mặc một chiếc áo len màu đen, áo khoác bên ngoài tùy ý, chăm chú nhìn chiếc máy tính trước mặt.

Có vẻ giống như biết tôi

đang nhìn anh ta, nên anh ta đưa mắt nhìn tôi. Tôi giống như chợt dạ cúi đầu nhìn sách. Một lúc sau lại cảm thấy mình ngu ngốc. Vì sao phải sợ anh ta? Thế là tôi lại ngẩng đầu nhìn đúng lúc chạm vào ánh mắt mơ hồ có ý cười của anh ta.

Tôi: Anh không phải đang ở Bắc Kinh sao?

Hàn Tử Quân: Sáng nay vừa về tới

Tôi tỏ ra đã hiểu à một tiếng rồi lại tiếp tục đọc sách. Nhưng cúi đầu nhìn những dòng chữ chi chít nên không được bao lâu thì hai mắt của tôi đã nhíp lại. Lúc tôi mở mắt thì ánh nắng màu vàng buổi chiều đã chiếu vào. Tôi ngẩn người một lúc nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ rồi mới đưa tay theo thói quen lau khóe miệng.

Khoan đã, Hàn Tử Quân anh ta đang ở đây.

Tôi bật dậy, mặt rời khỏi bàn học hai mắt chăm chăm nhìn phía đối diện.

Thật là may, Hàn Tử Quân lúc này cũng đang gục mặt xuống bàn ngủ say xưa, có lẽ anh ta thực sự mệt mỏi.

Tôi nhìn xung quanh thư viện cũng chỉ còn lác đác vài người. Do tôi chọn góc khuất ngồi lên không có ai để ý đến chúng tôi.

Nhìn đồng hồ tôi giật mình, không ngờ là tôi đã ngủ hơn hai tiếng đồng hồ.

Hàn Tử Quân đối diện vẫn không có động tĩnh gì. Nhưng mà nhìn anh ta lúc này thật là...ngây thơ đúng chính là ngây thơ, chẳng bù cho lúc tỉnh thâm trầm đến mức đáng sợ. Tại sao lông mi của anh ta có thể dài như vậy ta? Hình như còn dài hơn cả của tôi, da cũng trắng nữa. Cái tên này thực sự không biết người có phải là con trai hay không nữa, lông mi còn dài hơn cả con gái...

Mắt Hàn Tử Quân đột nhiên mở ra nhìn tôi, hai mắt nhìn nhau. Hàn Tử Quân giọng điệu mệt mỏi lên tiếng

-Em muốn làm gì?

Tôi muốn làm gì???

Lúc này tôi mới nhận ra mặt của tôi đang dí sát với mặt của anh ta. Tôi vội vàng tránh ra xa, ngồi phịch xuống ghế. Tôi bỗng cảm thấy có cái gì đó từ trên vai tuột xuống. Xoay người nhìn thì thấy một chiếc áo khoác màu đen ở dưới đất. Là áo của ai vậy ta? Tôi nhặt chiếc áo lên thổi bụi, người đối diện bỗng lên tiếng

-Đó là áo của tôi

-Hả?

-Vừa rồi em luôn miệng kêu lạnh

Vì vậy lên anh ta đã lấy áo đắp cho tôi?

-Thật xin lỗi, đã làm áo của anh bẩn mất rồi

Hàn Tử Quân nhướn mày -Vậy hãy tạ lỗi đi.

-Hả?...

- Không phải em muốn xin lỗi tôi hay sao? Tôi hiện tại đang cảm thấy rất đói

Tôi ngáy người.Hàn Tử Quân đứng dậy cất dọn đồ rồi nhìn tôi.

-Mau đi ăn cơm thôi, đồ ngốc!

.....

Tình cảnh bây giờ là tôi ngồi một góc trong căn tin, trước mặt là món sườn chua ngọt mà tôi thích nhất. Ngồi đối diện với tôi là Hàn Tử Quân.

Trong khi Hàn Tử Quân bình thản, nhồm nhồm ăn từng miếng cơm. Còn tôi tuy đồ ăn ngon ở trước mặt nhưng lại sợ sệt đưa mắt nhìn xung quanh.

Bóp một nhát, đầu cúi thấp hướng trán tôi đánh xuống

-Ngó nghiêng lung tung cái gì? Còn không mau ăn cơm

Tôi uất ức xoa trán cảm hận nhìn người phía trước

-Tôi chỉ muốn xem có ai chụp trộm không thôi mà

Hàn Tử Quân dừng đầu nhìn tôi nói

- Lo ăn cơm đi, đừng để ý lung tung

Tôi: Anh không sợ mọi người sẽ bàn tán sao?

Lần này Hàn Từ Quân đặt hẳn đũa xuống nhìn tôi

- Bàn tán cái gì?

Tôi: Thì... chính là...

- Chính là cái gì?

Tôi: -Họ nói chúng ta...

-Chúng ta làm sao?

Tôi cúi thấp đầu xuống gầm bàn đỏ mặt nói: Họ nói chúng ta đang yêu đương

Im lặng kéo dài...

Tôi sốt ruột ngẩng đầu lên nhìn Hàn Từ Quân

Hàn Từ Quân hai tay để trên bàn nghiêm túc nhìn tôi

-Chúng ta không yêu đương bao giờ?

Hả? Anh ta đây là có ý gì?

Tôi khó hiểu nhìn Hàn Từ Quân

Bỗng anh ta nhòm người lên khỏi ghế, tay đột nhiên về hướng tôi kéo gáy của tôi lại.

....

Ý

:(

Ai có thể giải thích cho tôi biết việc gì đang xảy ra hay không?

Tôi hai mắt tròn tròn, người cứng đờ như bị điểm huyết nhìn người đối diện.

Phía trước là một đôi mắt đang nhắm nghiền, mũi của Hàn Từ Quân cọ cọ vào mũi của tôi, khoảng cách giữa hai chúng tôi gần đến nỗi tôi có thể nhìn rõ từng sợi lông mi, nhìn thấy làn da trắng không tì vết của anh ta. Bì thăm hơn nữa là.... môi của anh ta đang ở trên môi của tôi liếm liếm..

(Bì kịch, sao có thể nói là liếm liếm được vậy Tiểu Đình? Vậy chẳng khác nào nói nam chính ngọc thụ lâm phong, người gặp người yêu nhà chúng ta là....)

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hỗn chiến

Sau khi Hàn Từ Quân buông tôi ra, tôi căn bản không để ý thái độ cùng lời nói của người đối diện nào đó. Mà chạy vèo ra khỏi căn tin, về thẳng kí túc xá lên giường trùm chăn.

Mẹ ơi! Kích thích không thể chịu nổi mà. Tại sao lúc đó mình lại ngồi ngây như khúc gỗ mặc kệ anh ta hôn mà không làm gì cả? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Phiên bản lời thoại của Quỳnh Dao một lần nữa được tiếp diễn

Đúng lúc này, bản nhạc sứ thanh hoa quen thuộc bỗng vang lên. Tôi giật mình mở chăn ra, tay chân luống cuống run run móc điện thoại trong túi áo ra.

Có lẽ do quá xúc động nên còn đánh rơi cả điện thoại xuống đất. Tôi loay hoay cúi xuống nhặt. Nhìn tên trên màn hình điện thoại, tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng có chút thất vọng mơ hồ

-Mẹ?

- "Tiểu Đình, sao rồi?"

-Cái gì sao rồi ạ?

Tôi khó hiểu hỏi lại

- "Còn giả vờ giả vệt cái gì? Con với cậu ta sao rồi?"

-Cậu ta gì ạ?

- "Ày da, có phải con lại giận đối với người ta rồi, đúng không? Thật là, mẹ đã nói với con rồi phải nhẹ nhàng..."

-Dừng, dừng... Mẹ đang nói cái gì vậy? Con chẳng hiểu cái gì cả?

- "Không hiểu cái gì mà không hiểu? Con không cần phải giả ngốc nữa. Con còn định lừa ai, con tốt nhất nhớ rõ mẹ là người sinh ra con đó. Còn định lừa mẹ sao? Nói mau con với cái cậu tên Hàn... Hàn cái gì đó đến đâu rồi? Bao giờ mới dẫn về nhà cho mẹ xem mặt?"

Tôi chán nản vỗ chán

-Mẹ, người ta tên là Hàn Tử Quân là Hàn Tử Quân, không phải là Hàn Hàn gì cả. Với lại con đã nói bao nhiêu lần rồi, con với anh ta căn bản không có quan hệ gì. Mẹ bớt suy nghĩ lung tung đi.

- "Con nhỏ này, người vẫn còn muốn lừa mẹ sao? Không có gì? Không có gì mà sáng sớm đã cầm điện thoại của người sao?"

-Mẹ, không phải con đã nói rồi sao? Đó là bởi vì ba mẹ của anh ta ở nước ngoài, bạn bè lại bận rộn đi công tác, anh ta lại còn bị gãy chân nên con mới đến bệnh viện giúp đỡ anh ta mà thôi...

- "Không cần giải thích nữa. Cuối tháng này không phải được nghỉ sao? Không cần biết là người với cậu ta ra sao, người nhất định phải dẫn cậu ta về đây cho mẹ người của người xem mặt. Đến lúc đó nhất định phải cho lão già kia tức chết mới được. Như vậy đi...tút tut "

- Mẹ... mẹ...

Thật là điên đầu mất thôi!!!

Tôi bực tức vò đầu, bứt tai, lăn lộn trên giường

-Tiểu Nhã Đình a~~

Tôi nổi da gà

Lưu Ly: Thật không ngờ Tiểu Nhã Đình nhà chúng ta lại có sức hút như vậy a-~?

????

Lão đại: Không cần phải làm về mặt đó làm gì? Chúng cứ còn ở trên mặt cậu đấy

Tôi xoa mặt

Lão tứ: Vẫn muốn giả ngây ngô môi đã sưng như hai miếng laps xường

Tôi chột dạ mím môi, lúc này mới phát hiện môi có chút rát rát. Tôi chửi thầm người nào đó trong đầu. Thật là biến thái mà, đây phải gọi là cắn môi đúng hôn cái PP ấy.

Tuy nhiên, phải đối phó với ba người này cái đã

Tôi: Lão tứ, cậu lại đối rồi đúng không? Sao cậu có thể tưởng tượng môi mình là laps xường hả?

Lão tứ xoa bụng oán giận nhìn hai người kia: Phải rồi, mình còn chưa ăn xong, hai người kéo mình về làm gì?

Bốp

Một cục u mọc trên đầu lão tứ, hung khí là bàn tay đang nắm chặt kiềm chế tức giận của lão đại

Lão đại: Làm chính sự

Lão tứ □: Đã biết

Lưu Ly hướng tới: Bớt đánh trống lảng đi. Tội này thấy hết rồi

Lão đại: Còn không thành thật...

Rắc... rắc...rắc

Mẹ ơi!

Tôi sợ hãi nhìn lão đại khởi động

(tác giả: hình như mình quên không giới thiệu, lão đại nhà chúng ta là đại đen karate đó nha. Không cần thận là mất răng ăn cháo như chơi)

Vì vậy, tôi chỉ có thể thành thành thật thật khai báo

.....

Lưu Ly: Thần tượng của tôi, anh thật là dũng mãnh quá đi!

Lão đại: Soái ca quá đi!

Lão tứ: Đói quá đi!

!!!!!!

Bốp

Bốp

Bốp

Ba cục u vinh hạnh xuất hiện trên đầu lão tứ

Lưu Ly vẽ mặt đầy hứng thú hỏi tôi: Vậy phản ứng của cậu lúc đó thế nào?

Tôi: Cái này cũng phải nói sao?

Lão đại: Đương nhiên

Tôi: Chạy thôi

!!!!

Bốp

Tôi hét to: Sao lại đánh mình?

Lão đại: Đánh cho máu nó lên não đi

Lưu Ly: Đánh là đáng lắm, cậu là đầu gối hay sao mà bỏ chạy. Không những vậy, hai lần đều bỏ chạy nữa

Tôi uất ức: Đồ trọng sắc khinh bạn. Sao hai người lại bênh hấn ta chứ? Đáng nhẽ giờ hai người phải hùng hổ tìm Hàn Tử Quân tính sổ giúp mình chứ.

Lưu Ly: Tính sổ cái đầu nhà người. Ta nói cho người biết, nếu việc này mà lộ ra ngoài thì 99% lũ con gái của cái trường đại học A này sẽ tìm đến mày tính sổ.

Tôi run run

"9...99% mẹ ơi! không phải chứ?"

Lão đại: Không kể còn cái đám nam nhân giới tính có vấn đề kia nữa

OMG!!!!

Lão tứ đang ngồi ôm máy tính bỗng la thất thanh, nhìn chúng tôi tay chỉ chỉ vào máy tính

Cả ba lao đến chỗ máy tính nhìn chăm chú

□

????

Có ai có thể giải thích cho tôi, vì sao tin tức có thể truyền đạt nhanh chóng đến mức chóng mặt như vậy không?

Sự việc diễn ra cách đây chưa đầy ba mươi phút, mà hơn chục tấm ảnh đã được trưng bày trong bảng tin của trường. Tuy ảnh mờ nhưng vẫn có thể nhận ra người nam là Hàn Tử Quân, tỉ lệ xem tăng một cách chóng mặt.

Vậy là đôi tôi tiêu tùng rồi sao? 99% nữ sinh cùng với đám tạm gọi là nhân yêu kia đến tìm tôi tính sổ thì tôi sẽ ra sao đây?

-Phải làm sao bây giờ? phải làm sao đây?...

Tôi nước mắt lưng tròng nhìn ba người kia

Bỗng có tiếng người xông xáo bàn tán bên ngoài hành lang, tiếp sau đó là tiếng gõ cửa

-Là phòng này sao?

- Đúng rồi, là phòng đấy. Hôm qua mình mới gặp cô ta đi vào phòng này

Cộc cộc cộc

-Triệu Nhã Đình, cô mau ra đây

-Mau ra ngoài

....

Tôi đứng ngồi không yên, nhìn về phía cửa phòng

Lão đại: Để mình ra đó nói chuyện cùng bọn họ

Lưu Ly: Bên ngoài đông như vậy, một mình cậu làm sao chống đỡ

Lão đại: Vậy phải làm sao? Bọn họ có vẻ sắp phá cửa vào rồi

(Tác giả: Công nhận độ mê trai quá kinh khủng)

Bên trong rơi vào im lặng, phía bên ngoài thì liên tục gõ cửa, dần dần chuyển sang đập cửa. Giọng nói cũng to hơn, thể hiện rõ sự mất kiên nhẫn.

-Sao không có ai mở cửa? Hay không có ai bên trong?

Lão tứ: Hay gọi dì quản lý

Lão đại: Vô ích thôi, giờ đang là giờ nghỉ mấy người đó đến căn tin rồi còn đâu.

Lưu Ly vỗ tay cái bốp một nhát, hét lên

-Có cách rồi

Chúng tôi hốt hoảng bật mồm Lưu Ly lại

Phía bên ngoài

-Bên trong có tiếng động, chắc chắn là có người ở trong phòng. Triệu Nhã Đình, mau mở cửa nói chuyện, nếu không chúng tôi sẽ phá cửa đó...

-Chết tiệt!

Lão đại chửi thề một tiếng Tôi hướng Lưu Ly hỏi nhỏ

-Cậu có cách gì mau nói đi

Cả ba trông đợi nhìn về phía Lưu Ly

-Cách duy nhất bây giờ là cậu

Lưu Ly chỉ tay vào tôi

-Minh- Tôi sẽ sống lấy tay chỉ lại mình

Lưu Ly gật đầu

-Đúng, là cậu

Lão đại sốt ruột: Có cách gì mau nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa

Lão tứ: Đúng đó, mau nói đi. Minh đói sắp chết rồi nè

Bóp Bóp Bóp

Thêm ba cục u chiếm chệch nằm trên đầu lão tứ

Lưu Ly: Cậu hãy gọi điện cầu cứu Hàn Tử Quân đi

Tôi: Há?

Lão đại: Như vậy có ích gì?

Lão tứ: Phải đó, có ích gì?

Lưu Ly: Các cậu thử nghĩ xem, bọn họ là vì ai mà tới?

Cả ba suy nghĩ, rồi gần như cùng nhau đồng thanh trả lời: Hàn Tử Quân

Lưu Ly: Chính xác. Chính vì vậy, chúng ta cần phải tìm Hàn Tử Quân để anh ấy ra mặt giúp đỡ chúng ta

-Ồ

Lưu Ly: Ô, à cái gì? Còn không mau gọi đi

Lão đại, lão tứ: Nhanh gọi đi

Dưới sự hối thúc của ba người kia, tôi lúng túng lấy điện thoại ra nhấn gọi

-Sao rồi? sao rồi?

-Vẫn đang rung chuông, nhưng ồn quá không nghe thấy gì

Bên ngoài vẫn tiếp tục đập cửa, tôi thật sự cảm thấy cần phải trao giải nhất sự chịu đựng tốt nhất cho cánh cửa đáng thương kia

Lưu Ly: Mau ra ban công

Thế là cả ba di chuyển về phía ban công

Vừa mở cửa, chưa kịp bước ra ngoài thì từ bên trên bỗng đổ xuống thứ nước vàng vàng nhớt nhớt là trứng gà đã được đập vô khuấy đều.

Cả ba vội đóng cửa lại, sợ hãi đi vào một góc

Đúng lúc này thì đầu dây bên kia cuối cùng cũng nhấc máy, một giọng trầm khàn khàn mang theo sự uể oải mệt mỏi

-"Alô?"

-Hàn Tử Quân, anh có thể đến đây gấp được không?

Ba người kia tròn mắt nhìn tôi nhỏ giọng uy hiếp "Đến, nhất định phải đến"

- Anh nhất định phải đến, ngay bây giờ

Phía bên im lặng khoảng hai phút rồi lên tiếng

-"Đến đâu?"

- Là...kí túc xá...kí túc xá nữ, anh mau đến đây nhanh lên

Lại im lặng

- "Tôi sẽ đến, nhưng với một điều kiện"

Tôi sốt ruột nhìn cánh cửa sắp bị phá tung hét lên

- Đừng nói là một, mười điều hay một trăm điều cũng được

Lần này bên kia rất nhanh chóng trả lời

- "Được, tôi sẽ đến ngay"

Cúp máy, cả đám nhìn tôi mong chờ

- Anh ta nói, sẽ đến ngay

Phù.

Cả đám thở phào nhẹ nhõm, nhưng không được bao lâu thì cánh cửa phòng ngủ cuối cùng sau một hồi chịu đựng cũng dơ tay đầu hàng với lực tác dụng quá lớn từ bên ngoài.

Một đám người xông vào, dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp theo kiểu cơ bắp. Cơ bắp lớn giọng nói

- Ai là Triệu Nhã Đình bước ra đây

Tôi sợ hãi, định lên tiếng thì lão đại bỗng bước lên lớn giọng nói

- Là tôi

Tôi kinh ngạc muốn lên tiếng phủ nhận thì Lưu Ly kéo tay tôi, nhỏ giọng nói

- Im miệng

- Cô là Triệu Nhã Đình

Lão đại không chịu kém hùng hồn trả lời: Phải

Đúng lúc này, một người trong đám đông bỗng lên tiếng, chỉ tôi nói

- Không đúng, cô ta mới là Triệu Nhã Đình. Tôi đã từng gặp cô ta.

Tôi nhận ra người này, cô ta không là người theo đuôi của Trương Huyền, La gì đó sao?

Cơ bắp nhìn tôi cười khinh bỉ

- Sao vậy? Ngay cả tên mình cũng không dám nhận sao?

Tôi cũng không thể làm con rùa rụt cổ được. Vì vậy, tôi bước lên phía trước vỗ vỗ vai lão đại nói

- Cảm ơn

Lúc này, tôi thức sự cảm nhận được mình thật may mắn khi có những người bạn như vậy.

Rồi tôi quay ra nhìn đám người kia, ánh mắt dừng lại phía La gì đó

- Ấy da, đây không phải là người hay đi sau làm cái đuôi của Trương Huyền sao? Hình như tên là La la gì đó tôi cũng không nhớ rõ cho lắm

Lưu Ly phía sau tôi phì cười, mấy người đi sau cơ bắp cũng không nín được cười ra tiếng

La gì đó tức giận, đỏ mặt tía tai nhìn tôi không nói được lời nào, quay sang nhìn mấy người bên cơ bắp nói

- Cười cái gì mà cười, cảm miệng hết cho tôi

Một người trong đó nghe La gì đó nói tức giận quát lại

- La Như, cậu có quyền gì mà nói chứ. Cô ta nói không đúng sao? Cậu không phải ngày nào cũng phe phẩy cái đuôi đi theo con nhỏ Trương Huyền à?

-Mây...

Mấy người theo phe La gì đó, à La Như cùng phe cơ bắp bắt đầu nảy sinh nội chiến

Một số người theo đà hướng chúng tôi đánh tới. Trận đấu bắt đầu khai chiến

La Như lao về phía tôi giờ võ mèo cào (ý nói móng tay) bị tôi cầm chổi lông gà quật túi bụi.

Mấy người xông về phía lão đại liền liên tiếp bị hạ đo ván. Lưu Ly dùng chổi cán dài quật mấy người kia. Riêng lão tứ cầm xẻng nấu ăn cỡ bị cũng vung xoong làm vũ khí.

Lúc này, cơ bắp đứng yên nghỉ giờ bỗng lao về phía lão đại. Hai người ngang sức ngang tài.

Do quá đông kẻ địch nên người tôi cũng dần bị đánh trúng.

Màn hỗn chiến lộn xộn: từ chổi lông gà,..., đến bàn chải đánh răng cùng chổi rửa bồn cầu cũng trở thành vũ khí chiến đấu.

Không khí hỗn loạn, đầy kịch tính cứ như vậy diễn ra cho đến khi một giọng nói quen thuộc vang lên

-DỪNG LẠI

Lúc đó, tôi đang bị La Như đè xuống dưới đất cào cào. Đương nhiên tôi cũng không chịu thua tay cào cào lại, co đầu gối đá về phía trước đánh vào lưng của La Như đang ngồi trên người tôi. Khi có tiếng hét mọi hoạt động đều dừng lại.

Tôi nằm dưới đất neho mắt nhìn bóng dáng cao lớn đang đến gần mình. Đến lúc tôi nhận diện rõ người đó là Hàn Tử Quân thì anh ta đã bước đến cạnh tôi, về mặt xám xịt.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Leo núi?

-Tiểu Quân, em là một học sinh xuất sắc của trường chúng ta. Vậy vì sao lại để cho việc bê bối này xảy ra? Tôi thật sự là không thể hiểu nổi nữa.

Hiệu trưởng đáng kính Hoàng Nhạc Hoa, đầy gọng kính nhìn Hàn Tử Quân ánh mắt khó hiểu.

-Còn em? Triệu Nhã Đình, năm nay em mới là tân sinh viên vậy mà lại gây chuyện, đánh nhau trong ký túc xá, em muốn tôi xử phạt em như thế nào đây?

Một luồng ánh sáng sắc bén chiếu lên người tôi khiến tim tôi run lên. Đánh nhau trong trường học, nhẹ thì phải kỉ luật, nhưng nếu không may sẽ bị đuổi học đó. Tôi không muốn bị đuổi học đâu, nếu mẹ già ở nhà biết được nhất định sẽ mang tôi ra rút da lột xương mất. Tôi không muốn như vậy đâu.

-Em...em..

Hàn Tử Quân ngồi bên cạnh tôi bỗng lên tiếng:

- Hiệu trưởng Hoàng, việc lần này xảy ra là do lỗi của em, em quá nóng vội đã khiến cô phiền lòng rồi. Em sẽ chịu trách nhiệm xử lý chuyện này. Còn nếu như cô muốn phạt, vậy thì xin cô hãy phạt em.

Đúng, đúng tất cả đều là do anh ta gây ra, hãy phạt anh ta đi. Đừng đuổi học tôi mà.

Tôi hướng ánh mắt cầu xin đến vị hiệu trưởng đại nhân xinh đẹp kia.

-Việc này đương nhiên em sẽ phải tự mình giải quyết. Còn về việc quyết định có phạt hay không, phạt ai sẽ do tôi quyết định....

Tôi tuyệt vọng cúi đầu, Hàn Tử Quân bên cạnh cũng im lặng không nói gì. Không gian rơi vào tĩnh lặng, tôi chỉ có thể chuẩn bị tinh thần nghe bản án tử hình.

Đúng lúc này có tiếng mở cửa, một giọng nói ngọt ngào có chút quen thuộc vang lên.

-Tiểu Hoa à?

Hiệu trưởng Hoàng run run ngẩng đầu nhìn người mới tới.

Tôi cũng xoay người nhìn người phía sau, là một vị phu nhân xinh đẹp vẻ mặt tươi cười đang hướng chúng tôi đi tới.

-Tiểu Quân, Tiểu Đình sao hai đứa cũng ở đây?

-Phù..

Tôi thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng hiệu trưởng

-Mọi ngày thấy gan của em cũng không nhỏ, sao hôm nay lại sợ đến mức nói không lên lời?

-Cái gì mà nói không lên lời? Việc này xảy ra không phải một phần là do công của anh sao? Nhờ anh mà tôi không những được tận mắt chứng kiến mà còn được tham gia đánh ghen hội đồng đó.

Hàn Từ Quân nghe tôi mắng mà không có chút tức giận, ngược lại vẻ mặt đầy ý cười hiện lên càng rõ hơn. Tôi nhìn mà tức đến mức hơi thở phập phồng mà không biết phải làm gì để hả giận,

Hàn Từ Quân vẻ mặt đầy ôn nhu nhìn tôi nói:

- Được rồi, mau đi bôi thuốc, nếu không sẽ để lại sẹo.

Nói rồi, anh ta kéo tay tôi đi, tôi muốn rút tay ra nhưng dùng hết sức cũng không thể nào rút tay ra được.

-Ngoan, đi theo tôi!

Nghe anh ta nói khiến tôi bất giác không kháng cự nữa để mặc anh ta kéo đi.

Sau khi băng bó xong xuôi, Hàn Từ Quân đưa tôi về ký túc xá. Trên đường đi cả hai đều im lặng không nói gì. Tôi căn bản không để ý bởi vì việc đáng lo ngại nhất bây giờ là không biết Hiệu trưởng Hoàng sẽ xử lý tôi ra sao. Nếu thực sự bị đuổi học thì sẽ rất thảm mà.

- Không cần phải lo lắng đâu?

Người bên cạnh đột nhiên lên tiếng làm tôi giật mình, theo bản năng hỏi lại.

-Lo lắng cái gì?

Hàn Từ Quân đột nhiên dừng lại, tôi cũng bất động nhìn anh ta.

Anh ta đưa tay xoa đầu tôi, giọng nói có đôi chút dịu dàng

-Đồ ngốc, không cần phải lo lắng. Mọi chuyện tôi sẽ giải quyết ổn thỏa. Được không?

Tôi ngăn người trước hành động của Hàn Từ Quân, ngoan ngoãn trả lời

- Được

Hàn Từ Quân nghe được đáp án thì vui vẻ xoa đầu tôi rồi cầm tay của tôi dắt đi

Còn tôi? □, bệnh mê trai đột ngột tái phát đầu óc mơ màng dừng lại ở hình ảnh lúc Hàn Từ Quân cười, để mặc anh ta nắm tay mình dắt về ký túc xá.

Ký túc nữ xá ồn ào, náo nhiệt bỗng hôm nay yên tĩnh đến lạ thường.

Hàn Từ Quân đưa tôi đến trước cổng ký túc xá, dặn dò việc thay thuốc này nọ, rồi đợi đến khi tôi đến cửa phòng nhìn xuống dưới thì anh ta mới đi về.

Cửa phòng do bị quá nhiều lực tác dụng khiến một cái bản lề bị bung ra, ổ khóa cũng đã bị gãy tan tành.

Tôi đẩy cửa bước vào, căn phòng vốn sạch sẽ giờ toàn dấu vết của cuộc đánh nhau vừa rồi. Chổi, sách, gối mền,... đều được vất bừa bãi trên sàn.

Còn ba người kia đang tự sơ cứu vết thương cho nhau phía giường ngủ. Thấy tôi bước vào, cả ba đều ngẩng lên nhìn tôi.

Lưu Ly đi đến hỏi: Mọi chuyện sao rồi? Hiệu trưởng Hoàng nói thế nào?

Lão đại: Bà ấy có xử phạt chúng ta không?

Lão tứ: A a, lão đại cậu nhẹ tay chút đau chết mình rồi

Lão đại: Câm miệng, nếu không cho cậu tự mình bôi thuốc đó

Lưu Ly: Sao rồi? Cậu nói gì đi chứ?

Tôi lắc đầu: Chưa nói gì

Lão đại, Lưu Ly, lão tứ: Là sao?

Tôi: Chưa có quyết định xử phạt hay không. Lúc hiệu trưởng sắp đưa ra quyết định thì có người vào nên bảo bọn mình ra ngoài trước

Nhớ lại khuôn mặt tươi cười của vị phụ nhân xinh đẹp - mẹ của Hàn Tử Quân làm tôi càng tò mò không biết Hiệu trưởng Hoàng có xử phạt chúng tôi hay không?

Lưu Ly vỗ vai tôi động viên - Cũng chỉ là xử phạt thôi mà, không sao đâu.

Lão đại: Xử phạt thôi cũng đâu phải đi chết.

Lão tứ: Chết vì đói...A nhẹ tay một chút, mặt mình đã sưng lắm rồi cậu không cần phải làm nó sưng thêm đâu.

Lão đại tay cầm tấm bông tẩm thuốc bôi cho Lão tứ, lực có chút tăng lên

-Im lặng.

Tôi nhìn vết thương trên cả ba người mà trong lòng càng thấy mình có lỗi.

-Thành thực xin lỗi, đã khiến các cậu bị liên lụy rồi.

Lưu Ly: Nói cái gì thế hả? Chúng ta là chị em tốt của nhau cơ mà. Có nạn phải cùng nhau chịu chứ

Lão đại: Đúng vậy, cậu ấy bớt nói nhảm đi. Nhưng mà, phải công nhận nhờ việc lần này mà mình đã tìm ra được đối thủ xứng tầm với mình ha ha...

Tôi: Đối thủ?

Lưu Ly: Chính là cô nàng cơ bắp hôm nay đó.

Tôi: Ra thế.

Lưu Ly: Cậu đã băng bó chưa?

Tôi: Lúc đi qua phòng y tế đã băng bó vết thương hết rồi.

Lão tứ: Quân lão tam làm sao có thể để mặc cậu ấy bị thương được chứ.

Lão đại: Phải đó.

Lưu Ly: Đúng rồi, lúc sư huynh bước vào nhìn thấy cậu cùng La Như đánh nhau kẻ trên người dưới mặt anh ấy có thể nói là đen như than luôn.

Lão tứ: Sức chiếm hữu quá lớn.

Lão đại: Đúng đúng.

Tôi:....

Lưu Ly: Không nói nữa, xem người ta đỏ hết mặt rồi kia kìa.

Lão đại cất hộp thuốc rồi nói: Được rồi, chúng ta mau đi ăn cơm thôi.

Lão tứ: Lão đại muôn năm...a

Lưu Ly: Nói ít thôi không vết thương sẽ nứt ra.

Ký túc xá nam, phòng 825

Hàn Tử Quân đẩy cửa bước vào phòng. Thiệu Minh đang ngồi đọc sách ở trên giường ngẩng đầu liếc mắt nhìn nhưng không nói gì

Hàn Quân: Tiểu Mặc, Tiểu Dương đi đâu rồi?

Thiệu Minh: Họ đi ăn cơm

Hàn Tử Quân à một tiếng rồi lấy quần áo chuẩn bị đi tắm. Thiệu Minh gấp sách hướng Hàn Tử Quân hỏi

- Cậu thích Triệu Nhã Đình?

Hàn Từ Quân quay lại nhìn Thiệu Minh nhưng không trả lời mà lại hỏi ngược lại

- Còn cậu?

Thiệu Minh: Tôi đang hỏi cậu.

Hàn Từ Quân: Tôi cũng đang hỏi cậu.

Thiệu Minh thở dài, thực không nói nổi người này mà.

Thiệu Minh: Là vì lần đó tôi nói tôi thích cô ấy nên cậu quyết định ra tay nhanh, công khai tình cảm của hai người. Hàn Từ Quân cậu thực nham hiểm.

Hàn Từ Quân xoay người đi vào nhà tắm.

- Đã quá khen.

Thiệu Minh: Cậu nghiêm túc?

Hàn Từ Quân khựng lại, xoay người ánh mắt thâm thúy nhìn Thiệu Minh.

- Tôi từ trước đến giờ làm việc gì cũng không bao giờ không nghiêm túc. Hơn nữa là còn việc này, cậu nói xem tôi có thể không nghiêm túc sao?

Phòng hiệu trưởng

Hiệu trưởng Hoàng nghiêm sắc mặt dạy dỗ người bạn già.

- Hàn phu nhân, bà đã bao nhiêu tuổi rồi? Tiểu Hoa? Bà còn muốn giữ thể diện cho tôi hay không?

Hàn phu nhân không để ý.

- Tiểu Hoa à, vốn dĩ đó là tên của bà đi, tôi cũng chỉ là gọi tên của bà mà thôi ha ha...

Hiệu trưởng Hoàng: Được rồi, không nói chuyện này nữa. Bà đang yên đang lành vui chơi ở nước ngoài sao lại về đây?

Hàn phu nhân hờn dỗi nói:

- Cái vẻ mặt đó là sao? Chẳng qua là tôi nhớ Tiểu Hoa bà nên về thăm thôi. Tôi còn đặc biệt mang quà đến cho bà, bánh bao nhân thịt mà bà thích ăn về nhất đây.

Hiệu trưởng Hoàng: Cái bánh bao nhân thịt này, tôi nhớ không nhầm thì trước cổng trường đại học A bán với giá 5 đồng.

Hàn phu nhân cười hì hì: Thì cũng là bánh bao nhân thịt, bà mau ăn đi cho nóng.

Hiệu trưởng Hoàng liếc túi bánh bao rồi lại nhìn Hàn phu nhân.

- Sao rồi? Lại cãi nhau với lão Hàn nên mới bỏ về đây.

Hàn phu nhân chột dạ: Làm gì có, bà đừng có suy nghĩ lung tung. Mà lần này tôi về cũng thật là đúng lúc, nếu không bà sẽ dọa con dâu nhỏ của tôi sợ chạy mất.

Hiệu trưởng Hoàng: Đúng là cha nào con nấy, năm xưa lão Hàn đó không biết đã làm loạn cái trường đại học A này như thế nào vì bà? Giờ đến thẳng nhóc Tiểu Quân này cũng theo đường cũ, chỉ vì một cô gái mà làm rối tung cái trường đại học A này lên

Hàn phu nhân: Bà cũng đừng nói thế, đứa con dâu này tôi thực sự rất là hài lòng

Hiệu trưởng Hoàng than nhẹ: Phải rồi tính cách của con bé này giống y như bà lúc đó, đánh nhau với người ta thì hào hùng khí thế đến khi đối mặt với cha tôi thì một chữ cũng không dám nói

Hàn phu nhân: Cái gì? Lúc đó chẳng qua là vừa mới đánh nhau xong nên không có sức để nói thôi. Không nói chuyện này, bà rút cuộc muốn xử phạt bọn chúng ra sao?

Hiệu trưởng Hoàng: Chuyện này tôi sẽ tự xử lý, bà hãy lo giải quyết việc của mình đi. Nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ lão Hàn đang ngồi trên đường đến đây thu phục bà.

Hàn phu nhân tức giận: Đừng nhắc đến lão già chết t...

Rầm.

Một tiếng phá cửa ngắt lời Hàn phu nhân nhân:

-Hàn phu nhân, đến lúc về nhà rồi.

Hàn phu nhân xoay người nhìn chủ tịch Hàn đi tới, trong đầu không ngừng kêu.

"Tiểu Hoa à? Vì sao miệng của người lần nào cũng độc như vậy".

Sáng ngày hôm sau tôi mơ màng nhận được lệnh xử phạt. Bốn người chúng tôi cùng một đồng kẻ địch ngày hôm qua đều bị phạt dọn vệ sinh cho ký túc xá nữ trong vòng một kỳ học. Lúc nhận được tin thì tôi giống như từ địa ngục chui lên thiên đường. Dù sao thì không bị đuổi học hoặc kỷ luật gì gì đó là tốt lắm rồi. Nhưng mà hiệu trưởng Hoàng à? Người có cần phải ra cái lệnh biến thái này đi. Cuối cùng tôi cũng được hưởng thụ cái lệnh "Cấm yêu" trong truyền thuyết.

Lưu Ly ngồi trước máy tính than vãn: Thực không ngờ, hiệu trưởng Hoàng lại ra tay độc ác như vậy. Đột nhiên ra cái lệnh "cấm yêu" biến thái này, cuộc sống đại học của tôi sẽ phải trải qua sự cô đơn và bất hạnh như vậy sao?

Lão đại: Minh với Vũ Hằng biết phải làm gì bây giờ?

Lão tứ: Có cấm hay không hình như cũng chẳng liên quan đến mình.

Bốp Bốp

Lưu Ly, lão đại: Chết đi.

Lão tứ: vì sao lại đánh mình?

Lưu Ly, lão đại: Ai bảo người muốn ăn đòn.

Tôi ngồi một bên lướt máy tính, đột nhiên có tin nhắn từ QQ gửi tới. Tôi mở xem, là tin từ CLB.

-A...

-Sao vậy?

-A...

Lưu Ly giật máy tính từ tay tôi đọc tin

-CLB bóng rổ thông báo kỳ nghỉ tuần sau sẽ tổ chức đi leo núi, yêu cầu các thành viên tham gia đầy đủ...

Lão đại: Leo núi?

Tôi: Leo núi...

Lão tứ...

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Leo núi (2)

Căn tin đại học A

Lão đại: Lần leo núi này các người có đi hay không?

Lưu Ly: Đương nhiên phải đi.

Lão tứ: không đi.

Tôi: Không đi.

Lão đại, Luru Ly nhìn tôi cùng lão tứ chăm chú, bốn con mắt hình viên đạn bắn đến. Giống như muốn hỏi "Tại sao?"

Lão tứ run run ôm đầu: Không được đánh mình.

Lão đại: Ai muốn đánh người? Ta chỉ muốn hỏi vì sao người không đi được?

Tôi thảnh thơi gặm đùi gà nhìn ba người kia.

Lão tứ run run: Leo núi có gì hay? Vừa không có mạng, lại chẳng có đồ ăn ngon, đã vậy còn nguy hiểm nữa? Mình không đi đâu.

Luru Ly: Lão đại, không phải cậu muốn tìm vài đồ đệ sao? Mình cảm thấy lão tứ rất có tiềm năng

Lão tứ trợn mắt, sợ hãi.

Lão đại: Đúng nha, ta cũng cảm thấy như vậy.

Luru Ly: Vậy nhân dịp này, cậu hãy bắt đầu công việc tập luyện cho lão tứ đi.

Lão tứ khóc không ra nước mắt oán hận nói: Không cần, mình đi, mình nhất định sẽ đi.

Lão đại: Thế còn nghe được.

Rồi hai người nọ bắt đầu chuyển mục tiêu sang người đang gặm miếng đùi gà thứ ba ngon lành là tôi đây

Tôi: Không cần đe dọa mình, mình sẽ không đi, vô ích thôi

Luru Ly: Sao cậu lại không đi? Việc tổ chức lần này là cơ hội tốt cho cậu với Hàn sư huynh đẩy nhanh tiến trình. Giờ nhà trường ban bố lệnh cấm yêu, hai người sẽ không có cơ hội nào tốt hơn cơ hội lần này

Tôi khua khua chiếc đùi gà đang gặm dở nói: Cái gì mà đẩy nhanh tiến trình? Cậu bớt nói nhảm đi

Luru Ly: Không phải sao? Hai người cùng đi trên sườn núi, gió chiều mát lạnh thổi qua, hương hoa ngào ngạt, chàng cầm tay nàng đi từng bước, từng bước. Thật là một bức tranh lãng mạn...

Tôi thuận tay cầm một chiếc đùi gà đập vào trán Luru Ly

-Đã bảo là bớt nhảm đi cho mình nhờ. Ha, lãng mạn? Có mà lãng xẹt thì đúng hơn. Gió thổi bây giờ là rét thấu xương, mát lạnh cái gì? Còn nữa, hương hoa? Mình chỉ sợ gai còn nhiều hơn cả hoa đó. Mà chàng cứ nắm tay nàng đi từng bước, từng bước. Cậu không sợ hai ngày sau đất nước Trung Quốc chúng ta sẽ có thêm hai bức tượng đá cầm tay nhau sao?

Luru Ly: Cậu chẳng biết tượng tượng chút gì cả? Mình nói thế là thêm phần lãng mạn đầy kịch tính. Nhưng mà lần này, tên Quý Bân yêu cầu phải tham gia đây đủ, cậu dám trốn sao?

Tôi nhóp nhép miếng đùi gà: Mẹ già gọi về rồi, không thể đi

Lão đại yên lặng này giờ bỗng lên tiếng: Mẹ cậu? Mình đã gọi điện xin phép hộ cậu rồi

Tôi: What?

Luru Ly: Mình với lão đại hôm qua đã xin phép cho cậu rồi. Di bảo cậu cứ đi chơi vui vẻ đi, dịp khác về nhà cũng được

Lão đại hào sảng tiếp lời: Di còn nhờ mình nhắc cậu tập trung bắt rùa vàng về cho di nữa

Mẹ à, có cần phải dặn dò kỹ càng đâu vào đấy như vậy không?

Lão tứ nhấc mặt khỏi đồ ăn tò mò hỏi: Rùa vàng? Thịt nó có ngon không?

Lão đại liếc mắt nói: Lo ăn của người đi.

Lão tứ tiếp tục cầm cúi cặm cúi ăn đùi gà.

2 tuần sau

Tôi thối mái nhìn lão đại khoác ba lô đang dụi dụi, đứng cạnh sư huynh Vũ Hằng đợi xe. Tôi quay sang Luru Ly hỏi nhỏ:

- Vì sao lão đại nhà chúng ta có thể thay đổi một cách 180 độ như vậy được cơ chứ?

Lưu Ly triết lý: Đó chính là bởi vì tình yêu, tình yêu có thể làm thay đổi tính cách con người ta

Tôi: Ra thế.

Đúng lúc này, lão đại bỗng nhìn về phía chúng tôi đang đứng. Tôi toát mồ hôi lạnh nhìn lão đại đang đi đến trong đầu không ngừng kêu "chẳng lẽ thánh lực của người học võ cực kỳ nhạy bén giống trong phim à"

Lão đại nheo mắt: Thì thâm cái gì thế?

Tôi vội tìm lí do khác: Minh thắc mắc, cậu với lão tứ đều không phải thành viên đội bóng rổ sao hai người có thể tham gia chuyến đi lần này?

.....

Lưu Ly: Bây giờ cậu hỏi việc này có vẻ hơi trễ.

Lão tứ: Minh thắc mắc việc này lâu lắm rồi.

.....0 _ o

Lão đại: Thật là hết cách với hai người. Lần này đúng là chỉ thành viên CLB mới được tham gia, mình với lão tứ được đi là nhờ Vũ Hằng.

Tôi: Vũ Hằng?

Lão đại gật đầu: Phải, mỗi một thành viên tham gia thi đấu với đại học K lần trước đều được phép mang theo hai người nữa ngoài CLB.

Tôi: Ồ

Lưu Ly bỗng hướng bốn năm người đang đến gần phía này mĩa mai nói:

- Phải, là như vậy đó. Không giống như một số người nào đó, nhiệt tình trở thành sinh viên tình nguyện trợ giúp gì gì để được gặp mặt ai đó nha.

Tôi nhìn về phía đó thì nhận ra những người đến là đại hoa khôi trường đại học A Trương Huyền, La Như, cô nàng cơ bắp cùng với mấy người lần trước tham gia đánh nhau. Bọn họ người nào cũng tay xách nách mang trừ mỗi hoa khôi Trương Huyền chỉ khoác một cái ba lô khá lớn trên người

La Như đi đến gần phía chúng tôi tức giận nói: Cô nói như thế là có ý gì? Há?

Lưu Ly dịu dàng như tiên nữ, cười nói: Ai da, sao lại nóng tính như vậy à? Người nên học cách kiềm chế bản tính nóng giận của mình xuống. Nếu không à, sẽ không thể làm cún con ngoan ngoãn đi phía sau người khác lâu dài được đâu ha ha ha...

La Như mặt đỏ phừng phừng, miệng rít gào: Người, người...

Lưu Ly duyên dáng che miệng đang cười không ngừng, mặt tỉnh bơ nói:

- Ta làm sao?

Tiền nữ Trương Huyền có vẻ không muốn sùng vật nhà mình bị bắt nạt, liền lên tiếng:

- Triệu Nhã Đình, người không phải nói với ta là người không thích Hàn sư huynh ư? Vậy sao bây giờ lại bám theo huynh ấy không buông?

Tôi bám theo anh ta lúc nào? Rõ ràng là anh ta là người ra tay với tôi? Vì sao giờ đổi thành tôi bám theo anh ta không buông?

Tôi đang muốn lên tiếng giải oan thì Lưu Ly đã cướp lời không cho tôi mở miệng.

- Việc yêu hay không yêu, chẳng lẽ Tiểu Đình còn phải xin phép cô hay sao? Bám theo không buông? Không phải có một số người ngay cả cơ hội để bám theo cũng không có đấy thôi.

Tiểu mỹ nhân uất ức, đôi mắt hồng hồng như sắp khóc: Cô.

Thực là phải kính nể cách ăn nói của Lưu Ly mà, dọa tiểu mỹ nhân uất ức đến phát khóc.

Cún con La Như phe phẩy cái đuôi chạy đến dỗ ngọt tiểu mỹ nữ, rồi quay sang mắng chúng tôi quá quắt, ăn hiếp người khác. Nực cười, vậy lần trước các người kéo cả đám đến ăn hiếp chúng tôi vì sao không nói? Giờ còn quay qua mắng chúng tôi, đúng là nực cười mà.

Bên kia La Như chém một đao, bên này Lưu Ly bắn thêm mấy viên đạn. Còn Cơ Bắp thì cùng lão đại mắt đối mắt.

Tránh đề dẫn đến đánh nhau, tôi vội vàng lôi kéo lão đại, Lưu Ly và lão tứ lên xe vừa đến.

Lên trên xe, tôi bị thâm nhận ra rằng chiếc xe chỉ còn đúng năm chỗ trống.

Một chỗ hàng thứ 7 bên tay trái là một cô nàng đang nhai khoai tây chiên ngon lành, tiếp đến là ghế hàng thứ 6 là một anh chàng đẹp trai mặc áo sơ mi hồng tựa người vào cửa sổ ngắm trời đất. Dãy thứ ba bên phải là chỗ bên cạnh sư huynh Vũ Hằng, đương nhiên chỗ này là dành cho lão đại rồi. Chỗ trống thứ tư là ghế cuối của xe, mà người ngồi ở đó chính là đội trưởng CLB Quý Bản. Còn chỗ trống cuối cùng ghế hàng đầu tiên dãy bên trái thì người ngồi lại là... lại là Hàn Tử Quân.

□...

Không kịp để tôi suy nghĩ, lão tứ đã nhanh chóng ngồi cạnh cô nàng nhai khoai tây chiên, còn Lưu Ly khi vừa nhìn thấy chàng trai áo sơ mi hồng kia liền chảy nước miếng, rồi phi như mèo đói tìm thấy một con chuột bự. Lão đại như dự đoán ngồi bên cạnh Vũ Hằng.

Tôi cho dù ngu toán cỡ nào thì cũng biết bây giờ tôi chỉ hai lựa chọn.

Một là sẽ ngồi cùng Quý Bản.

Hai là ngồi cùng Hàn Tử Quân.

Giống như nhìn ra tôi đang đắn đo do dự Quý Bản lên tiếng.

- Tiểu Đình, mau xuống đây ngồi cùng sư huynh.

Thực ra thì cái tên Quý Bản này cũng không quá nguy hiểm, nhưng cũng không biết được anh ta sẽ chấp mặt lúc nào.

Nhưng nếu ngồi cùng Hàn Tử Quân...

Tôi cúi đầu nhìn cái người mặc áo khoác màu đen, hai tay khoanh trước ngực, tai đeo tai nghe, đầu tựa vào ghế nhắm mắt có vẻ như đang ngủ.

Quý Bản nhìn tôi do dự sốt ruột lên tiếng.

- Tiểu Đình, mau xuống đây, xe bắt đầu chạy rồi.

Tôi lúng cuống, lão đại cùng Lưu Ly lờm tôi ý muốn tôi ngồi cạnh Hàn Tử Quân. Còn mọi người trên xe nhìn tôi giống như tôi là người ngoài hành tinh.

Xe đột ngột kít phanh, tôi theo quán tính chuẩn bị được hôn sàn xe. Đúng lúc này một bàn tay rắn chắc mạnh mẽ vươn ra kéo tôi lại. Mọi việc xảy ra trong tích tắc. Lúc tôi hoàn hồn thì thấy mình đã ngồi trên ghế hàng thứ nhất cạnh cửa sổ. Bên phải là Hàn Tử Quân vừa rồi còn đang ngủ.

Hàn Tử Quân nhìn tôi nói.

- Đợi em đưa ra quyết định thật là một mồi.

Tôi khó hiểu nói: Há?

Anh ta đưa tay xoa đầu tôi, giống như không để ý đến sự biểu cảm trên vẻ mặt của tôi tiếp tục nói

- Vậy thì lần sau tôi sẽ tự quyết định giúp em vậy.

Tôi: Há?

Lần này Hàn Tử Quân không nói gì tiếp tục xoa đầu tôi.

Tôi cảm giác lúc này mình giống như là sủng vật tùy ý để cho anh ta xoa xoa.

Vì vậy, tôi nghiêng đầu tránh sang một bên thoát khỏi bàn tay của anh ta.

Hàn Tử Quân không nói gì, cũng không tức giận. Chỉ là không gian xung quanh có chút lạnh lạnh thêm.

Tôi lo lắng ngồi sát vào cửa sổ, cố ép người vào sát với cửa kính xe tránh xa Hàn Tử Quân.

Xe vẫn chạy đều đều, tôi tức giận, vì sao lúc đó lại đột ngột phanh lại? Hại tôi rơi vào tình trạng này. Đột nhiên, một chiếc tai nghe được nhét vào lỗ tai của tôi, làm tôi giật mình quay lại nhìn.

Lúc này Hàn Tử Quân đã thu lại móng vuốt, tiếp tục duy trì kiểu ngồi lúc trước, hai mắt nhắm lại. Làm tôi có cảm giác như chiếc tai nghe đang ở trong tai của mình không phải là do anh ta nhét vào.

Âm thanh du dương từ chiếc tai nghe chuyển đến, là một bản giao hưởng có âm thanh đàn piano nhẹ nhàng.

Không biết từ lúc nào, cảm giác căng thẳng của tôi dần hạ xuống. Tôi im lặng thưởng thức bản nhạc. Sự phòng ngự lúc đầu được gỡ xuống, cơn buồn ngủ dần kéo đến. Hai mắt nhắm nghiền lại, tôi cảm giác giống như có cái gì đó nhẹ đặt đầu của tôi vào một chỗ nào đó có chút cứng cứng, lại có chút

mềm mại hơn nữa chỗ đó rất ấm. Tôi dụi dụi đầu tìm chỗ thoải mái tiếp tục dựa vào ngủ tiếp. Dần dần lại mơ màng cảm thấy tay được ủ ấm bằng một vật ấm áp bọc lấy.

Cứ như vậy tôi chìm vào một giấc mơ, tôi mơ thấy mình đang ôm một con gấu to màu đen. Lông nó dày, ấm áp, lại mềm mại. Đột nhiên con gấu cúi đầu liếm liếm môi của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Leo núi (3)

Khi tôi mơ màng thoát khỏi giấc mơ kỳ quái kia, thì chợt giật mình nhận ra tôi đang dựa vào vai người nào đó ngồi bên cạnh, chiếc áo khoác màu đen được đắp gọn gàng trên người của tôi.

Điều làm tôi kinh hãi hơn nữa là tay phải của tôi bị tay của Hàn Tử Quân nắm chặt, đặt trên chân anh ta, nhưng được chiếc áo khoác dài đen che nên bên ngoài sẽ không nhìn thấy gì.

Tôi căng thẳng, cố gắng giữ nguyên tư thế để Hàn Tử Quân phát hiện mình đã tỉnh. Trong đầu tôi không ngừng tính toán xem làm cách nào để thoát khỏi tình cảnh này.

Cứ như vậy mà tỉnh dậy thì sẽ không tránh khỏi ngượng ngùng. Mà sau đó phải nói cái gì đây?

- 'Vai của anh thật là êm, ha ha'

Chắc, không được, không được, như vậy càng làm không khí thêm ngượng ngùng

Hay là giả vờ như không biết gì, mơ màng tỉnh dậy, rút tay ra vờn vai. Rồi giả ngốc nói

- 'Trời hôm nay thật đẹp, a'

Cái này cũng không được, nhờ đâu anh ta lại nói mấy câu đại loại như

- 'Bầu trời hôm nay rất âm u'

Hay gì đó chặn họng tôi còn thảm hơn

Chẳng lẽ cứ phải giữ nguyên tư thế này chờ đến khi xe dừng sao.

Tư thế này thực sự rất mỏi mà, □....

Cách này không được, cách kia cũng không xong. Trong đầu không ngừng kêu rên nên làm gì, thì tay Hàn Tử Quân đang nắm tay phải của tôi đột nhiên nắm chặt hơn. Giọng nói mang bảy tám phần ý cười kèm theo chút mệt mỏi vang lên, giống như đang cười nhạo cái tên có ý định sợ tội mà bỏ trốn là tôi đây

- Tỉnh rồi sao?

Thì ra anh ta căn bản biết tôi đã tỉnh nhưng lại giả vờ như không biết xem tôi diễn kịch.

Thực là tức chết mà!!!

Không khí trong xe có vẻ rất nóng nên không ai chú ý đến chúng tôi.

Tên cáo già nào đó tiếp tục lên tiếng:

- Có vẻ như em rất thoải mái. Vẫn muốn tôi tiếp tục làm gối ôm nữa sao?

Bà đây mới không cần nhá!!!

Tôi dứt khoát ngồi thẳng người, tay cũng rút khỏi tay Hàn Tử Quân. Lần này Hàn Tử Quân cũng không miễn cưỡng, để tôi rút tay ra. Tay phải bị nắm đến mức bị tê dại, tôi chỉ có thể dùng tay trái nhấc chiếc áo khoác trên người trả Hàn Tử Quân, nhẹ giọng cảm ơn

- Cảm ơn.

-Không cần khách khí.

Không khách khí mới là lạ đó. Tôi thầm nghĩ trong đầu không ngừng tự trách mình vì sao hôm qua không đi ngủ sớm một chút thì đã không ngủ quên thế này.

Lý do làm tôi bị mất ngủ chính là vì lo lắng không biết cái tên ác ma bên cạnh này có tham gia chuyến đi lần hay không. Kết cục là nằm lộn lộn trên giường mấy vòng đến khuya cũng không tài nào ngủ được. Tận lúc 1 giờ sáng mới mơ màng ngủ. Nhưng sáng ra, thật không may cho tôi là cái người nào đó căn bản chưa từng dậy sớm bao giờ lại đột nhiên dậy vào lúc 4 rưỡi sáng thức giục mọi người dậy sớm chuẩn bị đồ đạc đi.

Hại tôi muốn ngủ cũng không thể ngủ. Vì vậy mới dẫn đến tình trạng thiếu ngủ trầm trọng đến thế.

Tiếng bác tài cắt đứt dòng hồi tưởng của tôi. Mọi người vội vàng xuống xe.

Trong đám đông tôi tìm kiếm ba người bạn cùng phòng kia, tìm ra họ tôi lại cảm thán cho số phận của mình. Cả ba người kia đều có đôi có cặp đi cùng nhau. Lão đại thì đi cùng Vũ Hằng một bước không rời, Lưu Ly cùng anh chàng mới quen biết trên xe nói chuyện vui vẻ. Hai người này chính là đang trọng sắc khinh bạn đây mà. Còn người cuối cùng là lão tứ thì không bị trai đẹp mê hoặc, nhưng lại bị đồ ăn quyến rũ đến mức cùng cô nàng khoai tây chia sẻ chiếc túi du lịch to chứa toàn đồ ăn của mình.

Tôi thờ dãi chán nản bước đi đến chỗ mọi người đang đứng. Đột nhiên, một đôi giày thể thao xuất hiện phía trước. Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên nhận ra người phía trước chính là Uông Thiệu Minh. Tôi mừng rỡ nói

-Anh...anh Thiệu Minh?

Uông Thiệu Minh mỉm cười nhìn tôi.

-Em đến rồi sao?

-Vâng, anh cũng tham gia chuyến đi lần này sao?

-Đương nhiên là phải tham ra rồi. Dù sao anh cũng là thành viên lòng cốt của CLB mà.

-Ha ha...

Bầu không khí có chút ngưng ngừng. Bình thường chúng tôi nói chuyện cùng nhau vô cùng vui vẻ và thoải mái. Nhưng lần này lại có chút không được thoải mái cho lắm

Tôi lo lắng không biết anh có biết việc tin đồn của tôi với Hàn Tử Quân hay không? Nhưng việc lần này ồn ào đến như vậy, muốn không biết còn khó hơn biết. Không biết anh ấy có suy nghĩ thế nào về việc này nữa?

Anh sẽ không cho rằng, tôi lấy anh ra để tiếp cận Hàn Tử Quân, hay tôi là người bắt cá hai tay, một chân đạp hai thuyền gì đó chứ? Dù không thể chờ thành người yêu nhưng cũng không nên để anh ấy hiểu lầm được.

Nghĩ vậy tôi liền lên tiếng

-Anh...

-Tiểu Đình...

Thiệu Minh cũng đột ngột lên tiếng, làm không khí càng thêm lúng túng

Thiệu Minh: Em nói trước đi

Tôi: Hay anh nói trước đi

Thiệu Minh cũng không lảng nhảng trực tiếp nói

-Em và Hàn Quân là....

Một giọng nói chen vào cắt ngang lời Thiệu Minh nói

-Hây, Tiểu Đình?

Thì ra người lên tiếng là đội trưởng đáng kính Quý Bàn.

Quý Bàn với vẻ mặt tươi cười đi đến

-Tiểu Đình, lâu rồi không gặp

Tôi: Lâu rồi không gặp

Thực ra muốn nói là: Không phải vừa gặp nhau trên xe đi

Quý Bà: Từ Quân đâu? Hai người không phải đi cùng nhau sao?

Tôi: Không biết nữa, chắc bị tiêu chảy vào nhà vệ sinh giải quyết rồi

Quý Bà '...'

Thiệu Minh '...'

Anh ta ở đâu làm sao mà tôi biết được? Tôi cũng không phải mẹ anh ta mà phải theo dõi từng bước chân của anh ta.

-Thật chia buồn với em, hệ tiêu hóa của tôi khá tốt. Vậy nên em không cần lo lắng đâu. Nhưng mà tôi có mang theo thuốc tiêu chảy, nếu em cần hãy nói với tôi, tôi sẽ đưa cho em.

Giọng nói phía sau mỗi lúc một gần, kết hợp với bàn tay đặt trên vai. Làm tôi nhin không thể không run lên.

-Lạnh? Vì sao không đeo găng tay? Nhìn xem, tay này vừa rồi mới ủ ấm trên xe giờ đã lạnh cóng đến mức này rồi.

-Không... quên không mang theo

Tôi theo bản năng trả lời, rồi ngẩn người kinh ngạc nhìn động tác của Hàn Từ Quân đang không ngừng xoa tay tôi ủ ấm. Nhưng mà, phải thừa nhận rằng tay của Hàn Từ Quân rất ấm, bàn tay có chút chai sạn nhưng cũng không kém phần mềm mại. Bàn tay nhẹ nhàng chà xát với bàn tay của tôi để tạo hơi ấm. Hơi thở của Hàn Từ Quân theo từng câu nói mà phả vào mặt tôi, làm cho khuôn mặt vốn bị cái lạnh làm cho suýt đóng băng lại của tôi trở lên nóng như lò nướng. Thình thoảng còn cúi đầu hà hơi lên tay của tôi....

Chợt nhớ ra còn hai người đứng bên cạnh đang nhìn, tôi xấu hổ rút tay lại nhét vào túi áo.

Hàn Từ Quân có vẻ không hài lòng, mặc kệ tôi không đồng ý lôi tay của tôi trong túi áo ra. Tôi gấp đến mức hét lên.

-Không cần, thực sự không cần mà.

Tay thì muốn thoát khỏi bàn tay kia, nhưng khổ nỗi khí lực căn bản không bằng người nào đó cộng với cái nhìn không mấy vui vẻ của Hàn Từ Quân liền làm tôi ghen hờn, chỉ có thể mặc kệ anh ta muốn làm gì thì làm.

Hàn Từ Quân không tiếp tục xoa tay nữa mà đưa tay vào túi áo của mình tìm gì đó. Sau đó lôi ra một chiếc găng tay màu hồng hình chú mèo kitty đeo vào tay cho tôi.

Không ngờ người như Hàn Từ Quân mà cũng thích mèo kitty nha, lại còn là màu hồng nữa.

-Thích?

-Hả?

Hàn Từ Quân háat cảm ý chỉ đôi găng tay

Đôi găng tay này là tặng cho tôi sao?

-Anh tặng tôi?

-Đồ ngốc, chẳng lẽ là của tôi

A...

Hàn Từ Quân nhử mày hỏi lại một lần nữa

-Có thích không?

Tôi nhìn đôi găng tay ấm áp đang bao bọc tay của mình, vội vàng gật đầu trả lời

-Rất thích

Đương nhiên là thích rồi, từ nhỏ tôi đã rất thích mèo kitty. Lại còn là màu hồng tôi yêu thích nhất. Có thể không thích được sao?

- Tốt

Hàn Từ Quân búng chán tôi một cái, vui vẻ nói. Tôi uất ức ôm chán kêu đau

Khụ khụ..

Tiếng ho làm tôi giật mình nhận ra Thiệu Minh, cùng Quý Bản vẫn còn ở đây. Nhớ lại việc vừa rồi đều bị mọi người chứng kiến làm tôi xấu hổ, mặt đỏ lên không biết do quá lạnh hay do xấu hổ.

Thiệu Minh: Hai người từ từ nói chuyện, tôi cùng Quý Bản đi gọi mọi người tập trung chuẩn bị xuất phát

Hàn Từ Quân: Uk.

Thiệu Minh lôi Quý Bản đang đứng hình kéo đi.

Tôi đột nhiên nhớ đến việc mình còn chưa giải thích cho Thiệu Minh liền muốn đuổi theo. Nhưng người bên cạnh bỗng đưa tay vòng qua eo của tôi giữ chặt lại, vẻ mặt thâm tình ghé sát tai của tôi lời nói chứa đầy cảnh cáo.

-Triệu Nhã Đình, em còn muốn hồng hạnh vượt tường, hử?

Đến tận lúc xuất phát, trong đầu tôi vẫn không ngừng quay vòng vòng mấy chữ " hồng hạnh vượt tường ".

Mà người đi bên cạnh của tôi bây giờ chính là người vừa nói lời cảnh cáo vừa rồi.

Đường núi tuy là bậc thang bằng đá nhưng khá trơn trượt, thỉnh thoảng tôi còn suýt ngã. Hàn Từ Quân nhìn cách đi của tôi liền dứt khoát cầm tay tôi kéo đi mặc cho tôi phản kháng ra sao. Phản kháng vô ích một hồi tôi quyết định mặc kệ luôn. Nhưng kỳ lạ là từ sau khi Hàn Từ Quân nắm tay của tôi dắt đi tôi không còn bị trượt ngã nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đoàn người vẫn chậm chậm bước đi. Con đường bắt đầu dốc dần. Những bước đi ngày càng trở nên nặng nhọc hơn. Thỉnh thoảng có mấy người kêu lên muốn nghỉ ngơi một lúc.

Quý Bản giải thích rằng, chúng tôi phải leo lên đến đỉnh núi trước khi trời tối để kịp đến khách sạn trên núi ở. Nếu không sẽ phải ngủ qua đêm ở rừng.

Mọi người vội vàng nhanh chóng leo tiếp. Nhưng không đến một tiếng sau lại có người kêu mệt. Cuối cùng Quý Bản nhìn đồng hồ chỉ 2 giờ chiều, rồi lại nhìn đám người đang mệt ngồi tựa gốc cây kia đành phải đồng ý cho nghỉ 30 phút. Sau đó sẽ phải gấp rút lên đường.

Mọi người nghe được nghỉ, liền vội vàng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hàn Từ Quân kéo tôi đến một tảng đá ngồi xuống nghỉ ngơi. Cuối cùng cũng được đặt mông xuống, tôi vui sướng ngồi lên tảng đá.

Hàn Từ Quân cũng ngồi xuống cạnh tôi nghỉ ngơi. Anh ta chắc chắn rất mệt, tôi vừa đi vừa có người kéo mà còn mệt đến mức thờ không ra hơi, nữa là anh vừa đi vừa còn phải kéo theo tôi.

Nghĩ vậy, tôi lấy bình nước giữ nhiệt trong ba lô ra, rót nước nóng vào nắp bình đưa cho anh ta. Đúng lúc này, hoa khôi Trương Huyền không biết từ chỗ nào chạy đến, tay cầm lon nước mời Hàn Từ Quân.

Tôi nhìn lon cafe nóng trong tay cô ta, rồi cúi xuống nhìn nước nóng trong tay mình thì liền cầm nắp bình đựng nước lên uống.

Ây da, cũng không thể phụ lòng tốt của người ta nha. Người ta chắc phải vất vả lắm mới giữ cho lon nước đó còn ấm.

Đang định nắp bình nước vào thì một tay vươn ra lấy bình nước lại, không phải nói là giật thì đúng hơn. Hàn Từ Quân cầm bình nước nhìn Trương Huyền kia nói

- Cảm ơn, tôi không có thói quen uống cafe

Rồi anh ta rót nước vào nắp bình giống như tôi vừa làm, rồi uống nước. Nhưng mà, anh uống xong rồi thì phải trả lại tôi chứ. Cái bình giữ nhiệt đó cũng là mất tiền mua đó nha.

Hàn Từ Quân bình thản cầm bình bỏ vào ba lô của anh ta. Giống như thấy ánh mắt tiếc của của tôi, anh ta liếc nhìn tôi rồi nói

- Khi nào cần, nói với tôi

Mẹ nó, rõ ràng là bình nước của tôi vì sao phải cho anh ta giữ.

Nghĩ thì nghĩ nhưng tôi cũng không thể nói gì. Lại liếc nhìn tiểu mỹ nhân phía trước hai mắt hồng hồng như sắp khóc thì lại càng thương tiếc a. Mất bao nhiêu công sức vậy mà người ta lại chọn uống nước lọc. Vị tiểu mỹ nhân kia tức giận hướng tôi trừng mắt rồi đi ra chỗ khác đứng, ném lon nước vào thùng rác.

Ây da, biết vậy tôi đã xin lon nước đó. Dù sao thì nó vẫn ngon hơn nước lọc nha.

Tôi hướng Hàn Từ Quân nói

- Sao anh không nhận lon nước đó, anh không uống cũng có thể cho tôi mà

Hàn Từ Quân nhìn tôi, tay đưa lên đầu tôi bắt đầu chiến dịch hành hạ mái tóc vốn đã vì đội mũ mà rối tung lại càng thêm rối

- Đồ ngốc

Câu nói khiến cho người ngoài nhìn vào cảm thấy sự nuông chiều của anh ta. Nhưng chỉ có tôi mới cảm nhận được sự tức giận của anh ta. Lực trên tay của anh ta giống như muốn giật hết tóc của tôi ra vậy.

Tiếng Quý Bân thông báo tiếp tục đi cắt đứt hành động tra tấn mái tóc của tôi. Hàn Từ Quân vẻ mặt dịu dàng cầm mũ đội lên đầu cho tôi, rồi tiếp tục cầm tay của tôi dắt đi. Tuy kiểu dắt này cho tôi cảm giác mình giống như chó đang bị dắt đi dạo. Nhưng cũng không có cách nào rút tay ra được, cũng không thể không thừa nhận rằng việc Hàn Từ Quân cầm tay của tôi cũng không có khiến tôi bực tức mà còn có chút vui thích. Thình thoảng buồn chán tôi còn khẽ cử động ngón tay trong lòng bàn tay của anh ta. Hàn Từ Quân đầu tiên quay lại nhìn tôi, sau dần giống như không để ý mặc tôi muốn làm gì thì làm.

Nhưng hành động này rất nhanh khiến tôi cảm thấy rất rất hối hận, vì lần thứ hai được nghỉ giải lao tôi bị Hàn Từ Quân lôi vào một chỗ rừng cây kín đáo

....cường hôn....

các bạn comment, góp ý kiến nha, mình sẽ cố gắng viết hay hơn.

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngọt ngào - Thanh mai trúc mã

Không phải là nụ hôn bạo lực ở nụ hôn đầu tiên, cũng không phải kiểu như chuồn chuồn đập nước của lần thứ hai.

Nụ hôn lần này có chút dịu dàng, nhu tình, nhưng cũng không kém phần bá đạo, lãng mạn giống những nụ hôn phim ngôn tình mà tôi từng xem. Nam chính đẹp trai cùng nữ chính nhìn nhau đắm đuối, rồi nam chính cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi hồng ngọt ngào của nữ chính. Xung quanh là một rừng hoa ngào ngạt hương thơm. Điều khác biệt là khung cảnh ở đây không phải là một rừng hoa ngào ngạt hương thơm mà là một rừng cây xanh biếc, đúng toàn bộ là một màu xanh. Xa xa là tiếng nói xôn xao của mọi người trong đoàn.

Nhưng quan trọng nhất là cái người mà ai nhìn cảnh này cũng đều coi là nữ chính, là tôi đây vô cùng vô cùng cảm thấy??? Cảm giác này giống y như lúc ở trên xe ô tô vừa rồi vậy....

Trong lúc tôi suy nghĩ miên man, thì cái người đang hăng say trước mắt tôi đột nhiên nhủ mảy một cái rồi mở đôi mắt bắt mắt nhìn tôi, hơi thở có chút gấp gáp nói:

- Mau thôi.

Hả? Thở? Trời ạ, thì ra từ nãy đến giờ tôi nín thở, bảo sao lại lại thấy khó chịu. Mà cái cảm giác khó thở này cũng giống như lúc trên xe vậy. Lúc đó tôi mơ thấy mình đang ôm một con gấu ấm áp, con gấu đó còn liếm liếm môi của tôi. Vậy có nghĩa là...??

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đối diện mình, nhưng người kia ngay cả thở cũng không cho tôi thở hết đã tiếp tục nắm lấy gáy tôi giữ chặt tiếp tục hôn. Trước đó còn phun ra một câu làm tôi tức chết

- Nhắm mắt lại, chuyên tâm một chút.

Chuyên tâm cái em gái anh ấy, có ai bị người khác cưỡng hôn còn chuyên tâm được không?

Tôi vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng lại kinh ngạc phát hiện bản thân mình giống như vô lực tựa vào người Hàn Từ Quân.

Nhìn đôi mắt đang nhắm nghiền phía trước tôi tức giận. Con trai gì mà lông mi còn dài cong hơn cả đứa con gái là tôi đây. Da mặt mịn màng hơn da của tôi, lông mũi cao hơn mũi của tôi, mặt ít mụn hơn mặt của tôi, lỗ chân lông nhỏ hơn lỗ chân lông của tôi,.... Chuyên tâm soi mói từng mm trên mặt Hàn Từ Quân, sau đó bị thâm nhận ra cái gì của anh ta cũng đều tốt hơn của tôi...

Cuối cùng cái con sói đáng sợ kia cũng buông tha cho cái mỏ tội nghiệp của tôi. Tôi như tìm lại được sự sống hít lấy hít để không khí như chưa từng được hít. Bây giờ tôi mới chính thức cảm nhận được oxy quan trọng với con người như thế nào.

Sau nụ hôn của những bộ phim ngôn tình lãng mạn, nam chính và nữ chính sẽ tiếp tục nhu tình nhìn nhau, và lời thoại thường nói sẽ là " Anh/ em yêu em/ anh". Tuy nhiên sự thật luôn phủ phàng, phim kịch chính là luôn lừa gạt người.

Bởi vì sao? Bởi vì sự thật đã chứng minh...

Hàn Từ Quân: Hôm nay em ăn tối?

Tôi: Anh dùng mỹ phẩm gì vậy?

..... một đàn quạ đi ngang qua....

Đó chính là câu nói đầu tiên sau một nụ hôn vô cùng lãng mạn, vô cùng là.... Thế mới nói phim kịch chỉ là dùng để lừa người mà thôi.

Mà thái độ của hai bên sau đó là

Một bên đen mặt

Một bên ngượng ngùng

....

Nhưng mà, tôi thực sự tò mò không biết Hàn Từ Quân dùng sữa rửa mặt gì a? Vì vậy, tôi tiếp tục điếc không sợ súng, lấy hết can đảm đối diện với cái mặt đã đen gần một nửa nói

- Sữa rửa mặt thôi cũng được?

Màu đen lan rộng toàn bộ khuôn mặt

Tôi sợ hãi đến run rẩy cả người. Tức giận cái gì? Không phải chỉ là hỏi nhãn hàng sữa rửa mặt thôi sao? Làm gì mà cần phải dùng cái vẽ mặt đó. Anh cũng nói tôi có mùi tôi cơ mà. Mùi tôi? Tôi há hơi ra tay, đúng là có mùi tôi.

Hàn Từ Quân: Nước

Tôi:Hả?

Hàn Từ Quân: Tôi không dùng sữa rửa mặt

Mẹ nó, vậy không phải càng kích thích độ ghen tỵ của con gái sao? Anh ta không dùng sữa rửa mặt mà da mặt cái gì cũng tốt hơn tôi là sao?

Cố gắng giấu đi sự ghen tỵ trong lòng, tôi cười nói

- Vậy sao? Ra là vậy. Hôm nay tôi ăn có hơi nhiều bím bím vị tôi ha ha

Trời ạ, sao không khí ngày càng trở lên khó thở như vậy? Tôi cũng là giúp lão tứ san sẽ gánh nặng hành lý bằng cách ăn 8 gói bím bím vị tôi với 3 gói khoai tây chiên trong lúc đợi xe đến thôi mà. Tuy người được tôi giúp có vẻ không được vui cho lắm

Rốt cuộc, Hàn Từ Quân cũng thu lại ánh mắt sắc bén như dao kia lại, kéo tôi đi về chỗ mọi người đang nghỉ ngơi.

Không khí ở đây có vẻ rất náo nhiệt nha. Không biết vì sao mọi người lại đứng cùng một chỗ quây tròn lại, thỉnh thoảng lại cười vang lên.

Do chiều cao có hạn nên tôi không thể nhìn thấy gì ở bên trong đám người đó cả. Tôi liếc mắt nhìn Hàn Từ Quân bên cạnh, bất giác có chút rung mình, lạnh sống lưng.

Không khí xung quanh giống như hạ xuống đến âm độ C vậy.

Đám đông giống như cảm nhận được cơn lạnh lẽo liền im bặt không nói gì. Tuy nhiên, vẫn còn có một người không sợ trời không sợ đất vẫn tiếp tục hăng say nói.

- Thằng bé đó ngày nào cũng chỉ biết đưa cái khuôn mặt giống như ai cũng nợ nó cả vạn tệ ấy.....

Giọng nói này rất quen nha, hình như đã từng nghe thấy ở đâu rồi

- Hàn phu nhân?

Đúng rồi, chính là cái vị phu nhân xinh đẹp, dịu dàng... Hàn phu nhân- mẹ Hàn Từ Quân.

Ây da, đến mẹ cũng nói xấu con trai mình trước mặt mọi người, anh ta cũng thật là đáng thương. Nhưng mà bà ấy cũng là đang nói sự thật mà thôi, có đứa con nào gặp mẹ mình mà suốt ngày một câu Hàn phu nhân, Hàn phu nhân giống như kiểu bà ấy không phải là mẹ của anh ta.

Giọng nói vừa vang lên thì đám đông vội vàng tách ra. Hàn phu nhân vẻ mặt tươi cười đi đến trước mặt đến trước mặt tôi dịu dàng nói

- Tiểu Đình, con đi đâu vậy? Ta đến mà không thấy con đâu

Tôi giả ngốc: Cháu... cháu đi quanh đây ngắm cảnh thiên nhiên cây cối ạ

- Ra vậy. Á, sao môi của con lại sưng như vậy?

Môi? Hai má nóng lên, tôi oán giận liếc nhìn người bên cạnh

- Là muỗi, là muỗi đốt đấy ạ. Rừng núi mà.

Hàn phu nhân tức giận nhìn Hàn Tử Quân, rồi lấy một lọ nước hoa hồng đưa cho tôi

- Biết trong rừng nhiều muỗi mà con không chuẩn bị cho Tiểu Đình, là sao? Người làm bạn trai như con cũng thật thất bại rồi. Tiểu Đình, con cầm lấy, nước hoa này có tác dụng chống muỗi, từ loài muỗi to hay nhỏ nó đều trị được hết. Nhất là những con muỗi bị dị ứng với hoa hồng

Tôi hai mắt sáng rực nhìn chai nước hoa phía trước. A, là hàng hiệu, hàng hiệu thứ mà mình sợ cả đời này cũng không có cơ hội dùng thử nha.

Nhưng mà, loại nước hoa này rất đắt nha, nó bằng tiền sinh hoạt trong ba tháng của cái đứa nghèo kiết xác là tôi đây. Nhận quà đắt tiền của người khác sau này sẽ rất khó trả. Tôi phân vân, rồi lại phân vân nên nhận hay không thì Hàn Quân bỗng lên tiếng.

- Cô ấy không cần.

Ai nói tôi không cần, đó là hàng hiệu, hàng hiệu đó nha???

Hàn phu nhân vô cùng bất mãn: Ta đang tặng Tiểu Đình, không có tặng con. Sao con biết là con bé không cần? Nhìn xem con đã chăm sóc bạn gái mình tốt ra sao? Để con bé bị muỗi đốt ra nông nỗi này.

Tôi chỉ có thể cất niềm khao khát lọ nước hoa trước mặt, nuốt nước bọt rồi nói: - Bác gái, thực sự là không sao đâu mà. Chỉ là bị muỗi đốt một chút thôi

- Mặc kệ thằng nhóc này, con cầm lấy.

- Không cần, không cần đâu...

.....

Hai bên cứ đưa qua đưa lại lọ nước hoa, cuối cùng thì người nào đó mất hết kiên nhẫn vứt lọ nước hoa

- Con cảm thấy, mẹ vẫn lên giữ mà dùng thì tốt hơn.

Sau đó đưa trả Hàn phu nhân. Tôi thêm khát nhìn theo lọ nước hoa thầm tiếc rẻ. Trời ạ! lọ nước hoa đó mình mà không dùng còn có thể bán đi ít nhất nó cũng cứu vớt ba tháng sinh hoạt của tôi.

Hàn Tử Quân không mặn không nhạt nói:

- Vì sao mẹ lại ở đây?

Hàn phu nhân tươi cười rạng rỡ:

- Ta là người đóng góp lớn nhất cho chuyến du lịch, ta có thể không ở đây sao?

.....

Cứ như vậy, đoàn người có thêm một người có phong cách vô cùng hài hước, làm cho quãng đường đi trở lên huyền ảo và vui vẻ. Nhờ vào đó mà cả đoàn vừa dễ khách sạn trên núi đúng giờ.

Sau một hồi phân chia, tôi và Lư Ly ở một phòng, lão đại ở cùng lão tứ phòng đối diện đối diện phòng của tôi.

Cất đồ xong, tôi cùng lão đại, Lư Ly, lão tứ đến phòng tắm hơi của khách sạn.

Lão tứ: Mình còn chưa ăn xong

Lư Ly: Còn ăn, cậu đã ăn hết đồ ăn vặt trong vòng 2 tuần của mình rồi đấy

Lão tứ: Ngươi không cùng chí hướng không thể so đo

Lưu Ly tức giận đập nước: Cái gì mà không cùng chí hướng?

Lão tứ: Không phải cậu muốn trở thành que củi bọc da sao?

Lưu Ly: Cái gì mà que củi? Lão tứ: Cây liễu không phải que củi sao?

Lưu Ly: Cái đầu heo nhà ngươi. Ngươi muốn chết phải không? Dám sỉ nhục thân tượng của ta, ngươi đúng là chán sống.

- Đứng lại

- Trừ khi mình bị bệnh mới đứng lại

- Ngươi chính là có bệnh

- Vậy ta cũng không đứng đâu

.....

Mọi người nhìn hai người mặc áo tắm, rượt đuổi nhau xung quanh phòng tắm.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, lão tứ cùng Lưu Ly do giật mình liền ngã xuống sàn nhà.

- Mọi người đều đến đây hết rồi sao?

Giọng nói tươi cười của vị phu nhân xinh đẹp nào đó vang lên, tiếp đó là một thân hình chuẩn người mẫu đi vào.

Đúng là người đẹp có khác, tuổi tác căn bản không làm cho vị Hàn phu nhân này mất đi sự xinh đẹp mà còn làm tăng lên sự quyến rũ. Bây giờ, thì tôi cũng hiểu vì sao Hàn Tử Quân lại yêu nghiệt như vậy, hoá ra là do di truyền.

Mọi người nhìn người khoác áo tắm trước cửa phòng tắm mà ngây người.

Hàn phu nhân: Thật đúng là các thiếu nữ, người nào cũng xinh đẹp như hoa. Làm ta phát hiện mình đã già rồi

Già? Vị phu nhân này thật biết đùa, làn da hồng hào mịn màng thì chắc chắn ai nhìn cũng sẽ nói bà là thiếu nữ 20 tuổi.

- Cô Hàn thật là biết đùa, cô chính là người khiến những cô gái trẻ bọn cháu phải hâm mộ. Vẻ đẹp của cô chính là so với thời gian chính là thắng tuyệt đối

Một giọng nói ngọt ngào, như nước chảy mây trôi. Khiến cho người người nghe cảm giác giống như đang nghe một giai điệu của đàn piano vậy.

Cánh cửa một lần nữa được mở ra, một cô gái xinh đẹp đi vào, nụ cười ngọt ngào đến mức có thể hút hồn người nhìn hiện rõ trên khuôn mặt cô gái.

- Tiểu Nhiễm, cháu đến rồi sao?

- Cháu đến đây từ hôm qua, nghe nói cô ở đây lên đến gặp cô

Đây không phải là cô siêu mẫu Hi Nhiễm xinh đẹp nổi tiếng sao? Cái người mà ngày nào Lưu Ly cũng nói muốn trở thành người giống như Hi Nhiễm. Người mà được fan hâm mộ gọi là "Cô gái siêu cấp mãnh mai" sao cô ấy lại có mặt ở đây?

Tôi nhìn Lưu Ly cái người vừa mới ngã, thì nhận ra đôi mắt sáng lấp lánh trên khuôn mặt vừa tỏ ra đau đớn do bị ngã kia.

Vậy thì đây chắc chắn là 'cây liễu' mãnh mai kia rồi. Nhìn bên ngoài càng xinh đẹp hơn so với trong ảnh.

- Chị Hi Nhiễm, chị Hi Nhiễm thật là chị sao? Em hâm mộ chị từ rất lâu rồi.

Lưu Ly bật dậy đi đến trước mặt 'cây liễu' ve vẩy cái đuôi

Lão đại: Lưu Ly nhà chúng ta biến thành cún con mất rồi

Tôi:....

Lão tứ: Mình muốn ăn thịt chó

.....

BIỂNNN....

Một đám người nhanh chóng vây quanh 'cây liễu' - Chị Hi Nhiễm chị thật xinh đẹp

-Chị Hi Nhiễm chụp ảnh cùng em được không ạ?

-Chị Hi Nhiễm cho em xin chữ kí được không?

.....

- Ôn ào quá đi

Một âm thanh cất lên làm không khí ồn ào vừa rồi trở lên im bật.

Tôi nhận ra người vừa nói chính là cô nàng cơ bắp đang ngâm mình trong hồ.

Mọi người sợ sệt nhìn cô nàng cơ bắp không dám nói gì.

'Cây liễu' thấy tình hình không ổn liền lên tiếng

-Mọi người yên tâm, tôi nhất định sẽ chụp ảnh và tặng chữ kí cho mọi người. lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau chụp ảnh được không? Giờ hãy tận hưởng cảm giác tắm suối nước nóng đã

Mọi người liền vui vẻ đồng ý.

-Tiểu Đình cũng ở đây sao?

Hàn phu nhân tươi cười đến chỗ tôi

-Vâng, bác gái cũng đến đây tắm ạ?

Hàn phu nhân: Không cần khách khí, cứ gọi ta là cô Hàn giống Tiểu Nhiễm là được. Thật ra, ta cũng lâu rồi mới có khoảng thời gian riêng tư này nên muốn trở lại tuổi thanh xuân một chút. Cùng các cô gái ở đây để nhớ là thời gian ngày trước

Tôi: Cô Hàn nếu so với mấy tiểu nha đầu bọn cháu chắc chắn là một nữ nhân xinh đẹp

Cô Hàn: Tiểu nha đầu, thật biết nịnh nọt

Tôi: Cái này không thể nói là nịnh nọt, mà là nói sự thật thôi ạ

Cô Hàn: Ha ha ha....

Cây liễu: Cô Hàn, đây là....

Cây liễu không biết từ lúc nào đi về phía tôi và cô Hàn nói chuyện, nhìn tôi hỏi

Cô Hàn: Thật là, ta quên mất không giới thiệu. Đây là Tiểu Đình, cô bé chính là bạn gái của Từ Quân

Tôi nhìn vị nữ nhân trước mặt hình như đang có chút chần chừ, nhưng sau đó rất nhanh liền lấy được sự bình tĩnh chuyên nghiệp của một ngôi sao gặt nhẹ đầu chào tôi.

Cô Hàn: Còn đây là Hi Nhiễm chắc cháu cũng từng nhìn thấy con bé trên tạp chí người mẫu. Con bé chính là thanh mai trúc mã của Từ Quân.

Lần này đến lượt tôi ngẩn người

" THANH MAI TRÚC MÃ"

Đây không phải là loại tình cảm muốn có là có được. Cái loại tình cảm mà giữa hai người không hề có khoảng cách, biết rõ nhau đến từng chân tơ kẽ tóc. Là loại tình cảm hiếm có, khó ai có thể xen vào giữa tình cảm này. Hơn nữa, người ta còn là siêu mẫu, khuôn mặt xinh đẹp, muốn ngực có ngực, muốn eo thon có eo thon,....

Triệu Nhã Đình, mày gặp phải tình địch đáng gờm rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thái độ khó hiểu

Tôi ngây người mất một lúc, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần vui vẻ cười nói:

-Xin chào, Hi tiểu thư ở ngoài đời so với hình trên tạp chí càng xinh đẹp hơn.

Hi Nhiễm nở nụ cười dịu dàng: Cô quá khen rồi, Triệu tiểu thư.

Cô Hàn: Tiểu Đình, ta còn tưởng giờ con phải ở cùng Tiểu Quân chứ? Thì ra là ở đây

Tôi: Dạ? Cháu nghe nói hồ nước nóng ở đây rất tốt cho sức khỏe nên cùng mọi người đến ngâm nước nóng.

Dù sao thì tôi cũng không phải cái đuôi của Hàn Từ Quân sao lúc nào cũng phải đi cùng anh ta.

Cô Hàn: Đúng vậy, nước nóng ở đây không những tốt cho sức khỏe còn làm cho da trở nên mịn màng hơn.

Tôi: Vậy phải ngâm lâu một chút mới được.

Cô Hàn: Tiểu nha đầu, ha ha...

Từ hồ tắm nước nóng về tôi vừa cầm điện thoại lên xem thì phát hiện có 12 cuộc gọi nhỡ, cùng với 1 tin nhắn. Tất cả đều là của Hàn Từ Quân. Đang muốn mở xem tin nhắn thì Lưu Ly không biết từ bao giờ đứng sau lưng tôi, giật điện thoại trên tay tôi, mở tin nhắn đọc.

- "Đang ở đâu? Mau đến nhà ăn ở tầng 1". Chắc chắn, đại thần nhà chúng ta có lòng độc chiếm thật là lớn. Vừa mới cách xa nhau chưa đến 1 giờ đồng hồ mà giống như mấy năm ấy.

Tôi gặng lại: Nói linh tinh cái gì đấy, chỉ là thông báo xuống ăn cơm thôi mà.

Lưu Ly: Đúng rồi, là thông báo. Lão tam, Tiểu Đình a a a ~

Tôi nổi da gà:

-Dừng, có rắm mau thả.

Lưu Ly rõ ràng tức giận nhưng vẫn tươi cười

-Cậu xin chữ ký của Hi Nhiễm giúp mình nha nha!

-Sao không tự đi xin nhờ mình làm cái gì? Không phải vừa rồi cô ấy bảo sẽ cho chữ ký vào ngày mai sao?

-Tiểu ngây thơ à, đại minh tinh người ta chỉ nói để đám người đó không làm loạn mà thôi, hơn nữa thứ mình muốn không chỉ là chữ ký.

-Vậy người còn muốn cái gì?

-Đương nhiên là bí quyết giữ eo thon, dáng chuẩn của cô ta. Vì vậy người hãy giúp ta mở lời đi nha.

-Nga, thật tiếc là Tiểu ngây thơ ta đây không giúp được người.

-Vì sao?

-Đại mỹ nữ à, tha cho tôi đi. Người ta vừa gặp ta còn chưa đến 1 giờ đồng hồ mà người muốn người ta giao ra cái được gọi là bí quyết gì đó. Nếu là người, người có cho hay không? Há?

-Vốn ngay từ đầu ta không muốn người xin cô ấy.

Tôi không hiểu hỏi lại: Vậy người nói với ta làm gì?

Lưu Ly mặt không đổi sắc trả lời: Ta muốn bảo người đi nhờ Hàn sư huynh xin giúp ta, hai người đó là thanh mai trúc mã chắc chắn cô ấy sẽ không từ chối Hàn sư huynh

Tôi sờ trán Lưu Ly: Hôm nay người quên uống thuốc hả?

Lưu Ly khoát tay tôi xuống: Uống thuốc cái đầu nhà người. Mau nói, người rốt cuộc có giúp ta hay không?

Tôi mở va ly ra lấy một chiếc áo khoác mỏng mặc vào rồi quay lại nhìn Luru Ly nhả từng chữ

- Không giúp

-Thật không giúp?

- Không~giúp~~

Nói xong tôi tung tăng quay lưng đi ra khỏi cửa

-Nếu người không giúp ta sẽ nói với Hàn Tử Quân việc người gửi thư tình cho cái tên tiểu bạch kiếm kia

Tôi giật mình khựng người lại, rồi xoay người. Động tác không khác gì một con robot là mấy.

Luru Ly tay cầm điện thoại lắc lắc, trên màn hình là cảnh tôi lén lút để bức thư vào quyển sách

Ôi trời, lý do của sự việc này tất cả là do bạn thân của tôi Trương Uyển tháng trước đến thăm tôi, rồi tình cờ gặp anh chàng tên Tiền Luân môi đỏ răng trắng trông y như tiểu bạch kiếm. Rồi nói tôi phải điều tra về cái tên tiểu bạch kiếm kia. Sau đó còn viết một bức thư tình nhờ tôi đưa cho anh chàng kia. Tôi ngay cả tỏ tình cho mình còn chưa từng làm sao có thể mặt dày đưa trước mặt cho anh ta. Vì vậy tôi lén lút kẹp bức thư vào quyển sách của cái tên đó. Không ngờ lại bị Luru Ly phát hiện, còn dùng ảnh uy hiếp mình. Không biết họa ở đâu vì sao cứ rơi vào đầu con thế này?

Luru Ly sốt ruột: Thế nào?

Tôi cố mỉm cười nói: Ok

Luru Ly: Như vậy mới là bạn tốt của Luru Ly này chứ

Phải, tôi đang không ngừng rơi lệ trong lòng đây, bạn tốt à

Lúc chúng tôi xuống đến nhà ăn thì mọi người gần như đã đến đông đủ.

Tiểu Dương nhìn thấy chúng tôi thì nhanh chóng vẫy tay gọi

- Tam tẩu, ở đây.

Tam tẩu? Là đang gọi tôi sao.

Vừa nghĩ tôi vừa đi đến chỗ bàn ăn. Bàn ăn vừa hay còn trống 4 chỗ duy nhất.

Ba người kia ngồi xuống ghế, tôi cũng kéo ghế ra định ngồi xuống thì một giọng nói vang lên ngăn cản hành động của tôi.

-Lại đây ngồi

Người nói không ai khác chính là cái tên của mặt không nóng không lạnh kia.

Anh ta bảo tôi ngồi ở đâu, cạnh anh ta bên trái là mỹ nữ Hi Nhiễm, còn phía bên phải là Tiểu Mặc đang chăm chú gấp thức ăn quên mất hết cả trời đất.

Nghĩ vậy tôi liền tiếp tục hành động bị cản trở vừa rồi. Kéo ghế ngồi xuống, tiếp theo là cầm đũa chuẩn bị gấp thức ăn

- RẦM

Một tiếng động phát ra làm hành động của tất cả mọi người trong nhà ăn đều dừng lại. Đũa của tôi dừng giữa không trung chưa kịp hạ xuống mục tiêu là miếng sườn chua ngọt.

Chỗ phát ra âm thanh vẫn là chỗ cái người nào đó.

-Tiểu Mặc đứng dậy

Tiểu Mặc run run khi mình bị điểm tên, nhả miếng đùi gà đang gặm dở trên miệng xuống bát

"Lão tam hôm nay bị sao vậy ta? Lúc chiều không phải cùng tam tẩu yêu đương nồng nhiệt sao?"

Tiểu Dương bên cạnh huyých nhẹ Tiểu Mặc thì thầm

-Lão tam bảo người đứng dậy

Tiểu Mặc không hiểu chuyện gì vội đứng dậy

Hàn Tử Quân quay sang nhìn tôi, tôi không hiểu nhìn lại anh

(Meo: Thông cảm chị Đình nhà chúng ta khi đói khá chậm tiêu)

Hàn Tử Quân đột nhiên đẩy ghế đứng dậy, hướng phía tôi đi đến. Tiếp theo đó là cầm tay tôi kéo, lực tay cũng không có chút gì gọi là dịu dàng. Cuối cùng là ấn tôi ngồi xuống chỗ anh ta vừa ngồi, còn anh ta ngồi xuống chỗ của Tiểu Mặc.

Lúc này, Tiểu Mặc giống như hiểu ý nhanh chóng chạy lại chỗ tôi vừa ngồi, ngồi xuống.

Bữa cơm lại tiếp tục. Tôi liếc nhìn Hàn Tử Quân thì thấy nét mặt anh vẫn còn chút tức giận nhưng vẫn đỡ hơn vừa nãy. Tuy nhiên, vị mỹ nữ bên cạnh tôi có vẻ tâm tình không có chút gì gọi là vui vẻ, hai mắt hồng hồng như sắp khóc. Nhìn bộ dạng này ai cũng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

- Á

- Ngần người cái gì? Còn không mau ăn cơm

Hàn Tử Quân cốc đầu tôi một nhát, tôi đau điếng ôm đầu. Hàn Tử Quân gấp miếng sườn bỏ vào bát của tôi rồi nói

-Mau ăn cơm

Tôi bặm môi lí nhí nói: Đã biết

Ngồi ăn cơm trong khung cảnh này chẳng khiến tôi có chút cảm giác gì ngon miệng. Không biết vì sao tôi cảm giác có chút khó chịu dâng lên trong lòng.

" Vì sao Hàn Tử Quân đột nhiên có thái độ kỳ lạ như vậy? Là bởi vì sự xuất hiện của vị thanh mai trúc mã này?... "

Càng nghĩ, càng khiến tôi trở lên khó chịu hơn. Cảm giác đói bởi vậy mà cũng biến mất luôn.

Tôi đặt đũa xuống, nói

-Tôi hơi mệt, tôi lên phòng nghỉ ngơi trước

Tôi đẩy ghế ra muốn đứng dậy. Hàn Tử Quân cầm tay tôi kéo lại, nhẹ giọng nói

-Không được trẻ con, mau ngồi xuống ăn

-Tôi lo rồi, không muốn ăn nữa

Tôi muốn rút tay lại nhưng không được bởi vì Hàn Tử Quân cầm rất chặt

-Em ăn được bao nhiêu mà bảo lo

Tôi đứng từ trên cao nhìn Hàn Tử Quân đang ngồi tức giận nói

-Tôi không muốn ăn, anh quản cái gì chứ?

Hàn Tử Quân có chút ngậy người, tôi nhân cơ hội đó rút tay ra khỏi tay Hàn Tử Quân rồi chạy ra khỏi phòng ăn.

Tôi không phân biệt hướng cứ như vậy đi thẳng ra ngoài cửa khách sạn. Vừa ra đến cửa liền va phải ai đó ngã ngửa ra phía sau.

-Tiểu Đình? Em không sao chứ? Em muốn đi đâu?

Tôi nhìn khuôn mặt lo lắng của anh Thiệu Minh, rồi lại nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau. Tôi luống cuống kéo Thiệu Minh chạy ra ngoài khách sạn.

Chạy được một lúc thì tôi mệt quá dừng lại thở dốc

- Ôi mẹ ơi, mệt chết mất. Sao tuyết ở đây lại dày như vậy.

Thiệu Minh nhìn tôi: Ở đây địa hình cao, nhiệt độ thấp tuyết rơi rất nhiều em muốn ra ngoài làm cái gì?

Tôi: Em.... em muốn ra ngoài hít thở không khí.

Tôi vừa nói xong thì một trận gió đi ngang qua làm tôi lạnh buốt sống lưng.

Lúc tôi xuống nhà ăn cũng chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng, bên trong là áo phông vì nghĩ trong khách sạn có điều hòa lên không mặc nhiều quần áo.

Giờ thì tốt rồi, cả người đều rét run cầm cập.

Thiệu Minh nhìn tôi cười rồi cởi chiếc áo khoác của anh khoác lên người tôi.

- Không cần đâu.

- Lạnh như vậy mà vẫn còn muốn giả bộ.

Tôi xấu hổ cười ngượng đáp:

- Vậy người bị lạnh sẽ là anh đấy.

Tôi nhìn anh với chiếc áo khoác mỏng, cùng với bên trong hơn tôi một chút là một chiếc áo len cổ cao.

Thiệu Minh cúi đầu nhìn áo của mình rồi nhún vai nói

- Cũng không tệ lắm. Vậy còn em vì sao lại muốn kéo anh ra đây? Đừng nói với anh là muốn đắp người tuyết nha.

Tôi cười đáp: Đương nhiên là không phải

- Vậy thì vì sao lại ra đây?

- Em...em

- Cãi nhau với cậu ta?

Tôi vội phủ nhận: Không có

Thiệu Minh: Vậy thì em gái à, nửa đêm nửa hôm em kéo một chàng trai ra đứng nơi vắng vẻ này đừng nói là để ngắm cảnh ban đêm nha. Ở đây nghe nói có chó sói đó.

Tôi nghe vậy liền rung mình một cái, đứng sát vào Thiệu Minh một chút

- Ở đây thực sự có chó sói?

- Có lẽ có.

- Vậy là có hay không có?

- Không có

- Anh...

Thiệu Minh xoa đầu tôi nói

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Hi Nhiễm và Hàn Tử Quân tuy là lớn lên cùng nhau nhưng từ trước đến giờ Hàn Tử Quân chưa từng thừa nhận hay có biểu hiện gì thích Hi Nhiễm

Tôi: Cũng có thể do anh ấy chưa muốn tiết lộ mà thôi

Thiệu Minh: Cách thức theo đuổi của cậu ta, anh nghĩ em hiểu rõ hơn ai hết chứ. Hàn Tử Quân tính cách giống hết bác Hàn trong sự nghiệp cùng với tình yêu họ đều rất quyết đoán, họ đều muốn khẳng định vị thế của mình trong lòng người mà họ thích, đôi khi họ có thể trở nên bá đạo đến đáng sợ. Anh mong rằng em sẽ không để tình huống đó xảy ra.

Tôi tò mò: Sẽ đáng sợ đến mức nào?

Thiệu Minh lắc đầu: Cái này thì anh không biết

Tôi bĩu môi: Vậy mà tưởng anh hiểu rõ lắm

Thiệu Minh: Nếu anh hiểu được hết Hàn Tử Quân thì anh đã chẳng còn là người nữa rồi

- Ha ha ha...

- Có phải chúng ta chạy quá xa không, mãi mà vẫn chưa đến

- Em là người kéo anh chạy mà

-Lúc đó trong đầu em đâu có nghĩ được cái gì

- Tiểu Đình? Là em đúng không?

Phía trước một bóng đen đang tiến dần về phía tôi và Thiệu Minh. Giọng nói quen thuộc vang lên, âm thanh lạnh lùng cứng rắn mỗi lần lên tiếng giờ lại mang theo chút lo lắng và sợ hãi:

-Hàn Từ Quân.

Tôi bước nhanh về phía trước, Hàn Từ Quân cũng tiến lên kéo tôi ôm chặt vào lòng

-Không phải em nói về phòng sao? Suýt nữa anh đã phá cửa phòng để tìm em đó. Sao em dám chạy ra ngoài một mình vào ban đêm?

Tôi bị ôm chặt đến mức nghẹt thở, muốn cử động một chút liền bị siết chặt hơn.

- Em có đi cùng với anh Thiệu Minh, không có đi một mình

Lúc này Hàn Từ Quân mới để ý đến vẫn còn người nữa

Thiệu Minh: Mau đưa cô ấy về khách sạn thôi, thời tiết này có lẽ sẽ có bão tuyết

Hàn Từ Quân nghe vậy cũng không nói gì nữa. Nhanh chóng kéo tôi trở về. Bàn tay thì nắm chặt tay tôi không chịu buông.

**

Về đến khách sạn thì mọi người đều đang tụ tập đông đủ trước cửa ra vào. Vừa thấy chúng tôi về, cô Hàn liền chạy ra kéo tôi vào hỏi dồn dập

-Tiểu nha đầu con có bị làm sao không? Con có bị thương ở đâu không? Sao lại chạy ra ngoài trời vào đêm khuya như vậy? Xem nào có bị cảm lạnh không? Người con sao lại lạnh thế này?....

Cuối cùng Hàn Từ Quân hết kiên nhẫn ngắt lời cô Hàn

-Mẹ cô ấy mệt rồi, để cô ấy nghỉ ngơi

-Người làm bạn trai mà sao lại không có trách nhiệm như vậy....

Lần này thì đến lượt Hàn Từ Quân bị khiển trách

Ba người kia cũng chạy ra tiếp tục dò hỏi

-Người chạy ra ngoài làm cái gì? - Lão đại

-Người có biết Hàn sư huynh tức giận phá hỏng cửa phòng chúng ta rồi đó. -Luu Ly

-Đi nướng thịt ngoài trời.-Lão tứ

-Cầm miệng. -Cả 3 đồng thanh

Tôi quay sang hỏi Hàn Từ Quân: Anh nói chỉ suýt phá cửa phòng em thôi mà

Hàn Từ Quân vẻ mặt vô tội:Không đúng sao?

Quản lý khách sạn: Sau khi thiếu gia đi cánh cửa bỗng đổ sập xuống

Hàn Từ Quân: Ra thế

Tôi:....

Luu Ly: Vậy chúng ta sẽ phải ở đâu tối nay đây?

Tôi: Chỉ là hỏng cửa thôi mà

Luu Ly: Người lên tự nhìn

Tôi đứng trước căn phòng thăm thẳm miêu tả.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy.

Căn phòng ban đầu vốn sách sễ, giờ thì thảm rồi. Cửa ra vào nằm dưới sàn, đồ đạc bên trong đổ lung tung, cốc chén đều bị vỡ. Đã vậy trên cái giường đôi còn có một bãi phân chó cực lớn.

Lưu Ly: Sau khi cánh cửa bị đổ xuống, thì bên trong có một con chó chạy ra. Có lẽ lúc ra ngoài đã quên khóa cửa, con chó của tên này đã lén vào. Cửa tự động khóa lại nhốt nó ở bên trong

Lưu Ly tức giận liếc chủ thủ phạm cùng chú chó nhỏ

Tôi giật mình khi nhìn người chắn phía trước chú chó nhỏ, động tác giống y như gà mẹ bảo vệ gà con. Đây không phải cái tên tiểu bạch kiểm Trương Uyển nhờ tôi gửi thư tình sao? Sao anh ta lại ở đây?

Lời tác giả: Gần đây mình phải ôn thi lên không đăng đều được. Mong mọi người thông cảm.

Cám ơn vì mọi người đã ủng hộ truyện của mình, mong rằng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình.

Mình luôn muốn nhận được ý kiến của mọi người để làm truyện trở lên hấp dẫn hơn và để mình có thêm nhiều kinh nghiệm hơn. Các bạn hãy để lại comment hoặc gửi qua email: trantunha812001@gmail.com

Trân thành cảm ơn các bạn!!!≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lộ tẩy vụ thư tình - Tức giận

Tôi ngạc nhiên tròn tròn mắt nhìn tên tiểu bạch kiểm trước mặt, miệng vô thức thốt lên:

-Sao lại là anh?

Tiểu bạch kiểm nhìn tôi, mặt không hiểu sao có chút ngượng ngùng. Giống như, giống như kiểu cô vợ nhỏ trong đêm tân hôn vậy.

Lưu Ly kinh ngạc nhìn tôi, rồi lại quay sang nhìn lại tên tiểu bạch kiểm. Miệng kinh hãi thốt lên

-Đây không phải tên tiểu bạch kiểm người gửi thư...um..

Tôi nhanh tay bịt miệng người kia lại, nhìn về phía Hàn Tử Quân thì thấy anh cũng đang nhìn về phía tôi mảy mai nhíu lại hỏi:

-Hai người quen biết nhau?

Tôi: Không có, không có là nhầm người nhìn nhầm người mà thôi. Chuyện cũng xảy ra rồi, dù có truy cứu trách nhiệm cũng vô ích. Quản lý Du có thể sắp xếp phòng khác cho chúng tôi được không ạ

Quản lý về mặt ái ngại nói:

-Thành thực xin lỗi quý khách. Tất cả các phòng đều có người ở hết rồi.

Tôi: Hết phòng? Không phải chứ?

Quản lý: Vì lần này đoàn khách đến rất nhiều người, vốn còn một phòng trống nhưng vị khách này đã đặt nốt rồi ạ.

Vị quản lý chỉ tiểu bạch kiểm nói.

Tiểu bạch kiểm: Thực xin lỗi, việc lần này do Tiểu Min gây ra tôi sẽ chịu trách nhiệm đền bù thiệt hại. Tối nay, hai người hãy đến phòng của tôi nghỉ ngơi đi ạ. Tôi sẽ ở nhà ăn

Không ngờ được tên tiểu bạch kiểm này cũng rất hiểu đạo lý nha.

Lưu Ly: Được thôi, lão tam chúng ta mau thu dọn đồ đạc chuyển phòng

Tôi: Như vậy có ổn không. Sư huynh Thiệu Minh vừa nói hôm nay sẽ có bão tuyết đó ạ. Ngủ dưới sàn nhà có vẻ không tốt lắm

Tiểu bạch kiểm đỏ mặt: Không sao, sức khỏe của tôi rất tốt.

Lưu Ly: Quan tâm hẳn cái gì chứ? Vì con chó đáng ghét của hắn tự gây ra thôi. Chiếc điện thoại yêu quý của tôi đã bị nó gặm cho thành cái dế rách rồi kia kìa.

Tiểu bạch kiểm: Thực xin lỗi, tôi sẽ đền bù cho cô. Hai người hãy cứ đến phòng của tôi đi.

Lưu Ly: Đền? Người nói đền là đền được chắc. Mối hồng răng trắng, nhìn còn tưởng là vị tiểu thư đài các nào đó. Vậy mà lại đi dẫn theo một con chó vừa hôi hám, vừa nghịch ngợm. Không những vậy còn không chịu trông chừng nó cẩn thận hại ta mất bao nhiêu đồ hiệu, đều là hàng hiệu, hàng hiệu đó nghe chưa, hả? Không hiểu sao lão tam có thể viết thư tình với cái loại tiểu bạch kiểm này chứ, ta thực tức chết mà? Người tốt nhất là đền bù cho tốt đó...

- LƯU LY.....

Tôi tuyệt vọng ngăn cản cái mồm nào đó ngừng bô bô lại. Lưu Ly lúc này mới im bặt nhận thức mình vừa nói cái gì

-Lão, lão tam?

Cái vị tiểu thư Lưu Ly này bình thường ăn nói nhã nhặn nhưng chỉ cần động đến vấn đề hàng hiệu là sẽ không còn chút ý thức mình đã nói hay làm cái gì cả?

Tôi sợ hãi liếc mắt nhìn Hàn Tử Quân. Lúc này thì về mặt của anh ta không có chút biểu hiện tức giận hay gì cả. Cái tên tiểu bạch kiểm kia nước mắt lưng chòng mặt đỏ bừng bừng, miệng không ngừng xin lỗi...

Bây giờ tôi phải làm gì? Giải thích sao? Nhưng về mặt không chút biểu cảm kia là có ý gì?

Tôi: Thật ra...

Hàn Tử Quân đột ngột chặn lời tôi lại:

- Cũng muộn rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi. Sáng mai còn phải xuống núi. Lưu Ly?

Lưu Ly sợ hãi đáp: Dạ, sư sư huynh.

-Em hãy ở phòng cùng cô Hàn đi, ở đó còn một phòng riêng. Quản lý Du hãy cho người dọn dẹp lại căn phòng này đi. Việc đền bù tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Tiểu bạch kiểm đột nhiên ngẩng đầu nói: Là lỗi của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm

Hàn Tử Quân nhướn mày nhìn tiểu bạch kiểm, tiểu bạch kiểm vội cúi đầu không dám nói gì. Rồi Hàn Tử Quân quay sang tôi, hừ một tiếng rồi nói:

-Còn em, đi theo tôi

Tôi cúi thấp đầu, nhìn đôi giày thể Nike màu trắng bước đi mới ngẩng đầu nhìn Lưu Ly

- Cậu...

Lưu Ly: Mình xin lỗi, mình thật sự không cố ý mà

Hàn Tử Quân đột nhiên dừng lại: Còn chưa đi!

Tôi liền làm vẻ mặt chân chó chạy đến chỗ anh ta, miệng tươi cười: Đi, đi đây.

Hàn Tử Quân quay người tiếp tục đi về hướng cầu thang. Tôi quay lại nhìn Lưu Ly làm động tác khẩu hình miệng

"Người chết chắc"

Rồi nhanh chóng chạy theo Hàn Tử Quân.

Vì khách sạn này chỉ có 4 tầng lên không lắp đặt thang máy. Tôi thận trọng từng bước một đi phía sau Hàn Tử Quân. Chỉ là leo mấy bậc cầu thang thôi mà tôi cảm tưởng mình đang đi đánh trận vậy. Chỉ cần lơ là một chút là có thể mất mạng lúc nào chẳng biết.

Vừa leo lên đến tầng 4, tôi kinh ngạc nhìn xung quanh. Đây giống nhà ở hơn là phòng. Cả một tầng 4 rộng được chia làm 3 phần. Hàn Tử Quân đi đến căn phòng bên phải, mở cửa đi vào. Tôi do dự đứng ở cầu thang một lúc rồi cũng đi đến trước cửa phòng.

Vào hay không vào? Vào hay không vào?

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân trong đầu không ngừng suy nghĩ. Không được rồi, sao lại có cảm giác giống như nguy hiểm sắp đến gần vậy.

Giọng nói trầm thấp vang lên

- Vào đây!

Tôi giật mình:

- Há?

Hàn Tử Quân đứng ở cửa cởi giày để vào tủ xoay người tựa cửa lười biếng nhìn tôi nói

- Mau vào đi, đứng đó làm gì?

-À, bây giờ muộn rồi em em về phòng ngủ đây, anh cũng nghỉ ngơi sớm. Ngủ ngon

Không đợi Hàn Tử Quân trả lời tôi xoay người muốn đi về phía cầu thang để xuống dưới tầng.

- Đứng lại, em định đi đâu?

Tôi đứng khựng lại, cắn môi, nhắm mắt lấy lại chút tinh thần, xoay người mặt vô cùng chán chớ nói:

- Em xuống dưới đi ngủ.

- Ngủ ở đâu?

- Phòng lão đại

Hàn Tử Quân nhướng mày

- Ở đó đã có hai người ở, em còn muốn chen vào.

- Vậy em đi xem lão tứ ở đâu? Em sẽ ngủ cùng cậu ấy.

Không đợi Hàn Tử Quân trả lời, giọng Lưu Ly phía sau đã dọa tôi suýt chút nữa tìm nhảy ra ngoài

- Lão tam, mình đi ngủ trước đây. Cậu cũng nghỉ ngơi sớm

- Này...

Cô Hàn đi sau còn vẫy tay nói với tôi: Tiểu Đình, con hãy nghỉ ngơi sớm đi. Ngủ ngon

- Cô Hàn à!

Hai người kia cứ như vậy tiến vào căn phòng ở giữa, bỏ lại tôi cô đơn tuyệt vọng đứng trước cửa. Xoay người lại nhìn người phía sau, tôi khóc không nước mắt

Hàn Tử Quân khuôn mặt đẹp trai kèm theo chút mệt mỏi nói

- Em còn muốn đi đâu nữa không?

Tôi cúi đầu: Không đi nữa

- Vậy thì vào đi.

Nói hết câu, Hàn Tử Quân liền bỏ vào trong. Tôi đứng ngoài cửa do dự một lúc rồi bước vào. Đóng cửa, cởi giày, mọi động tác tôi làm vô cùng nhẹ nhàng, đơn giản biết đâu động phả con sói dữ thì sẽ toi mạng như chơi.

Hàn Tử Quân ngồi trên ghế sofa nhìn tôi chăm chú, đến mức dù cách xa mấy mét mà tôi còn nổi hết da gà lên.

Tôi đi vào giữa phòng khách đứng ở đầu bên này nói với Hàn Tử Quân đang ngồi phía đối diện.

- Vậy em ngủ ở đâu?

Nếu phòng cô Hàn có phòng riêng nữa thì chắc ở đây cũng vậy. Nơi này phải rộng gấp nhiều lần so với căn phòng bị phá nát dưới tầng kia, lại còn có nhà bếp nữa. Đây phải là một căn hộ thì đúng hơn.

- Anh nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện một chút.

Tôi cười ha ha nói: Đã muộn rồi, nên đi ngủ sớm một chút

- Ngồi xuống!

Tôi liền chân chó ngồi xuống ghế sofa. Đương nhiên là chỗ cách xa chỗ Hàn Từ Quân ngồi.

- Đầu tiên, hãy nói về thái độ hôm nay của em.

Tôi mím môi nhìn Hàn Từ Quân nói

- Thái độ? Thái độ của em thì sao chứ?

Đúng, người có thái độ kỳ lạ phải là anh mới đúng.

- Anh không có quyền quản chuyện của em?

Tôi cúi đầu, lẩm bẩm:

- Vốn dĩ là như vậy.

- Tự ý chạy ra ngoài một mình.

Tôi đính chính: Em không có đi một mình, em đi cùng sư huynh Thiệu Minh

- Em còn dám nói.

Tôi: Sao em không thể nói? Em chỉ là cùng anh ấy ra ngoài đi dạo thôi.

Hàn Từ Quân nhìn tôi cười khinh bỉ:

- Đi dạo, thời tiết này có vẻ thích hợp cho việc đi dạo lắm sao? Triệu Nhã Đình, em tìm lý do thì hãy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói.

Tôi cắn môi không thêm trả lời:

- Triệu Nhã Đình, sao cái tật xấu này của em lớn lên không thay đổi là sao? Chỉ cần người ta trông được một chút là em liền thích sao? Lúc trước là Uông Thiệu Minh, giờ thì lại là cái tên tiểu bạch kiêu này. Sao gu nhìn đàn ông của em ngày càng trở nên kém như vậy? Sao không nói? Em mau trả lời đi

Tôi ngồi như vệt nghe sấm, mặc kệ Hàn Từ Quân ngồi đối diện nói gì tôi giống như nghe không hiểu.

Trong lòng ảm ức không thôi. Rõ ràng là vì thanh mai trúc mã đến liền thay đổi thái độ. Anh ta tức giận với tôi cái gì chứ? Đây chính là tình cảnh trong ngôn tình ư? Nữ chính là thanh mai trúc mã quay lại, nam chính liền thẳng chân muốn đá nữ phụ. Nhưng thái độ sợ hãi khi tìm thấy tôi ở bên ngoài vừa rồi là gì? Sao con người của anh ta lại khó hiểu như vậy? Không phải là muốn chia tay hay sao? Đây là muốn bôi móc mọi chuyện tìm lý do để chia tay? Thà cứ nói thẳng ra đi việc gì phải làm nhiều chuyện như vậy. Bà đây cũng chẳng phải người bám mãi không dứt...

Tôi mãi miết suy nghĩ, đến lúc ngẩng đầu đã thấy một bóng dáng to lớn đứng trước mặt. Giật mình tôi lùi lại phía sau, tựa hẳn người vào ghế sofa. Hàn Từ Quân đột nhiên cúi xuống nhìn tôi, bỗng nhàu mày một cái

- Không cho phép cắn môi.

Hàn Từ Quân đưa tay đến gần mặt tôi, tôi vội vàng quay sang chỗ khác. Bàn tay của anh nằm giữa không trung, anh thu tay lại, hai tay để xuống hai thành ghế tạo thành một không gian nhỏ. Tôi bị vây xung quanh không có cách nào thoát ra, chỉ có thể nhìn thẳng Hàn Từ Quân

- Đã suy nghĩ xong lý do.

- Lý do?

- Anh cho em 5 phút để trình bày lý do việc...

Cần gì phải trình bày lý do, bà đây không muốn mất mặt thêm. Dù sao cũng là chia tay, giải thích chỉ thêm mất công. Tôi liền nói

- Chia tay đi:

Hàn Từ Quân có chút ngây người, tiếp đi sắc mặt liền xấu đi

- Em vừa nói cái gì?

Chưa nghe rõ? Hay là muốn chắc chắn. Nghĩ vậy tôi liền nói lại, không những vậy còn rất thành thật và đảm bảo

- Tôi nói chúng ta chia tay đi. Anh yên tâm, Triệu Nhã Đình đã nói là nhất định sẽ làm được. Nếu không chúng ta có thể ký hiệp ước....um...àý...

Tôi sững sờ nhìn khuôn mặt đang sát gần mặt mình phía trước. Tôi còn cảm nhận rõ cảm giác hàm răng của anh đập vào hàm răng mình khiến tôi có cảm giác mình sắp gãy hết răng đến nơi rồi. Sau đó là cảm giác buột nhói do đầu lưỡi bị cắn mạnh. Tôi liền đưa tay đẩy người phía trước, đáng tiếc người ta một phen cũng không nhúc nhích, ngược lại nụ hôn càng chồm lên thô bạo hơn. Tay chân đều bị tay chân anh ta giữ lại, kẹp chặt. Mũi, lưỡi, răng tất cả đều ê ẩm. Đây là thú dữ cắn người chứ không phải là hôn a....

2 phút trôi qua...tiếp tục hôn

3 phút trôi qua...tiếp tục hôn

4 phút trôi qua... tiếp tục hôn

Mỗi lần tưởng như đã kết thúc thì Hàn Tử Quân tiếp tục cắn mút.

.....

Lúc nụ hôn kết thúc, tôi cảm giác như mình vừa được sống lại hít lấy hít để không khí. Hơi thở gấp gáp của Hàn Tử Quân vẫn ở ngay trước mặt, phả nhẹ trên mặt tôi.

Tôi hé mắt nhìn khuôn mặt đối diện. Hai mắt đỏ ngầu nhìn rõ tia máu chiếu thẳng ánh mắt sắc bén vào mắt tôi. Khuôn mặt đen đến mức không thể đen thêm nữa.

Tôi chột dạ, tay chân cuống lên muốn thoát ra, nhưng vừa mới động thì liền bị giữ chặt hơn.

Đợi tôi ổn định hơi thở tốt, Hàn Tử Quân liền lên tiếng:

- Triệu Nhã Đình, anh cho em 5 phút chỉ 5 phút thôi, em hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi đưa ra câu trả lời. Tốt nhất hãy suy nghĩ thật thận trọng, bởi vì anh không biết anh sẽ làm gì sau khi nghe xong đâu

Hàn Tử Quân nói xong liền thả tôi ra hướng nhà tắm đi vào. Tôi liếc nhìn khoảng cách từ sofa ra đến cửa tính toán cách chạy trốn. Bỗng cách một tiếng làm tôi giật mình, tiếp theo đó lại là giọng điệu cảnh cáo chuyển vào tai

- Em đừng nghĩ đến việc chạy trốn. Hãy ngồi suy nghĩ cho thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giải thích- Cảnh cáo

Âm thanh đóng cửa phòng tắm cùng tiếng nước chảy truyền tới, tôi liền nhẹ nhàng đi về phía cửa ra vào. Vừa đi vừa nhìn chăm chăm về phía cửa phòng tắm đề phòng. Nhanh chóng cầm tay nắm cửa mở

- Cách...cách...cách...

Mẹ nó!!! cửa thế mà bị khóa rồi?

Xoay người tìm thẻ phòng nhưng không tìm được.

Hàn Tử Quân căn bản đã suy tính trước, chặn luôn đường thoát này của tôi.

Đi vào phòng khách một lần nữa nhìn khắp phòng. Bây giờ phải làm cái gì đây? Hay là chạy vào phòng nào đó khóa cửa lại? Không được, đây là phòng của anh ta chắc chắn là sẽ có chìa khóa dự phòng. Đến lúc đó không cẩn thận còn khiến anh ta nổi điên lên. Thì mẹ ơi, không biết sẽ thảm đến mức nào.

Ban công? Đúng rồi có thể chạy qua đường này a. Khả năng trèo tường của tôi lại có chỗ dùng rồi.

Tôi đi về phía ban công khảo sát hiện trường. Vừa mở cửa ra thì gió từ bên ngoài liền lùa vào làm tôi rung mình. Bước ra phía ngoài nhìn xung quanh. Chết tiệt! Đây là lầu 4 chỉ có 3 phòng tách riêng, các cửa sổ căn bản cách nhau cả 7, 8 mét. Phía dưới có vẻ là nhà kho, cửa sổ cho đủ cho một đứa trẻ

7 tuổi chui vừa, cửa sổ phòng bên cạnh thì to tuy nhiên cũng cách đến 5 mét.

Lần này thì xong rồi, cho dù tài treo tường của tôi có cao siêu thế nào đi chăng nữa cũng chẳng có ích a. Họa chăng tôi biến thành người nhện thì còn may ra.

Đột nhiên, phía sau có tiếng bước chân truyền đến, kèm theo đó là một giọng nói chứa đầy khiêu khích

-Sao nào, em bây giờ là muốn thử độ cao của căn biệt thự này. Hay là muốn thử thách khả năng treo tường của em? Hử?

....

-Em thực sự muốn thử? Hử? Tốt thôi, chỉ là tôi có việc muốn nhắc nhở em. Chỗ chúng ta đang đứng là ban công tầng bốn không phải bức tường hai, ba mét mà em có thể treo. Cho dù phía dưới là một lớp tuyết dày thì khả năng em gãy tay, què chân là rất cao. Trừ khi là tài năng treo tường của em đã thăng cấp đến mức giống như người nhện rồi. Thế nào? Em có muốn thử không?

Tôi không trả lời, chỉ cúi mặt nuốt nước bọt nhìn xuống phía dưới. Từ trên nhìn xuống, đúng như lời anh nói có một lớp tuyết dày, nhưng cho dù có dày thế nào thì việc bị thương là không thể tránh. Đương nhiên, tôi cũng không phải người nhện mà có thể treo. Tôi đây còn muốn tiếp tục sống nha, không thể chết ở cái nơi rừng núi hoang vu này

Tôi xoay người, nhìn Hàn Từ Quân cười nói:

- Làm gì có chuyện đó, tôi chỉ là ra ngoài này ngắm cảnh đêm thôi. Anh nhìn xem sao trời hôm nay thật đẹp, ha ha...

-Ồ, vậy sao tôi không nhìn thấy ngôi sao nào trên trời?

- À...a....

Tôi nhìn bầu trời đen một mảng mà thầm mắng mình ngu ngốc

Hàn Từ Quân đi đến trước mặt tôi, anh ta tiến một bước thì tôi liền theo phản xạ mà lùi về phía sau một bước để kéo dài khoảng cách.

Tôi vốn đứng ở gần rìa ban công, vì vậy sau khi lùi được 3 bước lưng liền chạm vào thanh chắn ban công. Hết đường chạy tôi chỉ có thể mặt đối mặt, mắt đối mắt với tên nguy hiểm nào đó.

-Hàn Từ Quân, tôi mệt rồi, muốn về phòng nghỉ ngơi.

Hàn Từ Quân cũng cúi đầu nhìn tôi, vẻ mặt âm trầm giống như đang suy nghĩ, chậm chạp không chịu trả lời

- Triệu Nhã Đình, hình như chúng ta vừa rồi còn chưa có nói xong chuyện.

-Có chuyện gì để mai hãy nói, bây giờ đã a... Hàn... Từ... Quân... anh muốn làm...cái gì a? Đây...

Cảm giác giống như trời đất quay cuồng. Hàn Từ Quân đột ngột vòng tay qua eo tôi, động tác lưu loát vác tôi như vác một con lợn hướng phòng đi vào. Tôi vì hành động này của anh ta dọa cho sợ hãi, tay chân cuống cuồng, miệng không ngừng la hét:

-Mau...thả xuống... cái tên...khốn.... khốn khiếp nhà ngươi... mau thả xuống!

Cái tư thế đầu dốc ngược như trồng cây chuối này khiến máu như ứ đọng hết trên đầu khiến tôi vô cùng khó chịu. Đáng ghét hơn nữa là cái người nào đó căn bản không thèm để ý lời tôi nói, tiếp tục vác tôi đi, tay ôm chặt hai cái chân đang nhiệt huyết quẫy đạp của tôi. Sau đó không hề thương hoa tiếc ngọc, thô bạo vác tôi lên ghế sofa.

Tôi sau khi ổn định lại liền tức giận đứng trên ghế sofa hướng người nào đó mà gầm lên:

-Hàn Từ Quân, cái tên khốn khiếp, thần kinh, biến thái nhà ngươi, không phải ngươi là muốn chia tay sao? Được thôi, bà đây liền thành toàn, ngươi còn muốn cái gì? Ngươi nổi điên cái gì? Ngươi thì có cái gì tốt cơ chứ? Chẳng qua là có khuôn mặt bán nước hại dân này, với tính cách ăn chơi của mấy tên hoa hoa công tử ngoài ra thì còn cái gì? Hả? Còn muốn lên mặt với bà đây. Muốn quay lại với người tình bé nhỏ của ngươi thì mau cút, ở đây giả bộ cái gì? Bà đây mới không cần.....

.....

.....

Sau khi tuôn một tràng dài ra, tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế thờ hờn hờn. Không ngờ mắng người lại mất sức như vậy.

- Ọc...ọc...ọc...

Một âm thanh đột ngột xen vào, tôi chợt dạ len lén nhìn người duy nhất trong phòng kia thì người kia khòe miệng đúng khòe miệng của anh ta đang nhếch lên.

Khí nóng xông lên mặt, tôi cảm thấy mặt mình giống như sắp bốc cháy đến nơi rồi. Anh ta cười cái gì? Đây là đã nghe thấy tiếng đó a? Mất mặt, mất mặt quá đi. Dù tôi không phải dạng thực nữ hiền lương thực đức, nhơ nhả gì đó...Nhưng cũng không thể để việc này xảy ra a. Rõ ràng vừa rồi còn phùng phùng đùng khí giờ chỉ vì bụng đói lên tiếng kháng nghị mà mất mặt trước quân địch. Thật là không còn gì để nói a a....

- Cười cái gì mà cười, chưa từng nghe thấy hay sao mà cười?

Tôi liền trở lại bộ dạng tức giận nói

Hàn Từ Quân nhún vai, nói -Chưa từng

Sau đó anh ta liền cười như không cười đến gần tôi.

Tôi sợ hãi rút về sau, kết quả lùi về sau một chút liền đụng phải tay ghế sofa, hết đường chạy

-Anh, anh muốn làm cái gì?

- Làm cái gì là làm cái gì?

Hàn Từ Quân vừa nói vừa ngồi xuống cạnh tôi, dần dần sát đến mặt tôi

-Anh, anh mau tránh ra, đằng kia còn có rất nhiều chỗ.

Hàn Từ Quân không thèm trả lời rồi đột ngột vươn tay ra hướng về phía tôi.

Không lẽ anh ta tức giận nên muốn đánh tôi.

- Quân tử động khẩu, bất động thủ. Anh, anh không được ỷ mạnh hiếp yếu bắt nạt một nữ nhi yếu đuối...

Tôi vừa nhắm mắt, vừa sợ hãi nói

- Quân lí Du?

Tôi:???

-Mang cho tôi 1 phần sườn chua ngọt, 1 phần canh gà, 1 phần đậu hũ tứ xuyên,...Em còn muốn gì nữa không?

Kính ngạc mở to mắt nhìn người mặt đang cầm điện thoại trên tay một lúc, nghe Hàn Từ Quân hỏi tôi liền lấy lại tinh thần

-2 không, không là 3 cái đùi gà chiên, 6 thịt xiên nướng, 1 phần cơm chiên trứng, thêm một lon coca nữa là được

Hàn Từ Quân nghe tôi nói xong 3 giây sau mới nói với quản lí Du ở đầu bên kia

-Thêm 1 phần cơm chiên trứng, 2 đùi gà, và một cốc nước cam ép. Vậy là được rồi, nhanh chóng chuẩn bị rồi mang lên.

Tôi vô cùng bất mãn nhưng cũng không thể làm gì khác, mặt méo xệch ngồi bên cạnh

-Đêm hôm ăn nhiều đồ dầu mỡ, uống nước có ga sẽ không tốt cho cơ thể

Đây là quan tâm đến sức khỏe của tôi? Nhưng đánh mất niềm vui ăn uống của bà đây cũng chẳng phải người tốt lành gì. Tôi hừ lạnh, mắt nhìn ra chỗ khác.

-Mất hứng?

-Tiểu nhân đâu dám mất hứng với đại thiếu gia người. Ta còn sợ người vì tiểu nhân là ta đây mà mất hứng

Tôi không thèm nhìn Hàn Từ Quân trả lời. Hàn Từ Quân giống như giả vờ không nghe thấy tôi nói gì, tiếp tục nói

- Bây giờ em không phải là nên giải thích vụ bức thư tình gửi cho tên tiểu bạch kiểm kia sao?

Tôi giả chết

- Không muốn nói?

Tiếp tục giả chết

-Được thôi, con chó nhỏ của tên tiểu bạch kiểm đó có vẻ còn rất đói. Hay đồng thức ăn sắp được lên kia liền để dành cho nó

-Anh...

Tôi tức giận thở phì phò

Hàn Tử Quân giả ngây ngô đáp

-Hử?

Bụng của tôi bỗng lên tiếng phản đối

- Ơc... ơc...

Hàn Tử Quân cúi đầu nhìn cái bụng đang không ngừng reo hò

- Còn không nói?

Bụng ơi, người hôm nay thật làm ta mất mặt a

-Cộc cộc cộc

Ba tiếng gõ vang lên đánh tan bầu không khí trong phòng.

Hàn Tử Quân bước đến mở cửa. Một nhân viên phục vụ đi vào, thành thạo đặt thức ăn xuống bàn sau đó hướng tới cùng Hàn Tử Quân

- Chúc quý khách ngon miệng

Tôi thèm khát nhìn chằm chằm đồng đồ ăn trước mặt nói cảm ơn

-Cảm ơn!

Phục vụ liền nói không có gì rồi nhanh chóng ra ngoài.

Tôi không để ý nhiều cầm đũa lên chuẩn bị gấp món sườn chua ngọt vô cùng thơm ngon trước mắt.

Một chiếc đũa khác đột ngột ngăn cản động tác của tôi

Tôi ngẩng đầu bất mãn nhìn Hàn Tử Quân đang đưa khuôn mặt bán nước hại dân và nụ cười không còn gì đáng ghét hơn

-Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi

-Thức ăn nguội sẽ không ngon, để sau hãy nói

- Vậy thì em hãy mau trả lời đi

Tôi nuốt nước bọt ực một cái, nhìn một bàn thức ăn ngào ngạt hương thơm trước mặt tôi cũng chỉ có thể đầu hàng

-Bức thư đó là do bạn của tôi nhờ tôi gửi hộ, việc chỉ có như vậy thôi. Tôi có thể ăn rồi chứ?

Hàn Tử Quân không trả lời, chỉ nhìn tôi

-Thật sự là chỉ có như vậy mà

Vẫn im lặng

Tôi cuống cuống lên, thực sự lúc này rất muốn giết người rồi nha

-Tôi thế, bức thư đó thực sự không phải do tôi viết. Tôi chỉ đưa thư giúp bạn của tôi thôi. Hàn Tử Quân anh là người tốt bụng hãy tin tôi đi mà. Anh dù không tin tôi thì cũng lên tin vào bản thân mình chứ. Một người ngọc thụ lâm phong, lại còn có khí chất, phong thái mỹ nam, là hình tượng bạn trai của biết bao cô gái trên thế giới này như anh tại sao anh lại không tin vào chính bản thân mình như vậy. Tôi có là đồ ngốc cũng không dám hòng hạnh vượt chỉ vì một tên công không công, thụ không ra thụ đó mà đánh mất một người đầy đủ những khí chất của một đại mỹ nam như anh, tốt bụng như anh,.....

Bên ngoài tôi cố gắng moi hết vốn từ ngữ để tâng bốc Hàn Tử Quân nhưng bên trong không ngừng chửi thề

" Cái tên vừa công vừa thụ nhà người chính là thể loại nam phụ bị vứt bỏ trong truyện đam mỹ đó. Tên đáng ghét nhà người, còn không mau cho bà ăn, bà đây sắp đói chết rồi... "

- Ngừng

Tôi nghe Hàn Từ Quân nói vậy liền ngừng bài ca ca tụng kia nhanh chóng cầm đũa gấp thức ăn lia lịa nhai ngồm ngoàm. Mẹ ơi! thức ăn vừa vào miệng mà cảm giác đang ăn thuốc tiên. Tôi không ngừng giải quyết đồng đồ ăn.

Sau khi giải quyết đồng đồ ăn trên bàn, tôi liền với tay lấy quả táo chuyên tâm gặm

-Triệu Nhã Đình?

Hàn Từ Quân sau khi im lặng ngồi nhìn tôi ăn một lúc lâu bỗng lên tiếng

Tôi tiếp tục gặm, hàm hồ trả lời

-Hử?

-Hôm nay tôi sẽ tin lời em nói, không tiếp tục truy cứu việc này nữa

Làm như đang điều tra vụ án không bằng

-Nhưng em tốt nhất đừng để chuyện này một lần nữa xảy ra. Nếu không đừng trách tôi không nhắc nhở em trước. Còn nữa, về quan hệ giữa tôi và Hi Nhiễm em không cần để tâm, cũng không cần tự phóng đại lên rồi suy nghĩ lung tung. Tôi và cô ấy chỉ có quan hệ bạn bè, cũng chưa từng vượt qua giới hạn này.

Quan trọng nhất là tôi không muốn nghe hai từ "chia tay" này thoát ra từ cái miệng của em thêm một lần nào nữa. Nếu em còn dám nói lại một lần nữa, tôi sẽ róc xương, băm vằm thịt em ra, rồi nặn thành thịt viên đó, nghe rõ chưa?

Tôi:....

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Đánh người

Sáng sớm, tôi mơ màng mắt nhìn trần nhà trắng ngơ ngác. Nhanh chóng sắp xếp lại bộ não, hình ảnh Hàn Từ Quân nhanh chóng lướt qua cùng với câu nói

"tôi sẽ róc xương, băm vằm thịt em ra, rồi nặn thành thịt viên..."

Rùng mình một cái, tôi ngồi dậy, nhìn khắp xung quanh phòng một lượt

Nhưng đây là ở đâu? Tại sao tôi lại ngủ ở đây? Hình như lúc tôi ngủ gật là ở sofa mà. Chẳng lẽ là Hàn Từ Quân đưa tôi vào đây?

Căn phòng tương đối rộng, cửa sổ bị rèm che kín nên không thể biết tình hình bên ngoài.

Tung chăn xuống giường đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra.

Hôm qua có lẽ bão tuyết không quá lớn, hiện tại tình hình là trời yên cây lặng, mặt trời với những tia nắng yếu ớt rọi vào.

Nhìn đồng hồ thì đã 9:30, không ngờ mình lại ngủ lâu đến vậy.

Gây người nhìn khung cảnh phía trước một lúc tôi mới chợt nhớ ra hình như sáng nay mọi người sẽ tổ chức vui chơi, đến chiều sẽ xuống núi về trường.

Bây giờ đã gần 9 giờ hẳn là mọi người đang ở phía dưới vui chơi rồi. Vậy mà không ai đến gọi mình dậy là sao?

Tôi mở cửa phòng đi ra ngoài. Phòng khách đó không có cửa cũng không bật điện nên khá tối có vẻ như không có ai cả. Vậy là cái tên Hàn Từ Quân thối tha kia cũng bỏ tôi ở đây một mình xuống dưới.

Hàn Từ Quân chết tiệt!

-Cạch

Tôi đang không ngừng chửi rủa trong đầu thì một tiếng cạch vang lên làm tôi giật mình. Âm thanh phát ra từ phía nhà bếp thì phải.

Rón rén từng bước hướng nhà bếp đi đến. Đến gần tôi liền nhận ra một bóng đen to lớn đang cầm đèn pin loay hoay làm gì đó trong bếp.

Trong đầu liền loé lên:

Chẳng lẽ có trộm? Không phải chứ, mẹ ơi!!!

Tùng con sợ hãi bùng lên, nhưng sự kích thích giống như thám tử conan đang phá án và tìm ra được hung thủ. Vì vậy máu trình thám nổi lên. Tôi cầm chiếc chổi lông gà trên kệ sách khi thể bắt trộm phùng phùng tiến lên, rồi lao đến

- A a a a a...

-Này....

Không thèm biết phía trước là cái gì. Tôi nhắm mắt cúi đầu bắt đầu quất túi bụi tên trộm.

- Chết đi, tên trộm thối tha, tên trộm đáng ghét nhà ngươi dám vào đây ăn trộm

-Dừng lại

-Có ngu mới dừng lại, dừng lại để ngươi bắt nạt bà đây sao. Dám chọc vào nữ hán tử ta đây ngươi hôm nay chết chắc....

Không thèm để ý người phía trước tôi tiếp tục quất a.

Người đối diện liền tăng âm lượng

-Triệu Nhã Đình, dừng lại

Kèm theo đó là chiếc chổi lông gà- vũ khí duy nhất của tôi bị cướp đi. Hai tay bị giữ chặt không thể kháng cự

-Buông ra

-Triệu Nhã Đình, em còn không dừng lại anh liền đánh em

Tôi vừa nghe thấy từ "đánh" thì liền bất chấp đẩy dựa

-Buông tôi ra....

-Bốp

Âm thanh vang lên

Tôi đơ người đứng im như tượng. Ngẩng đầu nhìn người trước mặt, thì ra là...là Hàn Từ Quân.

Vậy có nghĩa là người vừa đánh tôi chính là...

Âm thanh vừa rồi chính là do Hàn Từ Quân anh ta cứ như vậy mà đánh vào mông tôi

Tôi nắc nhen không nói lên lời. Rồi sau đó là một âm thanh vĩ đại vang lên trên ngọn núi cao, chim bay toán loạn

-Oa Oa Oa.....

Tôi cũng không biết vì sao mình lại khóc nữa. Lần đầu bị đánh? Không, chuyện ăn chổi lông gà vào mông khi phạm lỗi đã trở thành gia pháp nhà họ Triệu do chính bà Triệu là mẹ tôi đề ra. Ngay cả ba tôi, cũng đã nhiều lần được chiếc chổi mát xa. Sợ? Quả thực tôi cũng có chút sợ, nhưng mà đó là tâm trạng khi đối với tên trộm mà tôi nhắm tưởng. Nhưng cũng không đến nỗi khóc thảm đến vậy. Vậy thì tôi vì sao lại khóc?

Có thể do ảm ức từ việc ngày hôm qua, hoặc do tôi quá xúc động vì hết hồn. Tóm lại chính là khó hiểu, không thể giải thích. Nó đột ngột dâng trào khiến tôi không thể kiềm chế mà khóc.

Hàn Từ Quân nhìn tôi khóc đến mức nước mắt đầm đìa khắp mặt thì đầu tiên có chút sùng sốt, bối rối. Sau đó liền nhanh chóng ôm tôi vào lòng vỗ vỗ vai như đang dỗ trẻ con nín khóc.

- Ngoan, không khóc a. Là anh không tốt, mau nín...Anh sai rồi, không khóc.

Thấy hoàn cảnh này tôi rất muốn bật cười nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn cứ trào ra.

Hàn Từ Quân về mặt bối rối nhìn tôi:

-Không được khóc, em còn dám khóc thì anh sẽ em đó.

Đây là thay đổi chiến thuật a?

Nhìn về mặt đầy rối rắm kia tôi bỗng phì cười.

-Ha ha ha, hic ha ha hic hic....

Hàn Từ Quân nhìn thấy tôi cười liền thở phào.

Khoan đã, vì sao tôi cảm giác tình cảnh này, hình như tôi đã gặp ở đâu đó.

- Vì sao con mèo mít ướt như em không trưởng thành một chút nào vậy?

Câu nói này?

"Đồ mèo mít ướt nhà người, nín ngay, mèo má cái gì? Không phải vừa rồi còn hùng hồn lắm sao?"

Đúng rồi, là cái tên đáng chết không biết trời cao đất dày, khiến tôi giật mình từ đang chảy táo ngã lộn nhào xuống. Không những vậy còn muốn đi mách hàng xóm nhà tôi.

Còn khiến 2 năm tiểu học của tôi trở thành kỷ ức đen tối, rồi vào năm tôi lên lớp 3 thì đột ngột biến mất không tung tích.

Tôi cảm thấy kỳ lạ liền đi hỏi một đàn anh khoá trên cùng lớp của anh ta thì tên đó nói:

- Jackson chuyển trường sang nước ngoài học rồi, nghe nói là một tháng sau khi thi. Anh cũng mới biết thôi. Sao vậy? Không phải hai người rất thân sao? Cậu ta không đến tìm em à?

Một tháng sau khi thi? Lúc đó tôi cùng gia đình về nhà ngoại.

Cảm giác lúc đó tôi là vô cùng vui vẻ. Cảm tạ trời đất đã cho tên ác ma biến mất.

Nhưng cả buổi học hôm đấy tôi đều ngồi thất thần nhìn gói quà màu vàng với cách gói méo mó, lộn xộn đặt dưới gầm bàn. Món quà này vốn định tặng đi nhưng người nhận lại không biết ở nơi nào.

Tôi nghĩ có lẽ đó chỉ là thói quen, thói quen nhìn thấy người nào đó mỗi ngày, đột nhiên không thấy nữa mới cảm thấy trống rỗng, khó chịu. Nhưng tới khi thói quen nhạt đi là tốt thôi. Lúc đó tôi mơ hồ cảm thấy cái tên Jackson cũng không quá đáng ghét.

- Mèo mít ướt, lại đi học trễ sao?

-Mèo mít ướt, sao đi chậm như rùa thế hả?

- Mèo mít ướt, lại trốn mẹ trèo tường đi chơi à?

- Mèo mít ướt, khả năng trèo tường của em lại thăng cấp rồi

- Mèo mít ướt, em dạo này ngày càng béo đó, ít ăn mấy đồ vô bổ ngoài cổng trường đi

-Mèo mít ướt, em không thể bỏ cái tật xấu mê trai đi sao?

-Mèo mít ướt...mèo mít ướt....mèo mít ướt....

Vì đã thời gian đã rất lâu nên mặt mũi như thế nào tôi cũng không nhớ rõ. Ngày đó có rất nhiều bạn gái trong trường tiểu học của tôi đều gọi Jackson là soái ca mặt lạnh. Nhưng mỗi lần nhìn khuôn mặt với nụ cười đều giả kia thì tôi thật sự không thấy anh ta đẹp trai ở chỗ nào.

- Triệu Nhã Đình

Tôi nhanh chóng trở về thực tại

-Hả?

Đúng lúc này thì bóng đèn trên đầu liền bật sáng. Thì ra vừa rồi là do mất điện.

Hàn Từ Quân nhú mày nhìn tôi

-Ngán người cái gì? Mau đi chuẩn bị rồi ra ăn sáng.

- A...

Tôi phi thân vào nhà tắm, chạy khỏi tầm mắt đang phùng phùng lửa giận kia.

Hàn Tử Quân là Jackson

Hàn Tử Quân là Jackson

.....

Không thể nào.

Làm sao có thể như vậy? Nhưng mà, ba cái từ "mèo mít ướt" nghe Hàn Tử Quân nói ra vô cùng thoải mái. Cũng có thể là do trùng hợp. Khuôn mặt đe dọa đó cũng có chút quen thuộc. Không đúng, năm đó mình học lớp 2 thì Jackson đã vào lớp 5 như vậy thì ít nhất anh ta cũng hơn mình 3 tuổi. Nhưng Hàn Tử Quân mới chỉ là sinh viên năm hai thì chỉ hơn tôi một tuổi, như vậy Hàn Tử Quân chắc chắn không phải là Jackson. Đúng vậy chắc chắn là trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Hàn Tử Quân làm sao có thể là Jackson được.

.....

- Triệu Nhã Đình, em ngủ trong đó rồi hả?

Tôi giật mình, nhanh chóng đánh răng, rửa mặt rồi ra ngoài

Hàn Tử Quân mặt lạnh đứng ngoài cửa nhìn tôi

- 30 phút làm vệ sinh cá nhân. Em còn có thể chậm hơn nữa không?

Tôi ngượng ngùng

- Xin lỗi...

- Dép đi trong nhà đâu?

- Há?

- Tôi hỏi dép của em đâu? Năm nay em rốt cuộc là bao nhiêu tuổi rồi? Sao đến việc chăm sóc bản thân cũng không biết? Trời lạnh như vậy còn đi chân trần

- Lúc dậy vội nên quên không mang.

Giọng tôi nhỏ dần xuống.

Người trước mặt hừ nhẹ một tiếng, rồi quay người bước đi. Tôi kinh ngạc ngẩn đầu.

Không có mắng người a.

Rất nhanh Hàn Tử Quân đã quay lại, trên tay là một đôi dép đi trong nhà.

- Mang vào.

Nói rồi liền xoay lưng bước đi.

Tôi đeo dép rồi đuổi theo.

Hàn Tử Quân đi thẳng tới phòng bếp, tôi tò mò hỏi:

- Chúng ta không phải là nên xuống tầng một ăn cơm sao?

Hàn Tử Quân đang đi đột ngột dừng lại, tôi theo quán tính đầu liền đụng vào vai anh

Xoa xoa cái trán đau đớn.

- Xin lỗi....

- Đây không phải là nhà bếp sao?

- Há?

Tôi không hiểu, nhìn người phía trước rồi liếc mắt nhìn vào trong bếp. Trên mặt bàn có hai bát cháo hơi nóng bốc lên.

Hàn Từ Quân đi đến kéo ghế ngồi xuống, cầm thìa chuẩn bị ăn thấy tôi vẫn đứng ngây như tượng liền nhíu mày lên tiếng

- Còn không mau ngồi xuống ăn

- À

Tôi liền bước đến ngồi xuống mức cháo ăn

-Oa, mùi vị ngon quá đi. Đầu bếp ở đây thật là có tay nghề nha

Tôi nịnh nọt, thật ra thì món cháo này mùi vị rất được

- Khụ khụ, nhiều lời mau ăn đi, khụ...

Hàn Từ Quân quát nhẹ

Tôi bủ môi, như vậy mà cũng nói là nhiều lời.

Tiếp tục cúi đầu húp cháo, không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng húp cháo vang lên. Một tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh gãy cái khung cảnh ngọt ngào kỳ dị này

Hàn Từ Quân nhíu mày, bỏ thìa trên tay xuống đứng dậy đi đến căn phòng phát ra tiếng chuông.

Tôi nhìn theo cái bóng lưng kia mãi cho đến khi cánh cửa đóng lại.

Thì ra là còn một phòng ngủ khác nữa. Chắc nơi này là dành riêng cho khách vip nghỉ ngơi.

Tôi cúi đầu ăn cháo, vui vẻ nuốt từng ngụm cháo. Không giống như vừa rồi, ăn chẳng thoải mái chút nào.

Khoảng 5 phút sau, Hàn Từ Quân mới ra khỏi phòng quay lại bàn ăn.

Hàn Từ Quân liếc tôi một cái rồi ngồi xuống tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, tôi liền nhận trách nhiệm đi rửa bát. Hàn Từ Quân cũng không nói gì, mở điện thoại xem tin tức.

Đang loay hoay với mấy cái bát thì tôi lại phát hiện ra cái nồi nhỏ đặt ở trên bếp. Tôi tiện tay lấy luôn định rửa thì lại phát hiện bên trong nồi vẫn còn một ít cháo.

Nhờ lại hình ảnh loay hoay vừa rồi của Hàn Từ Quân là đang nấu cháo. Tôi liền cảm thấy mình có chút thụ sủng nhược kinh. Không ngờ cuộc đời tôi lại được ăn đồ ăn do chính tay vị đại thiếu gia này nấu. Đúng là không thể tin được mà.

Vui vẻ rửa xong đồng bếp, lau khô tay bỗng mắt tôi liền chạm vào cây chổi lông gà vừa rồi tôi dùng làm vũ khí.

Với sức lực vừa rồi của tôi, vết thương hẳn là không nhẹ.

Lén lút đi đến sau lưng Hàn Từ Quân quan sát xem anh bị thương chỗ nào, Hàn Từ Quân bất chợt ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi

- Có chuyện gì?

Tôi úp úng

- Cái đó, vừa rồi tôi ra tay hình như có chút nặng. Anh có bị thương ở đâu không?

- Sao rồi? vừa rồi không phải đánh người rất vui sao?

- Em..

Hàn Từ Quân đứng dậy, đi khỏi phòng bếp. Tôi liền đi theo sau. Đến ghế sofa Hàn Từ Quân bất chợt dừng lại nhìn cái gì đó. Tôi theo ánh mắt anh nhìn, là chiếc áo khoác của anh Thiệu Minh cho tôi mượn hôm qua.

- Cái đó là áo của anh Thiệu Minh. Hôm qua do em ra ngoài không mang theo áo khoác nên anh ấy cho mượn

Hàn Từ Quân về mặt thâm trầm

- Tôi có mắt

Ý gì đây? Đây là đang tức giận sao?

Hàn Tử Quân lấy chiếc áo trên móc treo rồi vắt cho tôi.

Tôi khó hiểu nhìn anh

- Mặc vào

Hàn Tử Quân không nóng không lạnh nói

Sau đó liền vắt nốt cái áo khoác của Thiệu Minh cho tôi.

- Mang trả cậu ta

Tôi chưa hiểu việc gì đang xảy ra, đứng ngây người nhìn hai cái áo khoác trên tay.

Hàn Tử Quân thấy vậy liền đi đến, cầm cái áo của anh khoác lên người tôi sau đó liền kéo khóa.

-Này... tay của tôi

Tay của tôi có chưa xỏ vào ống tay mà. Nhìn tôi trong chiếc áo khoác dài này không khác gì con sâu đang nằm trong kén.

Hàn Tử Quân không thèm để ý tôi nói gì, mặc áo, thay giày, mở cửa rồi đi.

Còn tôi thì đang không ngừng loay hoay trong chiếc áo để thoát ra.

- HÀN TỬ QUÂN, TÊN ĐÁNG GHÉT aaaaaaaa....

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tâm trạng kỳ quái

Chật vật từ 1 giờ chiều đến 4 giờ cả đoàn cuối cùng cũng xuống đến chân.

Hiện tại tôi đang ngồi trên xe ô tô nghỉ ngơi.

-Lão tam, sư sư huynh Hàn Tử Quân sao không đi cùng chúng ta? Còn nữa vừa nãy mình thấy sắc mặt anh ấy chính là phí thường không tốt. Đúng rồi, từ lúc từ phòng xuống sắc mặt anh ấy cũng đã không tốt. Hai người không phải là đang cãi nhau đấy chứ?

Lưu Ly sau khi không giành được chiếc ghế bên cạnh mỹ nam liền đến ngồi cạnh tôi, sau đó không ngừng hướng tôi hỏi tội.

- Cãi nhau? Ai cãi nhau với ai cơ chứ? Cậu bớt lảm nhảm đi

Tôi về mặt không để ý nhìn ngắm cảnh vật ngoài cửa xe trả lời

Lưu Ly huych vai tôi mấy cái, tỏ rõ thái độ tức giận đối với thái độ thờ ơ của tôi vừa rồi

- Người về mặt đó là sao hả? Ta đây là đang lo lắng cho bản thân người ấy. Người sao lại không có một chút lo lắng là sao?

- Tại sao mình phải lo lắng hả? Mình nên lo lắng cái gì sao? Cuộc sống không phải đang rất tốt sao? Vậy thì vì sao mình cần phải lo lắng? Cậu không biết là lo lắng sẽ khiến chúng ta phải suy nghĩ, mà suy nghĩ nhiều sẽ khiến chúng ta căng thẳng. Mà một khi đã căng thẳng thì sao? Khi đó nó có thể khiến sắc đẹp của chúng ta bị ảnh hưởng, khiến khuôn mặt căng mẫn trở thành già nua vì những vết nhăn. Vì vậy càng không có việc gì khiến mình phải lo lắng.

Lão tứ từ dưới nhòm người lên

- Bảo sao mình cảm thấy mặt Lưu Ly có thêm mấy nếp nhăn. Hóa ra là cậu có nhiều vấn đề cần lo lắng

Lưu Ly tức giận: Im miệng, cậu có tin mình tích thu hết đồ ăn vặt của cậu tháng này không, hả?

Lão tứ: Ok, mình đi ngủ đây. Oa mệt quá đi

Lưu Ly lại chuyển mục tiêu ban đầu, trách vấn:

-Thật là hoàng thượng chưa vội mà thái giám đã vội. Nhưng ta cũng nhắc nhở người trước, sư huynh Hàn và cái cô Hi Nhiễm đó quan hệ chắc chắn là không đơn giản. Người không thấy cô ta chỉ ôm đầu kêu đau một chút anh ta không chút nghĩ ngợi liền bỏ người một mình xuống núi, còn bản thân lại ở lại chăm sóc cho thanh mai trúc mã kia. Người là ai? Người là bạn gái hiện tại của anh ta, vậy mà anh ta chỉ vì cái người kia vốn cùng lắm cũng chỉ là em gái nuôi từ nhỏ mà bỏ mặc người.

Tôi mặt không đổi sắc trả lời

- Không phải chính miệng người từng nói là cái cô Hi Nhiễm đó thân thể từ nhỏ yếu ớt sao? Dù gì hai người cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ, Hàn Từ Quân kia chăm sóc cô ấy một chút đâu có sao. Mà ta đâu có đi một mình, chẳng lẽ mọi người ở đây đều là không khí.

Lưu Ly tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn nhỏ giọng tránh người trong xe nghe thấy

-Được, người thật giống người vợ ngu ngốc bao dung người chồng với tình nhân trong mấy bộ phim máu chó kia đó. Không phải là đã có Hàn phu nhân chăm sóc cô ấy rồi sao? Hàn sư huynh cũng không nhất thiết phải ở lại.

Tôi ngáp dài một cái, nhắm mắt

-Mắc mớ gì ta lại giống bà thím đấy. Ta mệt rồi, đi ngủ trước đây

Lưu Ly cũng bó tay mặc kệ, im lặng ngồi không tiếp tục làm nhảm nữa

-Được, người ngủ đi, tốt nhất là ngủ thành heo đi.

Trên một chiếc máy bay tư nhân, một cô gái yếu ớt tựa vào vai một người con trai. Một hình ảnh cầu huyết, không còn gì cầu huyết hơn. Người con gái không ai khác chính là siêu mẫu nổi tiếng cây liễu Hi Nhiễm. Mà người bên cạnh đương nhiên là vị soái ca người gặp người yêu Hàn Từ Quân. Ai nhìn qua hình ảnh này cũng cho rằng đây là một cặp trời sinh, chỉ có thể nói là một đôi "tiên đồng ngọc nữ" không gì sánh bằng.

Cây liễu yếu ớt nói

- Anh Từ Quân, như vậy có ổn không?

Hàn Từ Quân cúi đầu nhìn người trong lòng

-Hử?

Một âm thanh thể hiện đầy nhu tình phát ra

Cây liễu nhẹ nhàng nói

- Anh đi cùng em, bỏ lại cô ấy không sợ cô ấy tức giận sao?

Hàn Từ Quân ngẩng đầu nhìn khung cảnh bên ngoài máy bay, lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ bé nào đó khi nghe anh nói sẽ ở lại chăm sóc Hi Nhiễm

-Cô ấy sẽ không đâu

-Nhưng mà....

Hàn Từ Quân ngắt lời

-Em ngủ một chút đi tránh lại để chóng mặt

Cây liễu: Vâng

Sau đó liền an ổn dựa vào lồng ngực ấm áp ngủ thiếp đi

Hàn Từ Quân nghe thấy tiếng thở đều đều mới lấy điện thoại trên tay mở tin nhắn ra đọc.

[Lão tam, tam tẩu đã lên xe, đang ngồi bên cạnh là người bạn cùng phòng. Hiện tại đã ngủ. Cũng không có bị thương trên đường xuống núi. - Người gửi: Tiểu Mặc]

Hàn Từ Quân lúc này mới từ trạng thái cứng ngắc trở nên thoải mái hơn một chút. Tuy chỉ là một sự biến đổi nhỏ nhưng cũng khiến người trong lòng phát hiện.

Cô không dám mở mắt nhìn anh, càng không dám hỏi anh: "Anh yêu cô ấy sao? Vì sao lại quan tâm cô ấy như vậy? Người anh luôn yêu, luôn quan tâm không phải chính là em sao?". Nhưng cô cũng không dám, vì chính cô cũng có chút sợ hãi. Hai người bên nhau đã 10 năm nhưng thái độ của anh lúc nào

cũng vậy. Luôn đối tốt với cô, chăm sóc cô, lo lắng cho cô mỗi khi cô bị bệnh. Nhưng anh chưa từng một lần nói anh thích cô, anh yêu cô. Hành động của anh trên bàn ăn, cùng sự lo lắng và tức giận của anh khi không tìm thấy Triệu Nhã Đình cô đều nhìn ra. Vì vậy cô rất sợ, sợ anh thực sẽ yêu cô ấy.

"Jackson, anh và em đã ở bên nhau 10 năm rồi, em nhất định không để anh rơi vào tay người mới ở cùng anh mấy tháng được. Em không cam tâm, anh là người cả đời này không muốn ai cướp mất."

(Meo: Bà chị này chính là ảo tưởng sức mạnh vô đối. Cầu huyết, cầu huyết chuẩn bị đến a a a~~~~~)

Tâm trạng của tôi từ sau khi trở về luôn không tốt. Tôi phát hiện điện thoại rất nhanh hết pin. Thứ hàng ngày mà tôi chẳng mấy khi dùng trừ việc lên mạng đọc tin tức hoặc nghe nhạc, đọc truyện ra tôi còn có nhiều thói quen mới bắt đầu hình thành lúc nào mà ngay cả bản thân cũng không nhận. Việc làm mỗi ngày sau khi mở mắt chính là kiểm tra điện thoại. Sau đó cứ 30 phút đều đều lại mở điện thoại kiểm tra một lượt, xem có cuộc gọi nhớ, hay tin nhắn nào không. Tuy nhiên sáng sáng đều đều nào cũng giống như hiện tại. Tin nhắn gửi đến đều là của nhà mạng gửi đến giới thiệu các gói mạng. Còn cuộc gọi? Chẳng có cái cuộc gọi nào cả.

Tôi đây là đang muốn chờ cái gì? Chờ Hàn Từ Quân nhắn tin đến giải thích sao? Không đúng Hàn Từ Quân có khi nào biết giải thích cơ chứ. Việc anh ta bật vô âm tín 1, 2 tuần cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì. Hơn nữa anh ta không đến gặp mình cũng là việc tốt. Mình chính là có thời gian xác định được Hàn Từ Quân có phải là Jackson hay không?

Đúng mình phải nhanh chóng xác định không thể để việc này kéo dài được.

Lão đại từ giường ngẩng đầu mắt nhắm mắt mở nhìn tôi tò mò hỏi:

- Lão tam, sớm vậy muốn đi đâu. Hôm nay không phải là chủ nhật sao? Không ngủ nướng à?

- Mình đi mua đồ ăn sáng, cậu tiếp tục ngủ nướng

-À,...ừ...

Nói rồi Lão đại nằm xuống tiếp tục ván cờ đang đánh dở cùng chu công.

Tôi nhanh chóng mở cửa ra ngoài.

Lão đại đột ngột cảm thấy có gì không đúng mở mắt ngồi bật dậy, khiến cả lão tứ cùng Luru Ly thức giấc.

- Chuyện gì vậy? - Luru Ly uể oải nói

- Động đất à?- Lão tứ mắt nhắm mắt mở tung chăn muốn chạy liền bị Luru Ly đá trở lại giường

Lão đại cũng không để ý đến họ với chiếc điện thoại nhìn giờ

- Mẹ ời? 4:50

Luru Ly: Hử? Có gì không ổn sao?

Lão đại: Không ổn, rất không ổn

Luru Ly: Là sao?

Lão tứ: a... ư...

Lão đại: Lão tam nhà chúng ta không ổn

Luru Ly: Lão tam? Hình như dạo này cậu ấy khá gầy thì phải

Lão đại: Không phải, việc kỳ quái là lão tam nhà chúng ta hôm nay có thể dậy vào 4:50 đi mua đồ ăn. Thực không thể tin nổi.

Lão đại trịnh trọng đón nhận 2 chiếc gối cùng một con chim cánh cụt bay thẳng vào mặt.

Lòng vòng cả chục phút cuối cùng trước tôi lại không phải căn tin. Mà lại là sân bóng Hàn Từ Quân từng ép tôi chạy như bay đến mang cơm cho anh ta.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống ghế đá.

Nếu Hàn Từ Quân thực sự là Jackson thì mình phải làm gì? Mắng anh ta không từ mà biệt. Nhưng như vậy mình sẽ không phải là sẽ mất mặt sao? Anh ta không từ mà biệt có nghĩa mình cũng không có quan trọng gì với anh ta. Mình rốt cuộc là sao đây? Một mặt lại muốn Hàn Từ Quân là Jackson, mặt

khác lại không muốn như vậy. Nhưng chỉ thông qua một cái biệt danh " mèo mít ướt" mà nghĩ Hàn Tử Quân là Jackson thì thật không đúng. A.....a.....Thật là điên đầu mất thôi.

- Tiểu Đình, sớm vậy đã ra sân làm gì thế?

Tôi thoát khỏi dòng suy nghĩ nhìn người phía trước.

-Anh, anh Thiệu Minh. Sao anh lại ở đây?

- Đi dạo ngang qua đây, thấy có bóng người trên sân cảm thấy rất giống em. Hóa ra đúng là em thật

-Ồ - Tôi về mặt đã hiểu

Thiệu Minh ngồi xuống chỗ bên cạnh tôi

- Sớm vậy đã ra đây? Có chuyện phiền não gì sao?

Tôi lập tức phủ nhận

-Không có, làm gì có. Em thì có gì để phiền não được cơ chứ

Thiệu Minh gật gật đầu

- Đúng rồi, Tiểu Đình nhà chúng ta lúc nào mà không vui vẻ cơ chứ. Nhưng mà anh vừa nghe em vò đầu lăm bắm gì đó, hình như là " điên mất rồi "

- Có, có sao?

Thiệu Minh gật gật đầu tỏ vẻ tôi vừa rồi có hành động như thế

-À lúc đó, em đang nghĩ hôm nay nên ăn món gì thì tốt.

- Ồ, vậy thì để anh giúp em chọn

Thiệu Minh bỗng đứng dậy, nhìn tôi nói

Tôi ngơ ngếch đáp

-Hả?

Thiệu Minh tiếp tục cười nụ cười tỏa nắng như lần đầu tiên tôi gặp anh

-Hôm nay anh sẽ dẫn em ăn những món ngon của thành phố này

-Không cần đâu em còn phải mua rồi mang về cho ba người kia nữa. Đến căn tin mua đồ ăn là được rồi. Không cần phải phiền phức vậy đâu

- Cũng được, vậy anh đi cùng em

-Vâng

Cả hai ra khỏi sân tập cùng đi đến căn tin của trường.

- Việc học của em sao rồi?

- Hả? À, cũng tốt. Trừ việc chép phạt do lão bà bà bắt ra thì không còn việc gì nữa, hi hi

.....

Tôi nhìn đồ ăn trên bàn mà cảm thán

- Hôm nay đồ ăn có vẻ rất được

Thiệu Minh kỳ quái hỏi lại

- Vậy sao anh cảm thấy vẫn vậy.

Tôi chỉ đĩa gà rán nói

- Ví dụ như, đùi gà hôm nay nhiều hơn một cái

- Là vì còn sớm, nên đồ ăn so với giờ khác sẽ nhiều hơn

Đây không phải tự mình làm lộ ra bản thân vốn là người chưa từng một lần dậy sớm đi mua đồ ăn sao. Tôi chỉ có thể mắt chữ A mồm chữ O trả lời

- Ồ

Sau đó cầm cúi ăn. Ăn một lúc bỗng nhớ ra sao không hỏi anh Thiệu Minh về Hàn Từ Quân. Biết đâu lại có thêm thông tin khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp. Nhưng mà trực tiếp đi vào vấn đề sẽ gây ra sơ hở thì sao? Vậy chỉ còn cách áp dụng cách cũ.

-Anh Thiệu Minh?

- Hử?

- Đạo này anh có tốt không?

-Rất khỏe

- Ày, vậy bà của anh

-Tốt

-Gia đình anh thì sao, mọi người thế...

Thiệu Minh trực tiếp ngắt lời tôi

- Triệu Nhã Đình, em có thể đi vào vấn đề chính luôn được hay không?

Tôi thờ phào, vì sau cậu gia đình này tôi cũng không biết hỏi gì nữa. Tôi cúi thấp đầu nhỏ tiếng hỏi

- Anh có biết biệt danh, à không là tên tiếng Anh của.....

-Lão đại, tam tẩu hai người cũng ở đây sao?

Tiểu Mặc đi đến lên tiếng chào hỏi một cách cung kính

Thiệu Minh: Câu đó tôi phải hỏi hai người mới đúng

Tiểu Dương: Bọn mình đang canh giữ tường thành giúp lão tam

Tiểu Mặc bịt miệng Tiểu Dương lườm Tiểu Dương một cái rồi quay sang chúng tôi cười hề hà

- Là trùng hợp, trùng hợp mà thôi

Tôi: Ồ

Tiểu Mặc cùng Tiểu Dương ngồi xuống bên cạnh Thiệu Minh tươi cười như vớ được vàng

- Vừa rồi thấy hai người hình như đang nói chuyện gì đó. Mau tiếp tục không cần để ý đến chúng tôi

Tiểu Dương hai mắt hí hí nói: Đúng, đúng

Thiệu Minh lúc này mới quay qua nhìn tôi, ý nói

" em có thể tiếp tục "

- E hèm, Hàn Từ Quân anh ấy....

Tiểu Dương đối diện tôi lên tiếng ngắt lời tôi

- Lão tam là đang có chút việc phải xử lí. Tam tẩu không cần phải quá lo lắng

- Tôi.....

Tiểu Mặc: Tam tẩu nếu tam tẩu nhớ lão tam thì hãy gọi cho cậu ta biết đâu cậu ta đang trở tẩu gọi đến

- Tôi.....

Tiểu Dương tiếp tục ngắt lời tôi: Tam tẩu xin tẩu hãy yên tâm về độ trung thành của Lão tam, vì vậy xin tẩu hãy tìm tưởng Lão tam

-Tôi....

Tiểu Mặc: Hay để tôi gọi cho lão tam để cậu ấy xác nhận một chút

- Này, không cần....

Thiệu Minh: Độ trung thành của lão tam nhà chúng ta có so được với trung khuyển được không?

Tiểu Dương: Đương nhiên là có a...a...a. Lão đại sao cậu dám lấy sự trung trinh của lão tam với chó trung thành được.....

Người đối diện nhìn một màn này mà lửa giận không ngừng phùng phùng bốc cháy

- Im lặng, rốt cuộc có chịu cho tôi nói hay không hả? Tôi chỉ muốn hỏi tên tiếng Anh của Hàn Tử Quân mà thôi. Mấy người có thể để tôi nói hết câu được hay không

Một đàn quạ bay ngang qua.....

Không gian im lặng đến đáng sợ

- Triệu Nhã Đình

Một âm thanh quen thuộc vang lên phá vỡ bầu tĩnh lặng

- Em đây là muốn tìm hiểu thêm về anh?

Tôi giật mình quay một vòng nhưng không nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc. Tuy nhiên rất nhanh tôi liền phát hiện âm thanh phát ra từ chiếc điện thoại trang trí hình mèo Tôm đang nằm trong tay Tiểu Mặc

Âm thanh đó tiếp tục vang lên

- Nếu muốn biết thì trực tiếp tìm anh hỏi. Không cần phải thông qua người khác

Mẹ ơi!~~~~~

Bên kia vẫn tiếp tục

- Cuối tháng này anh sẽ thành phố H. Em hãy đến đón anh ở sân bay. Ngoan, đợi anh về chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện trực tiếp. Chú ý hành vi của bản thân, tránh xa nam sinh khác trong vòng bán kính 3 m. Những đối tượng em tốt nhất không nên ở cùng một chỗ là Uông Thiệu Minh, Quý Bân. Còn nữa không cho phép suy nghĩ lung tung. Cuối tháng anh sẽ trở lại....tút...tút..

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bao nuôi

Sau cuộc gọi bắt đắ dĩ đó Hàn Tử Quân cũng không gọi điện hay nhắn tin gì thêm. Có lẽ là đang rất bận rộn. Bận rộn thì bận rộn nhưng có cần phải để nhân dân trong ngoài nước giật gân từng ngày không. Mấy ngày trước miệng liên tục cảnh cáo tôi không được gần gũi với nam nhân khác. Được thôi, ta liền thực nữ một chút, e thẹn cách xa nam nhân khác giống như tiểu thư khuê cát thời cổ đại. Ngay cả đến phòng học cũng chọn chỗ ngồi cùng với một đồng nữ sinh, nhìn thấy nam sinh đến gần liền chạy cách xa, đến cả mỹ nam trước mặt cũng phải nuốt nước miếng mà uất hận đi ra chỗ khác.....

Nhưng việc này rốt cuộc là sao đây? Chuyện gì đang xảy ra a?...

Trong khi tôi ngoan ngoãn dôi xa nam sắc thì anh ta lại gần gũi với nữ sắc. Đúng nữ sắc!

Không những vậy nếu ai đem hai chúng tôi ra so sánh cũng sẽ giống như 3 người bạn vì sắc quên bạn của tôi.

Lưu Ly: So sánh Hi Nhiễm với lão tam? Không cần phải nói nhiều, chỉ có một từ để diễn tả. Đó chính là "thảm"

Tôi:?

Lưu Ly: Nếu cô ấy là hàng nga tiên tử xinh đẹp mê người thì cậu chính là cái chày mà cô ấy dùng để giã cối. Tóm lại là thăm, rất thăm, vô cùng thăm...

Tôi:....

Lão đại: So sánh? Lão tam cậu không có gì mà đem ra so sánh với cô ấy cả. Có chăng cũng chỉ có cân nặng của cậu là thắng chắc cô ấy

Tôi: □

Lão tứ: Minh từ nhỏ rất ghét mấy vụ so sánh. Lần thi nào có bài so sánh là mình không ăn được điểm nào. Nhưng mà lão đại nói có vẻ đúng, cây liễu đó chắc chắn thua cậu về cân nặng. Như thế có nghĩa là cậu đã thắng cô ấy rồi.

Lăn lộn trên cái giường n lần, tôi rời giường được. Haizz, dạo này giấc ngủ của mình có phần kém đi. Mọi lần vào ngày nghỉ cuối tuần ít nhất phải 10 giờ mới lăn khỏi giường. Nhưng hiện tại mới có 8 giờ hơn, quá sớm rồi.....

Chiếc điện thoại trên tay đột ngột rung lên, giọng hát của Châu Kiệt Luân chuyển đến tai của tôi sau đó theo dây thần kinh đến não bộ. Tôi giống như bị điện giật thoát khỏi suy nghĩ về việc giấc ngủ, chiếc điện thoại liền tuột khỏi tay rơi xuống gối. Nhặt điện thoại lên xem, năm chữ quen thuộc đập thẳng vào mắt tôi, "Bạn trai Hàn Từ Quân" cái tên này do chính Hàn Từ Quân đặt tôi lúc đó cũng lười đổi, đến lúc muốn đổi lại phát hiện không có cách nào để đổi. Theo phản xạ có điều kiện, chiếc điện thoại lại tiếp tục tuột khỏi tay mà rơi xuống chính là nền nhà. Chiếc điện thoại yêu quý của tôi sau khi hạ cánh pin máy vắng mỗi thứ một nơi. Tôi vội xuống giường nhặt nên nắp pin, nhấn nút nguồn.

Lần 1 không lên

Lần 2 vẫn không lên

Lần 3 tôi chính xác nhận ra em điện thoại đang kêu gọi tôi đưa em đi bảo dưỡng...

- 200 tệ

-Bác ơi, bác có nhầm không vậy nó chỉ bị rơi xuống đất thôi mà

-Cô sửa hay không sửa

Tôi chỉ có thể nuốt nước mắt ghen ngào nói

- Sửa, cháu đương nhiên sửa

1 tiếng đồng hồ dần vật chiếc điện thoại cuối cùng cũng về chỗ tôi. Nhưng mà 200 tệ trong ví tiền của tôi lại cứ thế chạy về phía bác sửa điện thoại.

Vừa bước ra khỏi quán sửa điện thoại thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Tôi nâng niu chiếc điện thoại thật cẩn thận, nhìn dòng chữ trên màn hình chân chừ một lúc mới ấn nghe

Một tiếng thờ đều đều vang lên đầu tiên, sau đó là một giọng trầm thấp, khàn khàn vang lên

- Vì sao không nghe điện thoại?

Tôi suy nghĩ 2 giây rồi mới trả lời

- Điện thoại bị rơi hỏng, vừa mới sửa xong

Im lặng

Tôi cúi đầu nhìn xuống dưới đếm gạch lát đường, chờ đợi người bên kia nói

- Triệu Nhã Đình?

- Há?

- Tôi nhớ em

Tôi ngẩn người, vừa nãy mình đếm đến đâu rồi ta?

- Triệu Nhã Đình, đến sân bay đón tôi đi

Oán hận liếc người bên cạnh

Hừ, Triệu Nhã Đình mày rớt cuộc là có chút bình thường không vậy? Nghe người ta gọi đến liền đến chỉ vì ba từ "Tôi nhớ em" kia mà gấp gấp đón taxi đến sân bay đón anh ta. Mày đúng là không có tiền đồ mà. Chẳng lẽ mày chính là có số làm cu li cho người khác.....

- Nghĩ cái gì?

Hàn Từ Quân lên tiếng

- Đang tính xem tháng này phải ăn gì để sống. Vừa rồi tốn 200 tệ gọi taxi đến sân....

Biết mình lỡ lời, tôi dừng không nói nữa. Mẹ ơi! con vừa nói cái gì thế này?

- Triệu Nhã Đình, em đây là muốn anh bao nuôi em, hử?

- Không có, làm gì có chuyện đó, em vừa rồi là nói đùa thôi

Hàn Từ Quân nhướn mày: Thật?

- Thật, đương nhiên là thật

-Ồ, vậy thì tiền xe này em hãy trả đi

-Hả?

Có lí nào lại thế, tôi bây giờ chỉ còn 300 trong người đó, 300 tệ này sẽ là tài sản sống còn của tôi trong vòng một tháng này đó. Nhà tư bản tiền còn đề chết người các anh sao có thể rút tiền từ cái ví mỏng tanh rách nát này cơ chứ?

- Cái này hình như.... hình như có chút....

- Hử?

-Không, không có gì

Tôi uất hận nuốt nước mắt vào trong. Vì ơi chị xin lỗi em! hu hu! Em lại phải sống cuộc sống cô đơn rồi

Đột nhiên tôi phát hiện có gì đó không đúng a. Đường này không phải đường về trường mà.

- Bác tài, hình như bác nhầm đường rồi

Bác tài ngồi trên còn chưa kịp mở miệng thì người bên cạnh đã lên tiếng trả lời thay

- Không có nhầm

- Hả? Chúng ta bây giờ không phải về trường sao?

Hàn Từ Quân giống như đang rất mệt mỏi tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Đôi môi mỏng nhấp nhàng chuyển động

- Lệnh cấm yêu mới ban hành còn chưa được 2 tháng. Em nghĩ chúng ta là nên về trường sao?

Ồ ha, mình suýt nữa là quên mất cái lệnh cấm yêu này

- Vẫn là không nên cùng về thì tốt hơn, ha ha.

Bà đây tuy sắp chết đói nhưng cũng không muốn chết đuối trong biển nước bọt của nữ sinh trong trường đâu.

- Thế này đi anh vừa xuống máy bay chắc rất mệt, anh về trường trước đi. Em đi lòng vòng một chút rồi về trường sau.

Hàn Từ Quân bất chợt mở mắt nhìn tôi. Tôi bối vì ánh mắt đó mà có hơi chột dạ. Tôi thế này hình như không muốn cho người ngoài biết chuyện của chúng tôi.

Trầm ngâm một chút Hàn Từ Quân mới lên tiếng

- Chúng ta bây giờ sẽ đi ăn cơm

Tôi theo bản năng mà nói

- Em không đói

Đúng vậy, muốn làm thực nữ thì trước mặt bạn trai không nên lộ ra bản tính tham ăn của mình. Cho dù có đói sắp chết cũng không được phép. Đây chính là lời dạy bảo của Lưu Ly nói cho tôi.

Nhưng mà có vẻ tôi không thích hợp làm thực nữ thì phải. Bởi vì cùng với ba từ

"em không đói" kia chính là lời kháng nghị của cái bụng không sợ trời không sợ đất và hơn hết là nó chẳng sợ tôi.

Ọc...ọc...ọc...ọc...

Nếu có thể tôi hi vọng, rất rất hi vọng Hàn Từ Quân không nghe thấy. Tuy nhiên tia hi vọng vốn yếu ớt kia cũng bị dập tắt bởi tiếng khúc khích cổ nín cười của bác tài ngồi ghế trước.

Cũng tại hôm nay phải đi sửa điện thoại nên chưa kịp bỏ gì vào bụng. Hu hu, rốt cuộc mày là bụng của tao mà toàn làm chuyện bán đứng tao là sao? là sao? A a a...

Lén nhìn người bên cạnh, cái vẻ mặt cố nhịn cười kia càng làm cho nổi xấu hổ trong lòng tôi dâng cao.

- Triệu Nhã Đình, lần sau muốn nói dối thì trước hết lên quán cái bụng của em đi

~~~~~

Xe dừng là trước một nhà hàng. Hàn Từ Quân ung dung bước xuống xe trước. Tôi tiếc nuốt run run móc ví ra lấy tiền đưa cho bác tài. Trong đầu thì không ngừng oán hận cái tên tư bản vô lương tâm nào đó.

- Triệu tiểu thư, tôi là lái xe nhà họ Hàn cô không cần phải trả tiền cho tôi. Cô mau xuống xe đi, thiếu gia đang đợi cô. Nếu để thiếu gia tức giận sẽ không tốt.

Tôi bấm môi, tức giận nhìn người ngoài xe kia. Người kia lại làm như không thấy nói với bác tài

- Bác Hàn mang đồ của tôi về căn hộ

- Thiếu gia cậu không về biệt thự gặp lão phu nhân sao?

Hàn Từ Quân dường như có thái độ rất tốt đối với bác tài, giọng ôn hòa nói

- Cứ làm theo lời tôi, khi nào xong việc tôi sẽ về thăm bà nội

- Vâng, thiếu gia

Hàn Từ Quân nhìn tôi vẫn trên xe nhú mồm nói

- Em còn không xuống xe, vẫn chưa đói sao?

Bị Hàn Từ Quân nhắc đến tôi lại bị đỏ mặt một phen.

Mất mặt, thật là mất mặt quá mà.

Bác tài ngồi trước nhìn tôi qua gương vui vẻ nói

- Triệu tiểu thư, thiếu gia đã 18 tiếng chưa được nghỉ ngơi rồi. Mong cô thông cảm

18 tiếng? Đúng là làm nhà tư cũng không dễ a.

Tôi nhanh chóng xuống xe, cùng Hàn Từ Quân đi vào nhà hàng.

Sau khi gọi đồ ăn, người phục vụ đi khỏi không khí bỗng trở lên ngột ngạt. Dù sao thì chúng tôi cũng rất ít khi ở riêng cùng nhau thế này

- Hôm nay thời tiết thật là nóng nha

Tôi cười ha ha nói

Hàn Từ Quân uống nước thông thả nhả từng chữ

- Không nóng, là em mặc nhiều áo thôi

Nhìn lại bản thân quả đúng là tôi đã đem bản thân bọc thành cái bánh. Vừa rồi lúc ở ngoài trời lạnh nên không thấy nóng. Bây giờ vào đây người liền chảy mồ hôi.

Tôi liền cởi áo khoác ra, vắt lên ghế rồi lại ngồi nghiêm chỉnh.

- Triệu Nhã Đình?

Hàn Từ Quân đột ngột lên tiếng làm tôi giật bắn người.

- HẢ?

Tôi không hiểu, ngáy người ra

Hàn Từ Quân kiên nhẫn lặp lại lần nữa

- Lại đây

- A

Tôi đẩy ghế đứng dậy đi đến chỗ anh. Khi còn cách khoảng 3, 4 bước nữa thì Hàn Từ Quân bất ngờ đưa tay ra kéo tôi ngồi vào lòng anh. Tôi hốt hoảng muốn thoát khỏi liền bị anh giữ chặt không thể làm gì.

Mông và đùi của tôi

đang đặt trên đùi của anh mà tôi cảm giác như đang ngồi trong lò luyện tiên đơn của thái thượng lão quân. Cả người nóng như hòn lửa, đã vậy còn bị giữ chặt không thể cựa quậy. Hơi thở ấm nóng mang theo hương vị bạc hà truyền tới làm mặt tôi nóng ran.

Sau đó là một vật mềm mềm nhẹ nhàng đặt lên môi tôi, ấm nóng, mang theo hương vị bạc hà thơm mát. Đầu tiên là nhẹ nhàng ma sát bên ngoài tiếp đó chọt trở lên hung hăng công thành đoạt đất. Tôi loay hoay muốn tránh thì gáy bị giữ lại, cố định. Động tác cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, không biết là bao lâu sau tôi mới hoàn toàn tự do, hít lấy hít để không khí.

Một lúc sau hơi thở của tôi mới ổn định, tuy nhiên tư thế mờ ám này khiến da mặt mông này của tôi càng tăng nhiệt độ lên.

Khoảng cách giữa cả hai không đến 5 cm, tay của anh vẫn để sau gáy của tôi, tay còn lại cố định người tôi tránh bị ngã.

Mẹ nó! Đây mà nói là người 18 tiếng chưa được nghỉ ngơi sao? Sức lực này không cẩn thận còn có thể khiến tôi chết không kịp ngáp nữa.

Hàn Từ Quân giọng khàn khàn lên tiếng

- Nói đi

-Hả?- Tôi ngáy ngô chưa hiểu ý

Ngáy một lúc, đầu óc mới bắt đầu làm việc trở lại. Nói? Hửn là trả lời câu hỏi vừa rồi.

Nhưng mà nói chuyện trong cái bộ dạng này có chút...

Tôi loay hoay muốn leo xuống kết quả bị giữ lại. Hàn Từ Quân thanh âm càng trầm hơn, khàn khàn nói

- Ngoan, ngồi im

Tôi làm như không nghe thấy, giãy giụa kịch liệt muốn thoát ra. Ngốc sao, mà ngồi im cho anh chiếm tiện nghi.

Hàn Từ Quân bỗng trở nên nóng này quá nhẹ

-Anh nói em ngồi im

Tôi giật mình không dám động đậy. Hàn Từ Quân thấy tôi như vậy liền ôn hòa vài phần nói

- Xin lỗi, anh hơi lớn tiếng dọa em sợ rồi. Hiện tại em tốt nhất thành thật ngồi im tại chỗ, nếu không anh cũng không chắc mình sẽ làm cái gì đâu.

Tôi chính là bị thái độ của Hàn Từ Quân dọa sợ, liền thành thật ngồi im.

Hàn Từ Quân sau khi hoàn toàn ổn định mới nói lỏng tay, tôi nhân cơ hội đó liền thoát ra chạy đến chỗ ghế xa nhất ngồi xuống.

Hàn Từ Quân thấy tôi hành động như vậy liền chung ra cái bộ mặt cười như không cười nói

- Cũng không cần phải đến mức tránh anh như tránh ôn thần vậy chứ?

Tôi bên này bấu môi, lẩm bẩm

- Chẳng lẽ ngồi đó đợi anh chiếm tiện nghi tiếp

Hàn Tử Quân liếc nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó nói

- Em thực có tiện nghi để anh chiếm?

Tôi nhìn theo ánh mắt của Hàn Tử Quân, thấy ánh mắt như có như không dừng trước ngực tôi. Thẹn quá hoá giận, tôi phùng phùng lửa giận. Trong thâm tâm đang không ngừng kêu gào " Tôi muốn đánh người a".

Người nào đó có chút nhận thấy tôi có chút không đúng liền nhanh chóng chuyển đề tài

-Được rồi, không nói việc này nữa. Vào vấn đề chính, em còn chưa trả lời câu hỏi của anh

Tôi chính là không thèm để ý

-Được rồi, em không muốn nói cũng không sao. Dù sao thì việc này để người mặt mỏng như em nói. Bây giờ anh hỏi em chỉ cần trả lời ngắn gọn là được. Em thấy sao?

Tôi chăm chú nhìn hoa văn chạm khắc trên tường, giả bộ như không nghe thấy

Hàn Tử Quân bị bơ cũng không tức giận, tươi cười nói

- Câu hỏi thứ nhất: Em thích anh?

Đây là câu hỏi sao? Anh cũng mặt dày quá đi. Ai nói tên này tính cách lạnh lùng? Đúng là lừa người quá đi.

-Không thích

Tôi không thèm nhìn Hàn Tử Quân trả lời

-Thật sự không thích?

Nhiệt độ phòng giống như giảm xuống mấy độ. Tôi run run mặc chiếc áo khoác vừa rồi bị nóng mà cởi ra. Tuy nhiên, tôi là ai? Tôi chính là người không bao giờ để cho người khác lên mặt. Vì vậy tôi liền gan cùng mình nói

- Không thích

Hàn Tử Quân đứng bật dậy, ghế ngồi liền bị đẩy ngã, bước đến gần tôi cúi người mặt sát mặt tôi. Ánh mắt xuyên suốt như sớm đã nhìn thấu tôi. Rất tự nhiên vuốt tóc tôi ôn hòa nói

-Ngoan, thật thực trả lời

Vô cùng ôn hòa, mang theo 8 phần sủng ái. Nhưng sao tôi lại cảm thấy sóng lưng lạnh buốt tê cứng. Được rồi, tôi thừa nhận mình đúng là chẳng có chút khí phách.

- Thích...

-Hử? Em thích cái gì?

Cúi thấp đầu hết mức, trả lời

- Em thích anh

-Ngoan

Ặc, sao mình cảm thấy mình giống sủng vật a

-Em nói thích anh, vậy vì sao luôn tìm cách tránh né, không muốn người ngoài biết quan hệ của chúng ta?

Lần này rút kinh nghiệm, hoàn toàn thành thật trả lời

- Thời gian, là vấn đề về thời gian. Mọi chuyện đối với em đều mơ hồ, khó hiểu. Em thực sự chưa kịp thích ứng

Hàn Tử Quân nhướn mày

-Chỉ có vậy?

- Còn nữa. Em muốn xác định tình cảm của anh với em. Anh thực sự thích em?

Lần này tôi hỏi ngược lại anh.

Hàn Từ Quân nhìn tôi, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, trân thành

-Triệu Nhã Đình, anh thích em

(Triệu Nhã Đình, anh thích em. Thích từ rất lâu rồi)

~~

Bật mí rồi nha...

**

Chúc mọi người một năm mới vui vẻ, hạnh phúc, sức khỏe dồi dào, gặp nhiều may mắn, gặt hái được nhiều thành công.....

☆ Happy new year ☆

Yêu mọi người

Nhớ ủng hộ mình nha ≡≡≡ facebook mk là Từ Nhã <https://www.facebook.com/profile.php?id=100022996633045>

các bạn vào góp ý nha

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 44: Tình địch đến cửa

-Triệu Nhã Đình, anh thích em

*****

Tôi căn bản không biết mình làm thế nào về được kí túc xá. Hơn nữa, cảm giác giống như đang lơ lửng trên tầng mây, rất huyền ảo, rất kì dị, còn rất khét.... ặc, khoan đã khét sao?

- Triệu Nhã Đình, cậu đang làm cái gì thế này? Cái áo của tôi, cái áo 500 tệ của tôi. Lão tam à, cậu hận tôi cũng được, cậu đánh tôi cũng được. Nhưng mà, tại sao cậu lại, lại chà đạp lên chiếc áo này của tôi, hả? Cậu có biết, nó chính là chiếc áo duy nhất mà tháng này tôi chưa mặc. Ngày mai tôi sẽ mặc nó để đi hẹn hò với Tiểu Trịnh khoa luật đó. Vậy mà, vậy mà cậu hu hu hu...

Lưu Ly ôm chiếc áo thùng một lỗ lớn hình cái bàn là thương tâm khóc

Tôi: Minh xin lỗi, là lỗi của mình. Mình sẽ đền cậu, được không?

Lưu Ly: Cậu đền bằng cách nào?

Tôi: 500 tệ thì mình không có? Hay là cậu cứ tùy ý chọn quần áo của mình mặc đi

Lưu Ly: Như vậy, cũng được sao?

Tôi: Được, đương nhiên là được

Giống như chỉ chờ câu nói đó của tôi, Lưu Ly không thương tiếc quăng chiếc áo thùng một lỗ kia đi. Lao nhanh đến tủ quần áo của tôi:

- Mình lấy cái váy màu xanh

Sao tôi lại có cảm giác giống như mình vừa tự nhảy vào cái hố mà người ta đào vậy?

Lão đại: Cái áo đó giá 30 tệ

Tôi trừng mắt: Sao cậu không nói sớm?

Lão đại nhìn tôi như đang nhìn người sao hỏa: Cái này phải hỏi người. Từ lúc ra ngoài về người giống y như bị mất hồn vậy. Bảo người vào bát nước nóng, người đi vào hơn 3 phút mang ra một cái bàn chải bồn cầu đưa ta. Nói người đi lấy quần áo phơi khô rồi cất đi, kết quả người mang hết đồng quần áo kia bỏ vào máy giặt..... Đầu óc của người rối cuộc là đã đánh rơi ở đâu rồi hả?

Tôi: Mình có như vậy sao?

Lão đại, tứ: Người chính là rất nhiều sao

Lưu Ly mặc chiếc váy màu xanh của tôi xoay một vòng: Mau nhìn xem, mình có đẹp không?

Tôi tức giận liếc một cái: Xinh, rất xinh, cậu vô cùng xinh đẹp. Ngày mai cái anh đó nhìn thấy cậu không cẩn thận trượt cầu thang mất

Lưu Ly cười hi hi: Gì mà nóng vậy, cái này cậu cũng không thể trách mình nha. Đều do cậu không chuyên tâm làm việc thôi

Tôi: Vì vậy mà nhân lúc người ta không để ý mà ra tay thì quân tử sao

Lưu Ly: Cậu không biết rằng để mưu sinh không ai còn muốn làm quân tử cả

- Cậu...

Lưu Ly: Được rồi, cậu cũng biết rồi đấy, mình không có thói quen mặc cùng một bộ đồ 2 lần trong một tháng. Hơn nữa ngày mai mình còn phải đi hẹn hò với Tiểu Trịnh. Cậu phải giúp đỡ mình chứ

Tôi hừ nhẹ: Không liên quan đến mình

Lưu Ly: Vậy cậu trả mình 30 tệ đây

Bây giờ mà tôi trả Lưu Ly 30 tệ thì thực sự sẽ phải ăn mì tôm mỗi ngày mất.

Tôi chỉ có thể nhẫn: Được rồi, dùng xong thì giặt trả mình

Lưu Ly hớn hờ: Ok

Lão đại: Vào vấn đề chính, hôm nay người rối cuộc đã đi đâu?

Tôi: Minh...điện thoại hỏng, mình mang đi sửa

Lão đại nghi ngờ: Chỉ có vậy?

Tôi: Đúng, chỉ có vậy

Lão tứ im lặng này giờ bỗng lên tiếng: Vì sao môi cậu lại sưng?

Lưu Ly nghe vậy liền chăm chăm nhìn vào môi tôi sẫm soi một cách k lưỡng: Đúng nha, hơi sưng

Lão đại hí mắt nguy hiểm nói: Thăng thần hưởng khoan hồng, còn không mau nói thật

Tôi: Sau khi sửa điện thoại, mình còn đi gặp Hàn Tử Quân. Bọn mình chỉ đi ăn cơm xong rồi về trường thôi...

Ba người kia căn bản không nghe tôi giải thích...

Lưu Ly: Không ngờ đại thần nhà chúng ta có khuynh hướng dã thú

Lão đại: Đại thần nhà chúng ta đúng là cái gì cũng hơn người

Lão tứ: lần đầu tiên gặp đại thần mình đã biết anh ấy chính là công mà

Lưu Ly: Đại thần đương nhiên là công rồi. Nghĩ đến cảnh đại thần trên giường đi. Mẹ ơi! chắc chắn là vô cùng dũng mãnh

.....

Đêm đó tôi quả thực mất ngủ. Hơn nữa lần đầu tiên xác thực rõ mình chính là sắc nữ.

***

Giờ lên lớp giáo sư Quế sau khi diễn thuyết một màn ca dao thì liền kết thúc giờ học. Tôi vừa ngáp vừa thu dọn đồ đạc ra khỏi giảng đường.

- Tiểu Đình?

Vừa đi đến cầu thang tôi liền nhận ra người vừa gọi tôi chính là người đẹp Hi Nhiễm.

Hi Nhiễm: Là Tiểu Đình thật, còn sợ là nhận nhầm

Tôi: Hi Nhiễm tiểu thư, không ngờ lại gặp tiểu thư ở đây

Hi Nhiễm: Không cần khách khí, cứ gọi mình là Tiểu Nhiễm. Chúng ta thực ra là đều bằng tuổi nhau mà. Cậu vừa học xong sao?

Tôi: Mình vừa học xong

Hi Nhiễm: Bây giờ cậu còn phải học gì nữa không?

Tôi: Hôm nay mình chỉ có một môn học này thôi

Hi Nhiễm vừa nghe vậy liền cười dịu dàng như thiên thần cuốn hút lòng người: Vậy chúng ta đi dạo một chút được không? Lâu rồi mình mới đến trường đại học A

Tôi nhìn mọi người xung quanh đang nhìn chúng tôi như đang chờ xem kịch hay kia liền toát mồ hôi gật đầu đồng ý.

Hi Nhiễm hôm nay mặc một bộ váy màu trắng thuần khiết nhẹ nhàng bước đi, khiến cho ai nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng thanh thuần, xinh đẹp không kém phần quyến rũ. Làm cho người đi đường đều phải ngoáy đầu luyến tiếc nhìn lại không lỡ rời mắt đi. Kề làm nên như tôi đi bên cạnh càng cảm thấy tự ti hơn.

Đúng lúc này tiểu mỹ nhân quay sang, giọng ngọt ngào hỏi tôi

- Tiểu Đình này, lần trước cô Hàn có nói với mình, cậu và anh Từ Quân đang hẹn hò, chuyện này là thật sao?

Chẳng nhẽ lại là giả sao?

Tuy trong lòng vô cùng khó chịu nhưng tôi vẫn vô cùng khách khí nói

- Mình và Từ Quân quả thật đang hẹn hò

Người đẹp vừa nghe thấy tôi nói vậy sắc mặt liền có chút xấu đi, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần

Hi Nhiễm: Thì ra là thật. Thật là khiến người ta khó tin mà....A, cậu đừng để ý, mình không ý gì, chỉ là có chút bất ngờ mà thôi. Cậu chắc chưa biết, anh ấy từ nhỏ đã rất ít kết giao, nhất là với con gái. Anh ấy rất đẹp trai vì vậy luôn là tâm điểm của các cô gái. Tuy nhiên, chưa từng thấy anh ấy có quan hệ thân thiết với cô gái nào. Bởi vì nhà mình với anh ấy là hàng xóm nên mình mới có cơ hội quen biết với anh ấy. Từ nhỏ anh ấy luôn chiều cổ mình, bảo vệ mình trước sự bắt nạt của các bạn học nước ngoài.....

Từng lời thốt ra vô cùng tự nhiên, không biết là vô tình hay cố tình nhưng lại khiến tôi cảm thấy mình giống như một kẻ thứ ba chen chân vào cuộc tình thanh mai trúc mã của hai người họ. Hai người họ chính là kim đồng ngọc nữ trong truyền thuyết còn tôi giống như người qua đường chứng kiến mà không cam lòng nhảy vào phá ngang. Người như vậy trong tiểu thuyết ngôn tình được gọi là nữ phụ, không có kết cục tốt đẹp gì....

Đang miên man chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Là Hàn Từ Quân. Tôi vội mặt ải ngại nhìn Hi Nhiễm nói xin lỗi rồi mới nghe điện thoại

- Alo?

[Em đang ở đâu?] - Giọng Hàn Từ Quân truyền đến bên tai khiến cho tất cả những điều vừa rồi như tan biến đi hết.

- Em đang ở gần bờ hồ, đang cùng....

Hàn Từ Quân bên kia không đợi tôi nói hết câu đã nói

[Anh đến tìm em, chúng ta đi ăn cơm trưa]

- Đây, khoan đã..

[tút...tút...]

Hi Nhiễm: Là anh Từ Quân gọi sao?

Tôi: Phải, anh ấy nói sẽ đến đây, rồi đi ăn trưa luôn

Hi Nhiễm: Vậy sao? Vậy mình...

Kết...một tiếng Hàn Từ Quân đã dừng xe trước mặt chúng tôi.

Tôi vô cùng kinh ngạc với tốc độ này

-Anh không phải vừa mới gọi điện sao?

Hàn Từ Quân trả lời qua loa

- Vừa đúng lúc ở gần đây

Rồi quay sang nhìn Hi Nhiễm hỏi

- Em vừa mới khỏi bệnh đừng đi lung tung

Hi Nhiễm vẻ mặt nhọt nhọt: Em đã khỏi rồi, hôm nay đến đây là muốn thăm di Hoàng. Cũng lâu rồi không gặp di ấy, tình cờ gặp Tiểu Đình nên cùng cô ấy đi dạo

Hàn Từ Quân: Đã gặp di ấy chưa?

Hi Nhiễm: Em vừa đến văn phòng di ấy rồi. Hai người không phải muốn đi ăn trưa sao? Mau đi đi, em ở đây một lúc nữa rồi về nhà sau.

Dáng vẻ yếu ớt như vậy không biết lúc nào sẽ ngã nữa. Ai mà nhẫn tâm bỏ lại người đẹp một mình ở nơi này chứ.

- Vậy em nhanh về đi, ở đây an ninh không được tốt lắm, gió cũng mỗi lúc một lớn không tốt cho sức khỏe. Em lại còn mặc mỏng như vậy sẽ rất dễ bị bệnh. Nhanh chóng gọi lái xe đến đón là tốt nhất.

Người đẹp ngẩn người, tôi càng kinh ngạc. Cuối cùng người đẹp cũng lấy lại tinh thần yếu ớt cười nói

- Được, em biết rồi

Hàn Từ Quân lúc này mới quay sang nhìn tôi.

- Chúng ta đi thôi

-Hả? À, ừ...

Ái ngại cúi chào người đẹp, tôi ngồi lên xe để Hàn Từ Quân đèo đi. Lúc đi được một đoạn, tôi quay đầu nhìn lại Hi Nhiễm vẫn đứng đó, dáng người nhỏ nhắn giống như có thể bị gió cuốn bay bất cứ lúc nào. Càng làm cho người ta thương tiếc không thôi.

- Hàn Quân?

Hàn Từ Quân đang đạp xe không trả lời chỉ hử một tiếng nhỏ

- Hử?

- Anh cứ như vậy để cô ấy ở đây sao?

- Sẽ có người đến đón cô ấy thôi

- Anh nhẫn tâm như vậy sao? Người ta vừa gầy yếu, lại còn vừa ốm dậy. Anh lại cứ như vậy để người ta ở một nơi xa lạ

- Cô ấy so với em còn quen thuộc với trường đại học A này rất nhiều. Di của cô ấy chính là hiệu trưởng Hoàng

Lúc đầu nghe di Hoàng tôi đã có chút ngờ ngợ không ngờ đúng là như vậy.

- Di của cô ấy chính là hiệu trưởng Hoàng. Em thực là chẳng may mắn chút nào, chẳng may người ta thấy em giành bạn trai của mình liền nói hiệu trưởng đuổi học em, không phải em sẽ rất thảm sao? Em có nên rút lui trước tránh gặp tổn hại không?

Kết...

Hàn Từ Quân đột nhiên dừng lại xuống xe. Tôi thấy vậy liền cảm thấy có chút khẩn trương cũng leo xuống xe.

Tôi nhíu mày hỏi: Có việc gì sao?

Hàn Từ Quân: Triệu Nhã Đình, không cần nghĩ lung tung, anh và cô ấy không có gì hết. cho dù cô ấy thực sự thích anh mà làm như vậy, hiệu trưởng

Hoàng cũng là người biết lí lẽ. Hơn nữa, Hi Nhiễm cũng là người hiểu chuyện sẽ không làm những việc trẻ con như vậy.

Tôi: Anh hẳn Trương cái gì? Em cũng chỉ nói đùa thôi. Cũng không có nói hai người sắp đính hôn, có cần phải vạch rõ ranh giới với cô ấy như vậy không? Nếu thực sự người ta thích anh sẽ rất đau....um...này.

Hàn Từ Quân anh có thể nói chút lí lẽ hay không. Ở giữa chốn thanh thiên bạch nhật này mà cường hôn người ta. Cho dù anh mặt dày, nhưng người ta da mặt lại rất là mỏng nha.

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chuyên gia tình yêu

Nụ hôn như gió bão ùn ùn kéo đến khiến cho tôi không kịp chống đỡ. Hàn Từ Quân giống như bị câu nói đùa kia của tôi chọc cho tức giận. Hôn quá mức tàn bạo như đang muốn dùng cách này trừng phạt tôi.

Sợ hãi trước hành động của Hàn Từ Quân, lại càng sợ có người đi qua tôi dùng mọi cách chống cự nhưng tất cả đều vô dụng. Không gian vô cùng yên tĩnh, chỉ có hơi thở dồn dập của hai kẻ ngốc đang chơi trò hôn môi vô cùng tổn hại sức khỏe là chúng tôi. Cuối cùng cơ thể bị thiếu đường khí dần dần mềm nhũn như cộng mĩ chỉ có thể dựa vào người Hàn Từ Quân để đứng vững. Tuy nhiên cái kẻ đầu sỏ gây tai họa kia vẫn chuyên tâm tàn sát bùa bối không chịu buông tha.

Tôi còn đang lo lắng không biết cuộc kháng chiến này sẽ kéo dài đến lúc nào thì có chuông điện thoại vang lên. Hàn Từ Quân vẫn cố chấp mút một cái thật mạnh rồi mới chịu buông đôi môi bị sưng không khác gì hai miếng lạp xưởng của tôi ra.

Chậm chạp lấy điện thoại ra, Hàn Từ Quân nhử mày nhìn màn hình 3 giây mới bấm nghe

-Alô

Nhân lúc con sói nào đó đang bận nghe điện thoại, tôi liền đứng cách xa 2 mét. Cái tên này đúng là quá dư thừa sức lực mà. Trong khi tôi bị hôn đến hít thở không thông, hiện tại hơi thở còn chưa ổn định vậy mà anh ta lại vô cùng tự nhiên trả lời điện như không có gì xảy ra.

Rất nhanh sau đó Hàn Từ Quân cúp điện thoại, vẻ mặt có chút lo lắng

Tôi: Anh có việc gấp sao? Vậy mau đi đi, không cần lo cho em. Chút nữa em cùng ba người kia đi ăn cơm

Hàn Từ Quân cất điện thoại, dựng lại chiếc xe bị đổ đang nằm ngổn ngang phía dưới, rồi mới nói

-Anh đưa em về

Tôi: Em tự về được...

Từ 'mà' chưa kịp nói ra liền bị nuốt lại. Vẻ mặt kia chỉ sợ nếu tôi mà từ chối thì cái mạng nhỏ này sẽ lại bị uy hiếp một lần nữa mất. Vẫn nên thoả hiệp là tốt nhất.

Ngoan ngoãn ngồi lên xe để Hàn Từ Quân chở về. Nhưng Hàn Từ Quân không đưa tôi về kí túc xá mà đạp thẳng đến căn tin, sau đó lấy đồ ăn cho tôi rồi mới vội vàng đạp xe đi.

Tôi hiện tại chính là cái vế mặt thụ sủng nhược kinh. Không ngờ cái tên xấu xa này lại có lúc dịu dàng đến như vậy.

- BẢO CÁO, CHỊ DÂU

Một giọng nói bất ngờ vang lên khiến tôi giật mình, dọa tôi suýt chút nữa thì nghẹn com luôn.

- Tên đàn này, người muốn dọa chết chị dâu à?

Thì ra là Tiểu Dương và Tiểu Mặc

-Đúng là dọa chết tôi mà, hai người sao lại ở đây?

Tiểu Mặc: Xin lỗi chị dâu, tui em theo lệnh lão tam đến đây trông coi chị dâu

Phi...Khụ...khụ

Miếng com vừa rồi còn đang yên lành ở trong miệng tôi, bây giờ lại ngang nhiên đậu trên mặt Tiểu Mặc.

Tôi: Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý

Tôi vội vàng lấy khăn giấy muốn lau cho Tiểu Mặc thì bị Tiểu Dương bên cạnh ngăn cản

- Chị dâu, mặc kệ cậu ta. Ai bảo cậu ta suốt ngày ăn nói lung tung, ha ha...

Tiểu Dương cười sặc sụa nói

Tiểu Mặc đứng người một lúc giờ mới lấy khăn lau đồ ăn trên mặt. Miệng nửa cười nửa khóc méo mào nói

- Chị dâu, không sao, không có gì. Chị dâu không cần phải lau hộ em. Nếu để chị lau không khéo cái mặt này của em sẽ được tiếp xúc với nhiều thức ăn nữa

Tôi có chút không hiểu hỏi: Tại sao lại tiếp xúc với nhiều thức ăn nữa?

Tiểu Mặc: Chị dâu, chị không biết sao? Sức chiếm hữu của lão tam vô cùng kinh khủng. Nhớ lần đó em chỉ ngồi cùng chị ăn com, vậy mà sau đó từ khi về nước anh ấy luôn dùng cái ánh mắt hình viên đạn

Hàn Từ Quân lại có thể biến thái như vậy sao?

- Đáng sợ vậy sao?

Tiểu Mặc không kịp lên tiếng đã bị Tiểu Dương đập cho một cái vào đầu. Sau đó hai người giống như đang trao đổi ánh mắt một cách mập mờ.

Tiểu Dương: Chị dâu, lão tam quả thực là do tâm trạng mấy hôm nay không được tốt. Mà hình như là liên quan đến việc tình cảm. Bọn em đến tìm chị là muốn nhờ chị giúp đỡ

Tiểu Mặc: Đúng vậy chị dâu, bọn em không thể tiếp tục chịu đựng cái khuôn mặt lạnh đó nữa. Cầu xin chị hãy giúp đỡ

Tôi bối rối: Nhưng tôi cũng không biết lí do vì sao Hàn Từ Quân lại như vậy.

Tiểu Dương: Theo như chúng em điều tra, nguyên nhân của việc này chính là có hai nguyên nhân.

Tôi: Vậy 2 nguyên nhân đó là gì?

Tiểu Mặc: Chị dâu, đôi khi con gái ấy mà, nên chủ động một chút cũng rất tốt. Em muốn nói chính là chị thỉnh thoảng quan tâm anh ấy, nhắn tin gọi điện cho anh ấy hỏi anh ấy đã ăn com chưa, đang làm gì,.... Như vậy chắc chắn sẽ khiến tâm tình anh ấy trở nên vui vẻ. Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn, có đúng không?

Tiểu Dương: Đúng, đúng vậy. Còn nguyên nhân thứ hai chính là cảm giác an toàn

Cảm giác an toàn? Cái này không phải là con trai phải cho con gái cảm giác an toàn.

Tiểu Dương giống như nhìn ra thắc mắc trong lòng tôi: Việc này không chỉ có con trai mới phải làm, mà đôi khi con gái cũng nên làm thì sẽ càng tốt....

Hai người đối diện chăm chú phổ biến cho tôi nghe mọi thứ về tình yêu. Cái gì nên làm thì nhất định phải làm. Cái gì không được làm thì tuyệt đối không được làm.

Tôi: Cái này có chắc là hiệu quả không?

Tiểu Mặc: Chắc chắn, vô cùng chắc chắn

Tiểu Dương: Chúng em đã được nghiên cứu vô cùng chặt chẽ. Ví dụ như lần trước khi lão tam vốn gọi Tiểu Mặc nhưng lại gặp được chị. Tâm tình ngày hôm ấy với hai ngày sau của lão tam đều phi thường tốt.

Tiểu Mặc: Hay chúng ta hãy thử nghiệm một chút đi. Chị dâu, cho em mượn điện thoại một lúc

Tôi thề, chắc chắn lúc đó não tôi bị úng nước nên mới đưa điện thoại cho hai người kia. Một lúc sau cầm điện thoại trên, tôi hận không thể bóp cổ hai người kia ngay lập tức.

Lí do vì sao ư? Lí do chính là hai tên kia thông đồng lừa gạt con gái nhà lành là tôi đây.

Một tin nhắn vừa mới được gửi đi

"Hàn Từ Quân, em nhớ anh"

Người nhận: Bạn trai Hàn Tử Quân

.....

***

Đầu tiên là tức giận, nhưng sau đó tôi lại có chút chờ mong. Nhưng rất nhanh cảm giác đó đã không còn. Bởi vì Hàn Tử Quân sau đó không hề trả lời.

Cảm giác hụt hẫng bao trùm lên tất cả.

1 ngày, 2 ngày, 1 tuần,...

Cứ như vậy thời gian trôi đi tôi lại nhận ra mình đang mong chờ, mong chờ một điều gì đó. Rồi tôi cảm giác được mình đang rất nhớ Hàn Tử Quân.

Vì vậy tôi lấy hết can đảm gọi điện cho Hàn Tử Quân một lần.

[Alô?] - Giọng nói của người bên kia có chút kinh ngạc

-Hàn Tử Quân, là em

[Ừ]

- Anh dạo này rất bận rộn sao?

Lão tứ ngồi đối diện nổi hết da gà, da vịt. Quả thật, tôi cũng cảm thấy như vậy.

[Dạo này khá nhiều việc, qua giai đoạn này sẽ không như vậy nữa. Còn em dạo này sao rồi?]

-Em sao? Vẫn vậy ăn tốt, ngủ tốt, việc học cũng ổn, ngay cả đời sống tinh thần cũng vô cùng tốt

[Đời sống tinh thần tốt?]- Giọng nói có chút hậm hực

- Đúng vậy, em mới phát hiện phòng y tế có thêm một bác sĩ vô cùng đẹp trai

[Triệu Nhã Đình]-Lần này có vẻ tức giận rồi

Tôi giả ngu: Có

[Cách xa nam nhân ra]

Tôi cười hi hi ha ha: Rõ

Im lặng một lúc

[Chú ý hành vi, nhớ rõ những điều anh đã nói. Còn nữa chăm sóc bản thân cho thật tốt. Nếu có việc gì thì nhờ đám Tiểu Dương, Tiểu Mặc giúp đỡ. Không thì gọi cho anh, biết chưa?]

- Đã biết

Không hiểu vì sao lúc này tôi lại rất muốn khóc.

Hàn Tử Quân lại im lặng, lần này tôi cứ nghĩ là đã cúp máy rồi. Nhưng sau đó giọng nói trầm ấm lại một lần nữa vang lên

[Ngoan ngoan đợi anh về]

Tôi có chút ghen ngào nói: Được

Sau đó không kịp được mà nói thêm: Hàn Tử Quân, em nhớ anh

***

Hàn Tử Quân không trả lời. Nhưng buổi chiều ngày hôm sau Hàn Tử Quân đứng trước khu nhà kí túc xá nữ gọi điện báo tôi xuống. Tôi vừa xuống đến nơi liền kéo mạnh tôi vào lòng ôm chặt.

- Triệu Nhã Đình, anh cũng rất nhớ em

Cái ôm này thực sự rất chặt suốt chút nữa khiến tôi ghệt thở.

Một lúc sau Hàn Từ Quân từ từ thả lỏng vòng tay ra. Tội ngáng đầu nhìn thấy khuôn mặt phờ phạc của anh. Chắc do thức đêm quá nhiều khiến dưới mắt quầng thâm, đầu tóc hơi rối, quần áo có chút nhăn nhúm tuy nhiên đáng vẻ này càng khiến cho người ta cảm thấy phóng đảng hơn. Đúng là yêu nghiệt mà.

- Em/anh ăn cơm chưa?

Cả hai cùng lên tiếng.

Hàn Từ Quân bật cười: Chúng ta đi ăn cơm thôi.

-Ừm

***

Rõ ràng theo như kịch bản trong các bộ phim thì sau đó nam nữ chính sẽ ăn cơm tối dưới ánh nến lung linh huyền ảo. Tuy nhiên, hiện tại không hề có nến mà chỉ có 6 cái bóng đèn sáng choang.

Tiểu Mặc: Chị dâu, chị rút cuộc làm thế nào mà lôi cái tên cuồng công việc này trở về vậy? Không phải theo đúng kế hoạch thì phải 2 ngày nữa mới về sao?

Tôi: Tôi đâu có làm gì a

Lão tứ bồng hắng giọng rồi nói: Hàn Từ Quân, em nhớ anh

Không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội phản bội.

(Mình thay đổi đề hợp nha)

Tiểu Dương cười ha ha: Lão tam, cái tên cả ngày mang cái vẻ mặt chưa thỏa mãn dục vọng kia. Thật không ngờ chỉ vì một câu nói đó mà thức đêm hoàn thành rồi phi về đây. Chị dâu, sự ảnh hưởng của chị tới lão tam đúng là quá lớn rồi.

Tôi xấu hổ, cúi thấp đầu hai má nóng bừng bừng như bị sốt.

Hàn Từ Quân: Tiểu Dương, tập hồ sơ dự án E kia tối nay về hãy xem rồi sáng mai nộp bản ý kiến cho tôi

Tiểu Dương méo mào

Tiểu Mặc: Chờ chút, nếu câu nói đó không phải chúng ta đã gửi cho lão tam tuần trước rồi sao? Lão tam, cậu vừa đọc liền biết không phải do chị dâu gửi sao? Không phải chứ?

Hàn Từ Quân khó hiểu: Tin nhắn?

Tiểu Mặc: Cậu không nhận được sao? Là cái tin nhắn gửi hôm thứ 3 tuần trước đó

Hàn Từ Quân nhíu mày, lấy điện thoại ra xem. Mọi người cũng tò mò nhìn.

Tiểu Mặc: Vì sao lại không có? Hay là cậu xóa rồi

Tiểu Dương: Lão tam rất cẩn thận trong vòng một tháng sẽ không xóa tin nhắn đâu. Tất cả đều giữ lại phòng trừ khi cần. Hơn nữa tin nhắn này lại là chị dâu gửi, hẳn là sẽ rất trân trọng

Hàn Từ Quân không nói gì, mày kiếm nhíu chặt. Anh thoát khỏi tin nhắn vào phần nhật ký cuộc gọi. Tuy phần tin nhắn đã xóa nhưng ở phần nhật ký cuộc gọi sẽ ghi lại các cuộc gọi và tin nhắn đã được nhận và gửi.

Thứ 3 ngày x....13:30

Mèo mít ướt....

Tiểu Dương: Hôm đó lão tam lên máy bay đến Bắc Kinh lúc đó hẳn sẽ tắt máy. Vậy lúc anh mở máy là lúc mấy giờ.

Hàn Từ Quân không biết từ lúc nào về mặt đã tối sầm lại.

- Hi Nhiễm, là cô ấy đã xóa

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Đính hôn?

- Hi Nhiễm, là cô ấy đã xoá.

Không khí vì câu nói đó mà trở nên ngọt ngào. Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào người vừa nói Thiệu Minh.

(Là anh Thiệu Minh nói nha k phải Hàn Quân)

Tiểu Mặc: Lão đại, sao cậu biết là cô ấy?

Thiệu Minh không trả lời ngược lại quay sang Hàn Từ Quân nói:

Thiệu Minh: Hàn Quân cậu nói thử xem

Tôi lúc này mới quay sang nhìn Hàn Từ Quân. Sắc mặt của anh đen đến mức dọa người. Anh liếc Thiệu Minh một cái rồi quay qua nhìn tôi.

Hàn Từ Quân: Lúc đấy tôi không ở sân bay

Tiểu Dương: Lão tam, khi đấy không phải chuyến bay sắp cất cánh rồi sao? Vì sao cậu còn chưa ở đấy?

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra. Mà người bước vào không ai khác chính là người đang được nhắc đến. Hi Nhiễm nhẹ nhàng bước vào, trên miệng treo một nụ cười dịu dàng. Đi cùng là một cô gái, khuôn mặt có đôi ba phần giống Hi Nhiễm nhưng lại có phần tinh nghịch hơn là thanh nhã.

- Xin chào, nghe nói mọi người ở đây nên em qua chào hỏi.

Hi Nhiễm mỉm cười, giọng ngọt ngào nói.

Lúc này cô gái tinh nghịch kia chạy đến trước mặt Hàn Từ Quân nói

- Anh Hàn Quân, anh đã về rồi sao? Sao không thấy anh đến Hi gia thăm chị Tiểu Nhiễm? Chị ấy á, ngày nào cũng nói chuyện về anh. Làm em là người ngồi nghe phải khổ cực suốt mấy ngày liền, nghe đến bưng cả tai luôn

Hi Nhiễm đỏ mặt quát nhẹ: Tiểu Nhiễm, không được ăn nói lung tung.

Cô gái được gọi là Tiểu Nhiễm bĩu môi hờn dỗi nói: Chị còn xấu hổ cái gì? Em từ đất nước Anh xa xôi về

đây chính là để tham gia lễ đính hôn của hai người đó

Đính hôn?

*

*

*

Đoàng!

Tôi cảm giác mình giống như đầu bị đạn bắn trúng, tim như bị ai bóp nghẹt đau nhức đến khó thở. Đính hôn? Hàn Từ Quân và Hi Nhiễm đính hôn? Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Mọi người xung quanh cũng giống như tôi đều ngây ra.

Hi Nhiễm lần này có chút tức giận, giọng tăng thêm độ mạnh: Hi Nhiễm, im miệng. Đây là việc em có thể tùy tiện nói ra trước mặt người khác sao?

Hi Nhiễm hình như vẫn chưa hiểu được tình hình nói: Ở đây không phải đều là bạn của anh Hàn Quân sao? Nếu là bạn của anh ấy thì không phải đều là bạn của nhau rồi sao? Chị ngượng ngừng cái gì chứ. Đều là người nhà, phải cùng nhau chia sẻ chuyện vui này để mọi người cùng vui....

Hi Nhiễm giận đỏ mặt ngắt lời:

- Hi Nhiễm

Đúng lúc này Hàn Từ Quân đột nhiên đứng lên, sắc mặt thập phần lạnh lẽo nói

- Hi Nhiễm, em càng ngày không có phép tắc rồi. Ai nói với em, anh và Hi Nhiễm sẽ đính hôn?

Hi Nhiễm bị vẻ mặt lạnh lẽo kia làm cho ngây người ra, toàn thân run lên miệng lắp bắp

- Em tình cờ nghe mẹ và ba nói chuyện. Không phải hai người sắp đính hôn sao? Em..

Hi Nhiễm nước mắt như trực trào ra: Anh Hàn Quân, mọi chuyện đều là hiểu lầm thôi. Hi Nhiễm còn nhỏ không hiểu chuyện, anh đừng trách con bé. Lỗi là tại em, là chị mà không dạy bảo tốt em, tất cả là tại em

Hi Nhiễm: Anh Hàn Quân, em cũng chỉ là nói sai có mấy câu thôi. Có cần phải làm quá như vậy không?

Hàn Từ Quân vẻ mặt lạnh như cũ không trả lời, ánh mắt đột nhiên chuyển hướng sang nhìn tôi, đúng lúc tôi cũng đang nhìn anh. Cả hai đều nhìn đối phương im lặng không nói gì. Nhưng không hiểu vì sao ánh mắt đó lại cho tôi cảm thấy vô cùng an tâm. Khiến những cơn sóng ngầm bởi hai chữ "Đính hôn" kia mà dậy sóng đều bị ánh mắt này xua tan hết đi. Tôi cảm nhận được sự ấm áp, ôn nhu, và cả sự mãnh liệt trong đôi mắt ấy.

Thiệu Minh: Tiểu Nhiễm, lần này là do em sai. Ngay từ việc em nghe lén ba mẹ em nói chuyện thì em đã sai rồi. Hơn nữa việc đính hôn là vô cùng quan trọng, không nên nói lung tung. Thứ nhất, làm tổn hại đến danh dự của Hi Nhiễm. Thứ hai, ở đây rất may đều là bạn bè thân thiết nếu không may có người ngoài thì sẽ ra sao?..

Hi Nhiễm: Em, được rồi, là lỗi của em. Anh Hàn Quân, chị em xin lỗi tất cả cũng chỉ vì em đang cảm thấy rất vui khi nghe tin hai người sắp đính hôn...

Hàn Từ Quân giống như mất hết kiên nhẫn cúi người cầm tay của tôi kéo đi

- Này, anh làm cái gì vậy?

- Anh Hàn Quân, anh đi đâu vậy? Em còn chưa có nói xong

***

- Này, rốt cuộc anh muốn kéo em đi đâu? Em còn chưa ăn cơm no đâu đấy.

Hàn Từ Quân lúc này cuối cùng mới dừng lại, kéo tôi ngồi xuống một cái ghế đá bên ngoài nhà hàng.

Tôi ngồi xuống ghế thờ hồn hển vì vừa phải chạy một đoạn dài. Một lúc sau khi lấy lại hơi thở ổn định tôi mới lên tiếng

- Anh đây là có tật giật mình, bị người khác nói trúng tim đen nên mới tức giận như vậy

Hàn Từ Quân lúc này vẻ mặt đã không còn đen thui như vừa rồi nghe tôi nói vậy liền quay sang, vẻ đầy thú vị nói

- Nếu đúng là như vậy thì em sẽ làm gì?

Tôi kêu ngạo nói

- Hừ, nếu quả thực như vậy thì em sẽ đá anh trước, sau đó chúc hai người có thể bên nhau hạnh phúc, sống với nhau đến tóc trắng răng rụng hết cũng không rời

- Thật sao? Triệu Nhã Đình mà lại có tấm lòng bao la như vậy sao?

- Mơ đi, nếu quả thực như vậy em đầu tiên sẽ đánh anh trước. Tốt nhất là đánh chết anh luôn

Để chứng minh tôi dùng luôn hành động thực, đánh vào người anh. Tuy nhiên chưa được 3 cái, cái tên không bao giờ để bản thân chịu thiệt kia nhanh chóng tóm lấy tay tôi giữ chặt

- Nếu anh chết, em sẽ trở thành một thiếu phụ u uất đó

Tôi: Ai nói vậy? Em cũng không có đồng ý gả cho anh. Sao có thể trở thành thiếu phụ. Anh mà chết, em sẽ đi tìm người đẹp trai hơn anh, giàu hơn anh, tính cách tốt hơn anh

- Em dám?

- Dám, em đương nhiên là dám. Nếu anh không tin giờ em sẽ dám cho anh xem

Hàn Từ Quân đen mặt

- Giỏi lắm, khẩu khí luôn tốt như vậy.

- Hừ

Tôi đây chính là nhanh chóng hưởng thụ sự kiêu ngạo. Tuy nhiên người xưa nói không bao giờ sai, đùa với lửa có ngày bị lửa đốt, mà tôi lại to gan đùa với con sói gian manh nên hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

....

- Còn muốn vượt tường?

Con sói gian tà nhẹ nhàng nói bên tai tôi, thổi từng hơi thở ấm nóng khiến cả người tôi run run.

- Em...em không dám

Con sói được thỏa mãn cả tinh thần lẫn vật chất vui vẻ vuốt tóc tôi

- Ngoan

Tôi nén giận chịu đau nhức ở môi, trong lòng không ngừng mắng con sói lưu manh ở bên cạnh....

**

Ngày qua ngày, rất nhanh qua lễ giáng sinh rồi chuẩn bị sang năm mới. Lão mẹ ở nhà túc trực ngày đêm gọi tôi trở về còn luôn miệng dặn dò

"Tiểu Đình, nhanh về sớm nhớ, đưa bạn trai của con về"

Tôi thực sự không biết bà ấy là đang đợi tôi về hay là đợi bạn trai tôi về nữa.

Sau buổi hôm nay chúng tôi sẽ lên đường về nhà ăn tết. Bên trên chủ nhiệm Miêu nhiệt huyết phát biểu bài diễn văn, phía bên dưới sinh viên người bán đồ, người mua đồ, người ngủ gật, người nghe nhạc,..... Cứ như vậy buổi sáng hôm đấy kết thúc.

Lão đại: Lần này các cậu về đến khi nào lên?

Lão tứ: Khi nào nhà mình hết đồ ăn thì mình sẽ lên trường

Lưu Ly: Người đó cẩn thận hết tết lần còn nhanh hơn đi

Tôi: Mình định 15 lên, nghỉ ngơi thêm 2 ngày rồi bắt đầu học luôn. Mà ra đầu xuân chúng ta còn học quân sự nữa đúng không?

Lưu Ly: Đúng vậy, thật là muốn dọa người mà. À, lão tam người không đi gặp Hàn sư huynh sao? Sắp tới hai người sẽ không gặp nhau hơn nửa tháng luôn đó.

Reeng...Reeng...

Tôi lắc điện thoại trong tay: Vừa nhắc tới tào tháo, tào tháo liền xuất hiện

Lưu Ly: Ha ha, mau nghe đi sư huynh Hàn chắc đang vô cùng sốt ruột đó

Tôi: Đi chết đi

Ha ha ha

Ra đến ngoài ban công, chắc chắn rằng ba tên kia không nghe trộm tôi mới nhận điện thoại

-Alô?

[Bao giờ về nhà?]

- Em mua vé tàu khoảng 5 giờ chiều nay ra nhà ga.

[Chuẩn bị đồ đạc lát nữa anh tới đón em]

- Hà? không cần đâu em đợi đến 4 giờ bắt taxi đi ra nhà ga là được

[Vé tàu hủy bỏ, anh đã đặt vé máy bay cho em. Sáng mai lên máy bay]

- Vì sao phải làm vậy? Cũng đã mua xong vé tàu rồi. Với lại nếu như vậy thì tối nay em sẽ ở đâu? Bạn cùng phòng đều về hết rồi, chỉ còn một mình....

[Bà nội muốn gặp em. Còn về nơi ở tối của em anh đã sắp xếp xong hết rồi, không cần lo lắng. Một lát nữa sẽ đến đón em]

tút...tút...

.....

.....

.....

A a a a a

Bà nội? Đây là gặp mặt người trong nhà sao? Có phải là quá nhanh rồi hay không....

Thông báo

Mình đang chuẩn bị ôn thi học kì, thời gian không có nhiều nên thỉnh thoảng mới đăng truyện được, xin lỗi các bạn nha và cũng cảm ơn các bạn đã ủng hộ mk <3 <3 <3

Sau thi thì mình sẽ ra truyện mới mong mọi người ủng hộ ạ

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hàn lão gia - Hàn lão phu nhân

Tôi trong tình trạng mơ màng bị Hàn Tử Quân tổng lên ô tô đưa đến nhà lão thái bà.

Nhìn căn biệt thự mang phong cách hiện đại xen lẫn cổ điển, xung quanh hai bên là vườn hoa với được cắt tỉa một cách chu đáo, chính giữa là một đài phun nước,.... xa xỉ, quá xa xỉ. Đúng là nhà tư bản thật biết hưởng thụ mà.

- Thiếu gia, Triệu tiểu thư hai người đã đến. Lão gia, lão phu nhân, và phu nhân đang đợi hai người ở phòng khách

Một người đàn ông tuổi trung niên từ trong ngôi biệt thự nhìn Hàn Tử Quân cung kính nói

Hàn Tử Quân ừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, sau đó liếc nhìn tôi

-Đây là bác Hà, bác ấy là quản gia ở đây

Tôi cúi người chào hỏi

-Chào bác Hà, cháu tên Triệu Nhã Đình. Bác cứ gọi cháu là Tiểu Đình hay Tiểu Nhã là được không cần phải Triệu tiểu thư gì đó đâu ạ

Bác Hà vẫn nghiêm túc nói

-Triệu tiểu thư là bạn gái của Hàn thiếu gia, gọi như vậy thực không phải phép. Triệu tiểu thư không cần bận tâm quá về việc này. À, lần này phải cảm ơn cô, Triệu tiểu thư, nhờ cô mà lão phu nhân cảm thấy rất vui vẻ

Tôi cảm thấy kỳ lạ liền hỏi lại

-Dạ? Cảm ơn cháu là sao ạ?

Hàn Tử Quân kéo tay của tôi

-Chuyện này một lát nữa em sẽ biết. Mau vào thôi, mọi người đang đợi

-À, ừ. Này, khoan đã. Chúng ta cứ như vậy mà đi vào sao?

- Không đi vào như vậy thì như thế nào? Hay là muốn anh bế em đi vào, hử?

Hàn Tử Quân vẻ mặt muốn ăn đòn nói

- Anh, muốn chết sớm đúng không?

Tôi vừa tức, vừa xấu hổ đánh vào người nào đó

Hàn Từ Quân sau khi ăn đánh liền thu lại vẻ mặt vừa rồi, thay vào đó là một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Yên tâm, ngày hôm nay em đến đây là để nghe người khác nịnh nọt mà thôi

Tôi vẻ mặt không hiểu

- Hả?

Không để tôi nói thêm, Hàn Từ Quân liền kéo tay tôi bước thẳng vào trong. Vừa tiến vào gian phòng khách thì liền có một giọng nói dịu dàng vang lên

- Tiểu Quân, con đến rồi sao. Tiểu Đình có về cùng con hay không?

Người nói là một vị phu nhân xinh đẹp, cười vui vẻ tiến về phía chúng tôi.

- Tiểu Đình? Cháu chính là Tiểu Đình bạn gái của Tiểu Quân?

Tôi thực sự không biết nên làm thế nào với vị phu nhân xinh đẹp lại nhiệt tình này

- Cháu chào bác, cháu là Triệu Nhã Đình

Vừa dứt lời nét cười trên khuôn mặt vị phu nhân càng sâu hơn. Mọi người trong phòng cùng che miệng nín cười

Lúc này Hàn Từ Quân bỗng e hèm một cái rồi nói

- Đây là Hàn lão phu nhân, là bà nội của anh

Tôi há hốc mồm. Mẹ ơi lão thái bà này có phải quá trẻ rồi không. Tôi vốn còn nghĩ sẽ là một vị phu nhân đầy uy quyền, nhìn cách làm việc nghiêm túc của bác Hà kia thực không nghĩ đến vị lão phu nhân này lại trẻ đến vậy. Hàn Từ Quân chết tiệt! Không nói trước gì cả

- Cháu xin lỗi, tại cháu cảm thấy bác vẫn còn rất trẻ lại xinh đẹp như vậy nên mới...

Hàn lão phu nhân vô cùng vui vẻ:

- Ha ha ha, có người gọi bà già này là bác, khiến ta vô cùng vui vẻ. Tiểu bảo bối, không hổ danh là người đặt bầy cháu của ta. Rất đáng yêu

"Đặt bầy?"

- Đặt bầy là sao ạ?

Khụ

Vị lão gia ngồi phía xa bỗng ho một tiếng rồi nói

- Bà già kia, bà có thôi đi không? Sao có thể nói như vậy? Việc lần này chắc chắn là do tên tiểu tử kia gây ra, làm sao có thể đổ lỗi cho Triệu tiểu thư. Tính cách nông nổi, lại tự phụ giống y như thằng con mất nết kia. Triệu tiểu thư, thực khiến cháu phải uất ức rồi. Hàn Từ Quân, hôm nay nhất định phải dùng gia pháp với mày thì mới có thể thỏa đáng với Triệu tiểu thư. Lão Hà mang roi ra đây

Bác Hà: Lão gia....

Hàn lão phu nhân ngắt lời bác Hà tức giận nhìn Hàn lão gia

- Mang cái gì ra hả? Lão già kia, ông thì hay ho lắm chắc mà còn muốn dạy dỗ cháu của tôi. Ngày đó là tên đàn ông xấu xa nào suốt ngày đi khắp nơi trêu đùa các cô gái. Cháu trai yêu của ta chính là theo gien di truyền của ba nó chỉ yêu thích duy nhất một người không giống như cái tên hoa hoa công tử nào đó. Bây giờ còn muốn lên mặt dạy dỗ cháu trai yêu của ta. Thật là không biết xấu hổ.....

Vị Hàn lão gia không rõ là do tức giận hay xấu hổ mà khuôn mặt đỏ phừng phừng quay người đi lên lầu

.....

Ây da, là một gia đình vô cùng.. biến thái nha!!!

***

Sau khi trải qua bữa ăn yên bình, tuy Hàn lão gia mặt nhăn mày nhíu ăn cơm nhưng mọi chuyện vẫn yên bình mà trôi qua, tôi hiện tại đang ngồi trên xe của Hàn Từ Quân.

- Ông bà nội của anh thật là vô cùng hài hước. Một người mắng, một người âm thầm nín nhịn mà nghe

Hàn Từ Quân vẫn chăm chú lái xe nói

- Hai người đó ngày trước chính là lấy cãi nhau là niềm vui. Sau này khi bà mắc bệnh tim bác sĩ khuyên nên để cho tâm trạng luôn luôn ổn định vui vẻ, ông nội có lẽ mà trở nên thay đổi không đầu khẩu với bà nữa, nín nhịn mà nghe

- Thật sự có thể nín nhịn tốt vậy sao

Hàn Từ Quân lắc đầu: Khi nào tức giận quá sẽ bỏ đi sang Mĩ chơi 2,3 ngày cho hết cơn tức rồi trở về

Tôi cảm thấy tò mò: Nếu đã hay cãi nhau như vậy vì sao lúc đầu còn kết hôn

- Hôn nhân của hai người là do cha mẹ hai bên đặt ra. Nghe nói khi đó cả hai đều phản đối kịch liệt, nhất là ông nội vì ông khi đó hình như đã có người mình thích. Tuy nhiên, cả hai đều không thể thắng nổi sự quyết tâm của hai bên gia đình. Ngày đó xã hội còn chưa tiến bộ như bây giờ.

- Hàn Từ Quân nếu anh là ông nội của anh khi đó anh sẽ chọn ai, người mà mình yêu thích hay người bị gia đình ép buộc lấy

- Người bản thân yêu thích

Nghe được kết quả khiến bản thân trở nên vô cùng vui vẻ, tuy nhiên vẫn có chút vương vấn

- Bà nội của anh mà nghe thấy chắc sẽ khóc hết nước mắt mắt

Đến cháu trai yêu quý còn phản bội mình bà không đau khổ mới là lạ đấy

- Sẽ không

Hàn Từ Quân trả lời

- Tại sao?

Đúng lúc này thì gặp đèn đỏ, Hàn Từ Quân liền dừng xe rồi nhìn tôi nói

- Bởi vì hai người họ giống chúng ta

"Giống chúng ta" sao?

- Ý của anh là ông nội yêu bà nội của anh?

- Phải, yêu trước khi ký vào giấy kết hôn

Tôi lại càng cảm thấy khó hiểu

- Sao lại như vậy được? Người lúc đó ông nội anh yêu đâu phải bà anh? Dù có đột nhiên yêu thích thì như vậy cũng quá nhanh rồi đó

- Không hề nhanh, người mà ông nội luôn chờ đợi vốn là bà. Cũng giống như anh đã mất gần 13 năm để gặp lại em

****

Sáng hôm sau, tôi phải lên máy bay về trở về quê. Hàn Từ Quân vì bận việc nên sai Tiểu Mặc cùng Tiểu Dương đưa tôi ra sân bay. Như vậy cũng tốt, quả thực hiện tại tôi chưa chuẩn bị tinh thần để gặp anh.

Tiểu Dương: Chị dâu, về quê ăn tết vui vẻ, nhớ mang quà tết cho bọn này

Tiểu Mặc: Chị dâu, ăn tết vui vẻ xong rồi nhanh chóng trở về đây nếu không lão tam sẽ bởi vì tương tư mà lâm bệnh thì người chịu thiệt nhất định sẽ là tụi này

Tôi vui vẻ nói: Được rồi, quà nhất định sẽ có, còn thời gian quay lại thì do mẫu thân đại nhân quyết định

Tiểu Dương: Haizz, thực là tức chết mà nếu không phải do cái tên chết tiệt kia bói mớ chuyện hợp đồng thì lão tam có thể đến tiễn chị dâu rồi

Tiểu Mặc: Cái tên đầu cá đầy nhìn là biết chẳng phải người tốt lành gì

Tôi nghi hoặc: Đầu cá?

Tiểu Mặc: Đúng vậy, nhìn hán ta chẳng khác nào con cá có chân người có thể sống trên cạn

-Ha ha ha

****

Vừa về đến nhà tôi đã bị mẹ già xoay như chóng chóng rồi kết luận

-Haizzz, vẫn không gây đi được tý nào

O_o

-Còn nữa, con rể của ta đâu rồi?

Mẹ rớt cuộc con là con ruột của người hay là nhặt từ thùng rác vậy.....

.....

Trong thời gian nghỉ tết này tôi liền đi thăm hỏi mọi người từ bác hàng xóm, cô, dì, chú, bác, bạn bè....rồi đến cả chú chó ở ngoài công viên. Có lẽ bởi vậy mà thời gian trôi qua rất nhanh.

Hôm nay là ngày 30 tết, tôi sau khi theo lệ cũ trốn thoát khỏi mẹ già liền một mình đi lang thang trên đường. Cuối cùng lại dừng trước công viên, chú chó nhỏ nhìn thấy tôi liền chạy tới phe phẩy cái đuôi.

- Tiểu Mao, nguoi dạo này hình như có chút béo nên đó

-Gâu

-Mày cần phải giảm cân rồi

-Gâu gâu

-Tiểu Mao, có phải mày cũng có thể biến thành người khác đúng không

-Gâu gâu gâu

-Sao trên đời này lại có việc trùng hợp như vậy?

-Gâu gâu gâu gâu

-Sao Hàn Từ Quân lại có thể là Jackson?

- Gâuuuuu

Nhớ lại khung cảnh hôm đó, tôi lại cảm thấy sống lưng lạnh buốt, đầu óc giống như bị người ta đánh vào. Kết quả điều tôi không muốn thừa nhận lại chính là sự thật. Hàn Từ Quân như vậy lại là Jackson

- Cũng giống như anh đã mất gần 13 năm để gặp lại em

Tôi ngây người một lúc

-Không đúng khi đó Jackson đã học lớp 5 rồi.

Hàn Từ Quân bình thản trả lời

- Ngày đó anh học nhảy lớp, đầu phải ai cũng giống như em ngay cả tên mình cũng không biết viết

-Nếu như đúng như vậy thì bây giờ anh phải học năm tư đại học thì mới đúng

Hàn Từ Quân thở dài

-Sau khi lấy bằng tốt nghiệp đại học bên Mỹ anh mới trở về đây, sau đó liền bị bà nội đẩy vào đại học A

-Việc này làm sao có thể?

Tên ôn thần năm đó mình chỉ hận không thể cùng hắn sống ở hai hành tinh khác nhau, bây giờ lại nghiêm nhiên trở thành bạn trai của mình. Mẹ ơi! Chuyện gì đang xảy ra đây?

- Đây là sự thật, anh, Hàn Từ Quân chính là Jackson. Lời chào với danh nghĩa Jackson: "mèo mít ướt " cuối cùng em cũng sập bẫy rồi

.....

Tôi giống như muốn xả hết bức bối mấy ngày nay

- Không thể như thế được, không thể nào a

Tuy tôi đã từng nghi ngờ, nhưng đến khi biết được sự thật thì lại không thể chấp nhận được

Bỗng một giọng nói truyền đến bên tai

-Cái gì không thể, hử?

Giọng nói này?

Tôi như có phản xạ có điều kiện đứng thẳng xoay người nhìn

-Hàn Tử Quân? Sao, sao anh lại ở đây?

Hàn Tử Quân bước từng bước một lại gần tôi

-Hôm nay anh đến đây để gặp mặt mẹ vợ của mình.

???

Mẹ vợ?

.....

Mẹ vợ sao?

.....

Tôi gần như hét lên

- MẸ VỢ SAO?

Bạn đang đọc truyện *Em Dám Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.